

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Pilipiuk Andrzej - 01 -
Kroniky Jakuba Vandrovce.PDB

PDB Name: b
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.12.2005
Modification Date: 23.12.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Andrzej Pilipiuk

KRONIKY
JAKUBA
VANDROVCE

Laser
Plzeň 2002

Název originálu: KRONIKI JAKUBA WĘDROWYCZA

Obálka a ilustrace: Andrzej Łaski

Grafická úprava obálky: Abstrakt

Překlad: Pavel Weigel

Redakce: Helena Šebestová

Copyright © 2002 by Wydawnictwo Fabryka Słów Sp. z o. o.
All Rights Reserved
Copyright © 2002 for the Czech translation P. Weigel
Copyright © 2002 for Cover by A. Łaski
Copyright © 2002 for the Czech edition by Laser-books s. r. o.

ISBN 80-7193-141-1

"Pawlu Siedlarowi a Jaroslawu Grzedowiczowi, bez jejichž pobízení a pomoci by Jakub Vandrovce
zůstal jen nevyužitým nápadem..."

Zabíječ

Jakub Vandrovce se jen lehce zachvěl, když mu bůhvíkým vystřelená kulka utrhla kus ucha a zabořila se do stěny kůlny. Pozvedl obočí. Málokdy se stávalo, že ho chtěl někdo zastřelit, hlavně za takového přívětivého podzimního rána, ale když už to někdo zkusil, Jakub nesměl ztrácet čas.

V příštím zlomku vteřiny už ležel rozplácnutý na zemi a v mozolnaté dlani svíral odjištěný revolver. Následující střela se zabořila do dřevěných dveří asi půl metru od jeho hlavy. Jakub vytáhl z kapsy brýle a nasadil si je. O chvíli později se před ním roztříkla země a zasypala brýle spoustou písku. Zuřivě zaklel a začal se plížit. Střelec sedící na neznámém, ale zřejmě dost vzdáleném místě, mu plížení zpestřoval dalšími výstřely.

Hluše zařinčelo zasažené vědro. Rozlétlo se sklo v okně kůlny. Zazvonil okap. Exorcista se doplížil k náhradnímu vchodu do sklípku a teprve tam s úlevou vydechl. Ať střílel kdokoli, nepochybně ho chtěl zabít. Jakub přežil už tolik atentátů na svůj život, že to cítil v kostech. Sundal z hlavy čepici a na klacku ji vystrčil větracím otvorem. Nic se nestalo. Když ji však vysunul dveřmi sklípku, neviditelný odstřelovač se zase připomenul. Náraz kulky proděravěl čepici a vyrazil staříkovi klacek z ruky. Podle roztříštěného konce klacku střelec používal ohavný kalibr a nechutně tříštivé náboje. Jakub se hlavní revolveru podrbl za uchem. Potom zatarasil dveře, vytáhl z kapsy placatci a pořádně si lokl.

"Jestli mě opravdu chce zabít, přijde za chvíli až sem," usoudil.

O půl flašky později zaslechl kradmé kroky. Někdo cosi kutil u dveří vedoucích do sklípku. Jakub škytl, připravil si kudlu zastrčenou za pasem, odjistil revolver a přikradl se ke dveřím. Kdosi na druhé straně zasunul do škvíry ostří

šikovného německého nože, dlouhé dobrých třicet centimetrů, a pokoušel se nadzvednout závoru. Exorcista pohlédl na ostří a starostlivě se podrbal na hlavě. Venku je zřejmě odborník. Jen škoda, že šilhá.

Jakub opět zajistil zbraň a ucouvl do nitra místnosti. Ještě jednou si lokl a z díry ve zdi vytáhl mírně zrezivělý samopal. Nasadil nový zásobník, potom namířil na dveře a vyslal dávku. Ve dveřích se objevily četné díry a škrábání nožem ustalo.

Exorcista spustil zbraň a pošťoural se v uchu. Kanonáda ho krapet ohlušila. Lokl si ještě jednou samohonky a ohlušení postupně přešlo. Něco mu teklo za límec. Krev. Ta z ucha. Vydezinfikoval ránu zbytkem z láhve, potom vylezl po schůdcích, odrýgloval dveře a prudce je otevřel.

Za dveřmi nikdo nebyl. To bylo zvláštní, protože podle počtu střel, které do nich vypálil, mohla za dveřmi ležet možná půlka vesnice. A přitom tady nebyl ani jeden pitomý nebožtík. Jakub se starostlivě poškrábal za uchem. Nečekaně se přestal škrábat a pohlédl na drobek, který mu uvízl za nehty. Drobek se hýbal. Když ho identifikoval jako veš, sestoupil zpátky do sklípku a polil si hlavu kořalkou z druhé láhve. Pálilo to. Pohlédl na hodinky. Sice už několik let stály, ale zvyk zůstal.

Střelbu nepochybně zaslechli ve vsi a co nevidět může čekat návštěvu. Zvedl ze země nůž a pozorně si jej prohlédl. Rukojeť měl potaženou gumou a byl ostrý jako břitva. Jakub si jej bez okolků přivlastnil.

"Bude se hodit," pronesl do vzduchu.

Vylezl ze sklípku. Atentátník nikde. Ani kapka krve. V půdě se dokonce ani neotiskly stopy. Ustaraně dupnul, otisk jeho stopy byl výrazný - nedávno přšelo. Bylo to zvláštní a něco mu to připomínalo. Zamířil k domu. Vzal sedlo, osedlal klisnu a odjel do hospody ve Vojslavicích. Cestou se pozorně rozhlížel, ale nezahlédl nic podezřelého.

V hospodě sedělo několik jeho kámošů přes flašku a pár dalších. I několik takových, se kterými by si k flašce nikdy nesesdl. Jakub si vzal pivo a přisedl ke stolu. Právě mluvil nějaký Witkowski.

"...a ta bestie prolezla větrákem do kurníku a hr na můj slípky! Tak sem popad rozporku, jebnul ji do hlavy a hned natáhla paprče."

"Fajn," řekl Semen, který se tady ocitl taky. "A slyšeli jste už o tom novém pivu? Jmenuje se Perla."

"Já radši víno," konstatoval místní sochař Miščuk. "Vino je nápoj umělců."

"A mě chtěli ráno zabít," vmísil se nevinně Jakub.

"Tvrdím, že víno není špatný, ale je lepší ho protáhnout chlebovou kůrkou jako denaturák, pak škodí méně. Jak se jednou sira zažere, tak..." učitel vyhozený před několika léty z práce ve škole přidal svá moudra.

"Denaturák oslepuje pomalu," řekl Bardak, který sám jen stěží viděl. "Ale když se prožene salicylový líh destilačkou, přijde o salicyl. Zbudou takové bílé krystalky. Tenké a dlouhé."

"A jak se to pije?" zajímal se Semen.

"Jak? Krystalky zůstanou na jedné straně a esence na druhé."

"Málem mě zastřelili," řekl Jakub.

"Náci grázli?" podivil se Tomáš. "Na zdraví!"

Několik sklenic vzlétlo do výše a hned kleslo k hrdlům. To je toho, že někdo chce zlikvidovat Jakuba. S ním je furt něco.

Tu ho honí poldové, tu ho zase KGB unesla do Moskvy. Má rozsáhlé známosti.

"A já tvrdím, že hostinský dostal bednu Perly a strčil ji pod pult pro své kámoše."

"Říkáš schoval? Už mu asi dlouho nikdo nepodpálil stodolu..." probudil se Marek z Truščanky podřimující v koutě.

"Jaký kámoše?" zaprskal hostinský za pultem. "Máte říct, že chcete vyzkoušet!"

"To jó!" ozvalo se z několika hrdel.

Postavili láhve do řady na stůl. Pro každého jedna.

"Jaký přípitek?" zeptal se Jakub.

V tom okamžiku vlétla oknem kulka a celou řadu roztříštila.

"Co je to, kurva?" rozzuřil se Bardak. "Jakube, to chtěli ráno zabít tebe? Co?"

"Jo. Možná ani ne zabít, jako postrašit."

"Kvůli tomu, že tě chtějí zabít, jsme přišli o tolik piva! Vypadni, ať si tě zabijí před hospodou."

"Ty seš ale, hned ti jednu vrznu, že tě doma nepoznají."

"Ty mně?"

Flašky i židle zavířily vzduchem. Spadly lampy. V oknech se udělaly díry.

"Mám ještě jednu bednu," kvílel hostinský, ale nikdo ho neposlouchal.

Klubko propletených těl, na jehož dně byli Jakub a Bardak, se kutálelo místností a ničilo stoly i židle. Dveřmi přilétla další kulka a rozbila pětilitrovou flašku vodky, která trůnila nad pultem. Bojovníci na chvíli ustali.

"No né," řekl Bardak. "Porveme se později. Napřed musíme zjistit, kdo to je? Máte zbraně?"

Měli všichni. Rozbité flašky, kravské řetězy, sekery, nože. Skupina ozbrojená po zuby vypadla před hospodu. Deset párů zachmuřených očí přejelo těžkými pohledy napřed pravou a potom levou stranu. Na ulici vládl klid. Ať byl tajemný střelec kdokoli, zmizel beze stopy.

"Tam je," křikl Semen a ukázal na jakéhosi chlápka v šedém obleku, který mizel na konci ulice.

Muž nesl pouzdro na housle, a přítomní občas zašli do kina. Deset hrdel výhružně zamručelo a tlupa vyrazila za ním.

Muž v obleku se udiveně otočil a na okamžik ztuhl údešem. Ale hned vyrazil na útěk. Běžel přímo, přeběhl hlavní třídu a ocitl se na náměstíčku u staré synagogy. Tam se ohlédl. Divoká banda zavyla znovu. Neznámý se opět rozběhl. Za synagogou stálo několik polozbořených chalup po židech. Vběhl do jedné z nich a hned za sebou zatarasil dveře.

Jakubovi kumpáni vytloukli všechna okna a vpadli tudy dovnitř. Neznámý s udivující energií, s přihlídnutím k jeho postavě, vylezl na půdu a vytáhl za sebou žebřík.

"Co teda dál?" znervózněl Jakub.

"Vykouříme hajzla," zavyl někdo z přítomných a zapalovačem zapálil tapetu.

"Já bych šel radši pro poldy," navrhl exorcista, ale nikdo ho neposlouchal. Už hořela podlaha i stěny. Vězeň na střeše volal zoufale o pomoc. Žháři opustili místnost až ve chvíli, kdy na nich chytly šaty. Před hořící chalupou už stály oba vojslavické radiovozy a požární vůz právě přijížděl mezi stromy směrem od luk. Málem uzený údajný střelec, který slezl ze střechy, si právě vyléval srdce.

"To ještě nic není, že jsem málem uhořel. Ale mé housle," otevřel pouzdro. "Tak vysoká teplota je mohla zničit... Tam jsou ti banditi!"

Žháři začali prchat. Poldové je ani nepronásledovali. Museli pomáhat při hašení a sepsat protokol. Místní banda se zastavila až u zámku.

"Sakra, to nebyl on," prohlásil Jakub. "Má ještě někdo nějaký nápad?"

V tom okamžiku přilétla další kulka. Otfela se o zed', která tady zůstala po zbořené stáji a zabořila se Tomášovi do nohy. Tomáš zakvílel.

"Sakra Jakube, radši di, nebo nás ještě zlikviduje omylem místo tebe," znervózněl Bardak.

"Půjdu. Když mi nedokážete pomoci, obejdu se bez vás."

Vykročil k městečku. Šel za ním jenom Semen. Ostatní zůstali. Musí se přece postarat o raněného.

Ránu dezinfikovali řádnou porcí alkoholu. Vlastně na ránu ho tak moc nepřípadlo, ale každá kulka vnese do těla špínu a proto je potřebná vnitřní dezinfekce.

"A co teď?" zeptal se Semen.

"Vrátím se do chalupy. Nějak to dneska nevyšlo."

"Mám jít s tebou?"

"Zvládnou to."

Cestou si pořídil ještě jednu flašku, takže únavu nepocítil a pokud se cestou na svůj kopec utahal, stejně si to potom nepamatoval. Dokoulél se do svého pelechu a usnul. Kůň se vrátil domů sám.

Probudil se časně ráno. Probuzení nebylo právě příjemné, protože nějaký darebák využil jeho tvrdého spánku a důkladně ho svázal. Darebák seděl na stole a ostřil si nůž o kožený opasek. Vypadal podivně. Oděv měl úplně černý, vlasy a oči také. Z protáhlého obličejce vystupovaly lící kosti. V očích mu plály podivné jiskřičky. Při ostření nože si jazykem lehce olizoval úzké rty.

"Rozvaž mě," požádal exorcista.

"Copak?" podivil se sedící muž.

Jakubův kalný zrak přelétl celou místnost a zastavil se na odstřelovačské pušce opřené o zed' vedle dveří.

"To jsi na mě střílel ty?" zajímal se.

"Uhm."

"A kdo tě najal?"

"Viš, Vandrovče, jsem profesionální zabijáč exorcistů. Co ty na to?"

Jakub prožil v životě hodně nebezpečných situací a na své cestě se potkal s mnoha šilenci, ale s něčím takovým se dosud nesetkal.

"To ses ožral hned po ránu?" vyjádřil své překvapení.

Zabijáč exorcistů ověřil na své ruce, jestli je nůž dost ostrý. Zdálo se, že ano, protože k zemi padaly chloupky.

"Vážný vymítači, vyber si smrt, kterou zemřeš."

Jakub se chtěl podrbat na hlavě, ale měl svázané ruce.

"Což tak stáří?" navrhl lítostivě.

"Jsi starý dost, takže to neplatí. Vymysli něco jiného."

Jakub chvíli přemýšlel.

"Loudo!" zařval nakonec. "Kde jsi, chcípáku?"

"Vždyť nemáš psa," podivil se vrah.

Zpod postele vylétla dvoumetrová krajta a otočila se mu kolem nohou.

"Co je to?" zavyl.

"Divíš se? To je Louda. Loudo, uškrť ho."

Krajta to hodlala učinit i bez vyzvání. Ovíjela se pořád výš. Vrah vytáhl pistoli a hada zastřelil.

"Sakra," řekl Jakub zadumaně.

"Divíš se?" zeptal se vrah.

"Trošku."

"Co sis vybral?"

"Vymysli sám."

"Dobře. Dám ti injekci, která tě ochromí na tři dny. Pochovají tě zaživa."

Exorcista se pokusil uvolnit, ale uzly byly pevné. Zakrátko ztratil vědomí.

Probuzení nebylo právě příjemné. Dusil se, tísnil a navíc byla tma. Prohmatal rukama kapsy. Na sobě měl bělogvardějskou uniformu, nepochybně ze Semenových zásob. V horní kapse našel krabičku cigaret a zapalovač.

Zapálil jej. Tušení ho nezklamalo. Ležel v rakvi. Navíc ho tlačily boty. Pokusil se zvednout víko rakve rukama.

Podle předpokladu se ani nehnulo. Vytáhl nohy z bot a několikrát silně kopl do zadní stěny rakve. Také se ani nehnula.

Ustaraně začal rukama ohmatávat stěny svého vězení. U boku ho tlačil nějaký známý předmět. Láhev, některý z jeho známých mu vložil do rakve flašku vodky. Jakub ji odšpuntoval a s potěšením si pořádně lokl. Nálada se mu zlepšila.

Býval už ve větších malérech. Rozbil láhev o rakev a z dlouhé skleněné střepiny si pořídil jakési dláto, kterým začal s dvojnásobnou energií rýt do víka.

#

Jakubovi kámoši se sešli v hospodě. Za člověka tak vynikajícího je třeba uspořádat tryznu. Hostinský dodal pivo. Perlu z lublinského pivovaru. Pili. Vzpomínali. Podivného, hubeného chlápka v černých šatech sedícího v koutě si nevšíмали. Bylo už po osmé a všichni byli řádně nasmoleni, když se otevřely dveře. Veřeje zlověstně zaskřípaly, všechny hlavy se proto otočily k nim. Několik přítomných ihned omdlelo.

Toho rána pohřbený exorcista vstoupil do hospody jakoby nic a opřel se o pult.

"Jednu Perlu," objednal.

Hostinský neodpověděl. Ležel v bezvědomí pod pultem. Většina hostů právě opouštěla lokál skokem z okna.

"Co je?" rozzlobil se. "Vidíte snad strašidlo nebo co."

"Ne," zachrčel Tomáš. "Nic nevidíme, vidíte hoši?"

Hoši tu nebyli. V koutě zůstal jen Semen s půllitrem piva.

"Říkal jsem jim, aby počkali tři dny," prohlásil zadumaně. "A jen tak na okraj, mohl sis aspoň otřít hlinu, když jdeš mezi lidi. Někteří mají slabá srdce. A měl ses převlíct."

Několik přítomných se probralo z mdlob a plížilo se ke dveřím.

"To je zaostalost," podivil se Jakub.

"Sám si za to můžeš."

"Já?"

"A kdo celé ty roky lovil duchy?"

"Tak dobře. Má vina."

Sáhl za pult, vytáhl z bedny láhev, otevřel ji o hranu stolu a potom vлил obsah do krku. Když mu pivo doteklo do žaludku, rozhlédl se a spatřil zabíječe exorcistů poklidně sedícího v koutě. Vypadal mírně překvapeně.

Jakub uhodil lahví o hranu pultu a vyzbrojen smrtonosnou zbraní se pomalu přiblížil k neznámému.

"Divíš se?"

Neznámý dopil a nečekaně skočil. Na rukou se mu zableskla nějaká ostří nebo drápy. Exorcista mu vrazil láhev do obličeje, ale to ho nezastavilo. Semen vytrhl od pasu sekeru a došel k nim zezadu. Sekera zasvištěla vzduchem a zasáhla plochou stranou zabíječe do týla. Semen dokázal jedinou takovou ranou zabít vepře. Nepřítel padl na podlahu.

"Kdo to k čertu je?" otázal se Semen.

"Přilepil se na mě. Tvrdí, že mě chce zabít."

Z rozbité hlavy tekla krev. Ve slabém svitu jedné žárovky u stropu vypadala naprosto černá. Otevřeli ještě jednu Perlu.

"Co uděláme?" zeptal se Semen. "Za chvíli tady budou poldové."

"Tak ať ho prohledají. A jestli zdechl, tak si za to může sám. Bude třeba vysvětlit..."

"Nezkusíme to sami? Nějaký valuty nebo zbraně by se šikly..."

Pohlédl k ležícímu a zmlkl. Tělo zmizelo. Krvavé stopy naznačovaly, že se muž plazil ke dveřím.

"Za ním!"

Vyběhli před hospodu. Naprosto prázdno. Stopy končily na schodech. Oba kámoši dlouho a hlasitě nadávali. Potom se vrátili... do hospody, protože byla blíž. Hostinský se právě vzpamatoval. Nejistým krokem vyšel od pultu a smutně pohlížel na vytlučená okna a rozbité láhve. U skvrny černé krve se zastavil. Nabral trochu na prst a očichal. Potom zvedl zrak a pohlédl na Jakuba.

"Ty jsi ale!" řekl. "Takže žiješ?"

"Žiju."

"Tak zaplatíš za strašení hostů a rozbitá okna."

Přinesl hadr a láhev ředidla.

"A ještě jste mi zasvinili podlahu smůlou. Co tak stojíte? Jděte k čertu, do konce týdne bude zavřeno!"

Z kuchařské knihy Jakuba Vandrovce

Hot Dog

1) Pomocí smyčky z brzdového lanka chytíme středně velkého psa.

2) Krček podřízneme bajonetem.

3) Krev sbíráme do vědra, hodí se na prejt.

4) Psa polijeme lihem a podpálíme za účelem odstranění srsti.

5) Vyvrhneme. Vnitřnosti nevyhazujeme, poslouží jako návnada na dalšího.

6) Maso nakrájíme na malé kousky a napichujeme na dráty z bicyklu.

7) Šašliky opékáme na ohni až do upečení.

Podávat teplé, v dřevěné nebo hliněné misce, s pečivem a chlazenou samohonkou.

Ghost Dog

1) Pomocí smyčky z brzdového lanka chytíme středně velkého samuraje. Nejraději s dlouhým mečem. Protože pak máme i rožeň...

Na rybách

Jižní stranu vojslavického rybníku, patřícího požárníkům, toho léta mimořádně hustě zarostlo rákosí. Jednoho srpnového dne Josef Pačenko při jízdě na kole zahlédl v tomto rákosí nějaký podivný předmět. Už moc neviděl a proto

mu až po chvíli došlo, co je to.

"Ach," řekl si, sjel ze silnice a zamířil úzkou stezkou kolem vody s úmyslem objet rybník z druhé strany.

Jakub Vandrovec se zařídil přímo ideálně. Na vodě v rákosí se pohupovala duše z traktorové pneumatiky. Bylo k ní přivázáno dvanáct lahví piva značky Perla, které se chladily ve vodě. Jakub se pohodlně rozvalil v duši a svěsil nohy do vody. Když vítr občas ohnul rákosí, bylo vidět ve vzdálenosti asi dvou metrů sloupek s tabulkou

ZÁKAZ

chytání ryb pod pokutou!

Sloupek se šikl, mohl k němu upoutat provaz. Jakub zatoužil strhnout nepřátelský nápis znásilňující jeho svobodu, ale na slunci zlenivěl tak, že se mu nechtělo hýbat. Občas vylovil láhev, zbytky zubů uvolnil uzávěr a vléval do krku pěnivý obsah. Alkohol mu příjemně šuměl v hlavě, palčivé problémy současnosti šly stranou. V levé ruce držel dva metry dlouhý klacek, na jehož konci byl připevněn vlasec s háčkem. Na háčku byl nabodnutý plátek česnekového salámu. Jakub občas rád poseděl s udicí u vody. Když potřeboval pár ryb, použil elektrický proud nebo dynamit, a když nepotřeboval, seděl a koupal háček. Nikdo mu nepřekážel. Když se Jakub vydal na ryby, lidé se snažili rybníku vyhnout. Zuřil, že mu plaší ryby. A v zuřivosti byl nevypočitatelný. Josef vstoupil na zbytky prohnílé lávky a z jejího konce zavolal na kámoše.

"Berou?"

Vandrovec lehce pohnul nohou a otočil se i s duší k němu.

"Ani ne, asi dneska není na ně počasí. Napij se Perly, mám ještě šest flašek."

"Díky, ne, musím dojet domů."

"Já se o to nestarám. Kůň mě zaveze sám."

Kámoš zapátral pohledem po klisně Marice a zjistil, že vlezla do škody v blízkém poli. Pokrčil rameny.

"Co uděláš, až chytíš zlatou rybku?" zeptal se.

Mysl jeho přítele už byla poněkud omámena obsahem lahví, které se po vyprázdnění vznášely kolem na hladině.

"Zlatou roztavím."

"Ne, takovou jsem nemyslel. Takovou, která plní přání. Chytíš ji a ona se zeptá, co chceš za to, když ji pustíš."

"Aha! Slyšel jsem o ní pohádku. Ale ty tady nejsou."

"Víš, včera jsem slyšel prima vtip."

"Tak povídej."

"Rusák chytil zlatou rybku a ona mu povídá: Pusť mě a splním ti každé přání."

"A co chtěl?"

"Napřed nic a potom zatoužil stát se Hrdinou Sovětského svazu."

"Fuj!"

"Rybka tleskla ploutvemi a on zírá, sedí v zákopu, kolem mrtví vojáci a na něho jede sto skopčáckých tanků. Tak popadl kulomet a praží do nich, nebylo mu to však nic platné, protože mu dali titul in memoriam."

Jakub se zachechtal tak, že vyplašil hejno kachen na říčce půl kilometru odtud.

"Fajn vtip. Máš ještě nějaký?"

"Jo. Chtěl se stát králem a udělala z něho francouzského Ludvíka nebo Filipa, toho, co ho popravili gilotinou."

"Myslel jsem, že gilotinovali Napoleona. No nic."

"Když něco chytíš, přijď ke mně. Upečeme, popijeme, mám báječný ruský koňak."

"Souhlas."

"Tak ahoj."

"Na shledanou."

Odešel. Po chvíli se zjevil strážmistr Birski.

"Copak to děláte, občane?" zeptal se.

"Á, pan strážmistr. Chcete pivo?"

"Občane Vandrovče..."

"Jo, jo. Opakujte si mé jméno, abyste je nezapomněl. A ve službě jste občanem a nesmíte pít."

"Tady se nesmí koupat."

"Je tady někde tabulka se zákazem koupání? Ostatně se nekoupu, jenom se vznáším na vlnách. Jestli mi chceš dát pendrekem, budeš sem muset vlézt."

Birski pohlédl na svou čistou uniformu a zabláčená rákosí, jež ho oddělovalo od Jakuba.

"Na pendrek jsi moc starý."

"Tak mě zavři za rušení veřejného pořádku, jenže mně je osmdesát a hned mě propustíš s ohledem na stařeckou demenci."

"Jakube, nevymlouvej se na stařeckou demenci. Tak pronikavý rozum nemají leckdy ani čtyřicátníci."

"To rád slyším."

"Co chceš chytit?"

"Zlatou rybku."

Birski se rozesmál.

"Znám báječný vtip."

"O zlaté rybce?"

"Jo. Jeden Rus chytil zlatou rybku a ona ho poprosila, aby ji pustil, že mu splní přání. Řekl, že se chce stát šlechticem."

Zatmělo se mu v očích a vidí, že leží v hedvábné posteli. Potom vešla kněžna a řekla: „Probud’ se, Ferdinande, jedeme do Sarajeva.“

"A tak zavinila první světovou válku. Haha!"

"No nic. Musím jít. Někdo zrovna páchá zločin."

"Kdopak?" zajímal se Jakub.

"To je taková průpovídka z jednoho filmu."

Odešel.

Na poli zahlédl Jakubovu klisnu v obilí. Vstoupil do pšenice až po pás a zamířil k ní. Při pohledu na něho se k němu otočila zadkem a zvedla kopyto. Takové přátelské varování. Zmizel. Jakub otevřel další flašku. V hlavě mu prima šumělo, zápěstí mu trošku otekla. Potom vytáhl udici z vody a na háčku uviděl zlatou rybkou.

"Sakra!" zachroptěl.

Obratně ji sundal a strčil do vezírku s vodou.

"To nic, sní se. Ještě že nemluví," řekl sám k sobě.

"Jakube..." ozvala se rybka z nádoby.

Trhl sebou. Naštěstí si vzpomněl, že v opilosti občas slyší zvířata, jak spolu rozmlouvají.

"Třeba je to derilium," utěšoval se.

"To není derilium," protestovala rybka.

"Hned se probudím..."

"Neprobudíš se."

Vytáhl flašku a polkl dva nebo tři loky.

"To tak," zuřil. "Já vás, znám, rybky. Žádná přání, ale pánev."

Dopil, ale nebylo to lepší.

"Koukněte na toho idiota," řekla máma kachna svým dětem. "To je zdejší pytlák Jakub Vandrovec. Dejte si na něho pozor."

Zavrtěl hlavou.

"No ovšem, s'ál jsem se zrovna teď, když potřebuju mozek k myšlení," znervózněl. Po pás v bahně se přebrodil i s vezírkem v ruce na břeh. Teprve na pevné zemi pochopil, jak je opilý. Postavil nádobu na zem a přikryl ji cihlou, aby mu rybka nevyskočila, a šel pro koně. Marika při pohledu na něho odskočila.

"Napřed se umyj a potom teprve lez na čisté zvíře," řekla.

Musel jí přiznat pravdu. Vrátil se k rybníku, sundal gatě, aby se vymáchaly a s nahým zadkem se vrátil ke koni. Mezitím se na břehu rybníku objevil místní špindíra (to znamená špinavější než Jakub), degenerovaný Martin Bardak. Jakub si ho nevšiml, protože právě honil klisnu, což se mu nakonec podařilo. Kozácká krev zafungovala a přestože byl úplně opilý, dokázal ji ovládnout. Myslel už jen na jedno. Pryč, pryč, co nejdál od smrtelné rybkou.

"K Josefovi," poručil a začal ztrácet vědomí.

Vzpamatoval se na kámošově dvorku. Josefova klisna Hnědka vyhlédla ze stáje.

"Zase se zlíl?" zeptala se Mariky.

"Úplně. Jednou ho asi shodím pod autobus, jenže bych mohla dostat ještě horšího majitele než je on."

"Určitě riziko tu je."

Ve dveřích chalupy stanul Josef a něco kdáknul jako slepice. Jakub mu padl do náruče s opileckým vzlykáním.

"Zachraň mě, chytil jsem zlatou rybkou!"

Josef ho zachránil, nechal ho přenocovat ve stodole a dokonce mu dal staré kalhoty, aby nechodil nahatý. Ráno Jakub vyskočil na koně a uháněl domů. Prý se zabarikádoval a měsíc se nepřiblížil k žádné vodě. Ale lidi toho nakecají.

###

Strážmistr Birski stál na dvoře špinavého sídla Bardakova rodu. Zánovní mercedes s německou poznávací značkou svou neposkvrněnou čistotou výrazně deformoval estetiku dvora, který obklopovaly zanedbané budovy, špinavé slípky a jezírko šedočerné hnojůvky.

"Ptám se naposledy, kde máte papíry od toho vozu?" ztratil strážmistr poslední zbytky trpělivosti.

"Nemám," zavrčel Bardak s pohledem upřeným k zemi. "Možná jsou uvnitř."

"Aha. A klíče taky nejsou? Odkud máte ten vůz? Ptám se naposledy."

"To zlatá rybka..."

Děti a zbytek rodu Bardakových zalezl do domu a kůlen.

"Já ti dám zlatou rybkou, zatracený zloději," zařval Birski a začal bušit pendrekem, až všechno lítalo.

Horoskop na rok 2003

podle Jakuba Vandrovce

Beran

Hlavou zeď neprorazíš, k tomu potřebuješ krumpáč nebo dynamit. Můžeš spoléhat na přízeň štěstěny, pro úspěch však musíš trošku zapracovat. Pokud jsi podřízený, musíš v práci vykázat oslí umíněnost a liščí chytrost, vyřídít konkurenty a pak kdoví, třeba se staneš šéfem? A pokud zastáváš vedoucí funkci, třeba se konečně staneš ředitelem? Předchozího vedoucího zahrabej hluboko, budou ho hledat.

Býk

Nepřátele nabere na rohy a jejich mršiny zadupeer do písku arény. Vůně čerstvé krve tě postaví na nohy. Nemáš nepřátele? Věnuj se přátelům, kteří se časem mohou stát nepřáteli. Pamatuj si, že kámošům můžeš prominout, ale pro všechny případy neuškodí, když je zlikviduješ. A pokud nemáš přátele, zajdi k psychiatrovi nebo založ zakázanou náboženskou sektu. Planety ukazují, že budeš výborným psychopatickým guru a tví spolupracovníci budou na významných místech v seznamech Úřadu pro ochranu ústavy.

Blíženci

Tvá romantická povaha potřebuje oddech od šedivé všednosti. Co když najdeš smysl života v Cizinecké legii? Co může být hezčího než se prohánět s flintou po poušti... Nebo je lepší strávit ten čas u dědy na venkově proháněním vesnických holek a popíjením pálenky z brambor z flašky od minerálky? Nejlepší západy a dokonce i zatmění slunce (jako na Titaniku) uvidíš ze střechy stodoly, lásku najdeš na seně pod střechou, jenom si dej bacha a nenapíchni se na vidle.

Rak

Na obzoru velká láska. Jenže jak ji uchvátit? Zkušenost učí, že nejlepší je laskavec. Pokud ta užitečná rostlina ještě neroste ve tvé zahrádce, není čas ji zasadit? V nejhorším použij sušený, měl by fungovat také. Finanční záležitosti se před nalezením lásky uspořádají a hned potom prudce zhorší. Milovanou ženu zahrň dárky, třeba k tobě pocítí lásku. Snaž se vystupovat jako boháč, pak ti bude budoucí tchyně nakloněna.

Lev

V nadcházejícím roce máš šanci stát se významným podnikatelem. Kapitál nashromáždíš pašováním z Východu, ale bacha na rzavého šilhavého celníka.

Bacha taky na ostatní celníky a kolegy v oboru. Vyhybej se Rusům se zlatými chrupy a nenámořnickým tetováním na chlupatých prackách. Při nákupu zlata ověř, jestli se jedná o zlato, při nákupu diamantů ověř, jestli rýpou alespoň sklo. Pro všechny případy si nech implantovat procesor, pak tě můžou zaměřit ze satelitu a křesťansky pohřbít.

Panna

Nepřející sousedé ti budou zase kopat jámy. Dobře je znáš, jsou to svobodní zednáři, Mart'ani nebo zástupci náboženských menšin. Důvěrně ti prozradím, že ten v brýlích je šílený profesor. Vzpomínáš si na ty podivné zvuky v noci? Sestrojuje ve sklepě atomovou bombu. Pohlédni na jeho obličej. Všechny nás nenávidí. Myslím, že je třeba tyto nehezke záměry překazit. Pro všechny případy kup neregistrovanou palnou zbraň nebo několik granátů. A co tak jeho hanebné sídlo zapálit? Pospěš si ještě před jarním zvýšením ceny benzínu! Koncem roku, když budeš jednat rozvážně a směle, zbavíš se pomlouvačů a udavačů ze svého okolí. Možná na celého čtvrt století!

Váhy

Výroba chutné a laciné kořalky v domácím zátiší může přinášet nevelký, ale stálý zisk. V tomto roce se urodí ječmen, brambory i řepa. Cukr by neměl výrazně zdražit. Uvažuj o redestilaci. Planety věští nebezpečí výbuchu aparatury. Sousedy, kteří na tebe píšou udání, šikovně vydírej. Kdyby se to zvtlo, nezapomeň, že advokáti jsou ďábloví služebníci a u soudu se raději obhajuj sám. Ale když vezmeme v úvahu nepatrné náklady na policii, přistání v base nejspíš nehrozí.

Štír

Máš před sebou perspektivu daleké cesty. Co tak transsibiřskou magistrálou do Vladivostoku? Nebo na voru přes Atlantik? Případně k tetě na venkov? Cestou si dej bacha na piráty, uniformy, indiány a jiné národy žijící z olupování turistů. Na zloděje nejlíp funguje granát v tašce, utrhne ruce i s hlavou. Mohou tě potkat nepříjemnosti od rzavého chlápka, takže než vyrazíš na cestu, vykopej v zahrádce dědovu pušku, aby se do tebe kdejaký holobrádek nenavážel.

Střelec

Máš před sebou rok velké šance. Příznivé planety ti věští velkou profesionální kariéru. Už se rusky, v druhé polovině roku jako když to najdeš. Tvou kvalifikaci ocení i profesionálové z běloruské KGB a přátele z dalekého Čečenska. Na Kavkaze konečně okus kořalku z moruší. Bacha na zdraví, moc olova v organismu ti může dělat problémy. Nervy nadranc nejlépe propláchněš pivem značky Perla. Ztracený identifikační štítek způsobí problémy, možná dokonce v podobě mezinárodních zatykačů.

Kozoroh

Vyděláváš příliš mnoho? Obchody běží jako po másle? Zapomněl na tebe berňák? Obklopují tě závistivci? V nadcházejícím roce bude všechno záležet na tvé nápaditosti. Nové zajímavé předpisy budou obsahovat vzrušující právní mezery. Cvakni si tedy samohonky, zajež kočičí paštikou a dej se do díla. Už koncem roku se zdvojnásobí počet osob závidějících ti životní úroveň. Peníze nejlíp uložíš ve sklenici zakopané pod hlohovým keřem nebo zazděné v krbu.

Vodnář

Budou tě trochu trápit nervy. Místo polykání tabletek prostě zlikviduj příčinu svého neklidu. Cítíš se nedocenen? Uvědom si, kolik jsi kolem sebe shromáždil kritiků. Učitelé nevidí tvého génia... Zřejmě nastala doba vhodná k

prořídnutí jejich řad. Je snad hezčí pohled než na školu proměněnou v neidentifikovaný létající objekt? S dynamitem opatrně, kupuj ho od příbuzných z Východu. Jenom jim nezapomeň zaplatit. Nejlip po práci.

Ryby

Rok velkých výzev a nezměrného úsilí. Avšak už v jeho první polovině zaznamenáš pozitivní změny na nebi i zemi. Jestli se jmenuješ Andrzej Pilipiuk, máš před sebou unikátní šanci stát se slavným spisovatelem. Jestli se jmenuješ jinak, máš šanci menší, ale můžeš si za to sám.

Hlavice

Neštěstí chodí po lidech. Stačí dělat pro mafii a život je rázem zajímavý a plný dobrodružství. Jenže málokdy dlouhý. A co je horší, jen málokdy vydají tělo rodině. Nejčastěji zmizí v řece s betonovou koulí místo ponožek a není snadné je později vylovit. Dva ukrajinští mafiáni dorazili do rokle s neblahou pověstí a názvem Šibenice, ležící nedaleko Vojslavice. Od doby, kdy v rokli přestalo strašit, o což se postaral místní amatérský exorcista Jakub Vandrovec, sloužilo toto místo starostlivému obecnímu úřadu jako místní smetiště. Ukrajinci přijeli rozvrзанou dodávkou.

Nečekali dlouho. Do rokle vjel mercedes, také dodávka. Vystoupili z něj tři varšavští mafiáni s černými brýlemi a černými klobouky na hlavách. V hlavách měli černé záměry, které by z jejich tváří vyčetl i hodně mizerný znalec fyziognomie. Dále přivezli kalašnikovy, pistole, granáty a podobně. Obě skupiny stanuly naproti sobě. Chvilí se měřily pohledy.

"Máte zboží?" otázal se posléze polský mafián.

Jeden Ukrajinec vyplivl špačka.

"To záleží na tom, jestli máte peníze."

Polák kývl na jednoho ze svých pomocníků. Ten pomalu otevřel kufík, který držel v ruce. Ve tmavé rokli zasvítla zeleň.

"Tři miliony podle předběžné dohody. Teď ukažte zboží."

Návštěvník od Bugu chvíli váhal.

"Tři miliony doláčů není moc za atomovou hlavici," řekl. "Ale já na to nesmím mít vlastní názor. Jenom aby byly peníze pravé..."

"Pokud je pravé zboží..."

Jeden Ukrajinec na šéfův pokyn otevřel zadní dveře auta. Na kusu nepromokavého plátna stál jakýsi sud s několika anténami a mřížkovou konstrukcí. Sud byl označen symbolem používaným pro radioaktivní předměty.

Jeden Polák vytáhl z kapsy Geiger-Müllerův počítač a přiblížil se. Ručička se nehnula.

"Podvod!" zaječel.

"Co neštímujete?" Ukrajinský mafián se pokusil zmírnit situaci.

"Nezáří. Přitom uvnitř má být deuterium, lithium a cézium jako roznětky."

"Ověřte to naším," podal mu svůj tiše cvrlikající počítač.

Bandita, kterému to cvrlikání něco připomínalo, ho praštil do ruky.

Následovala střelba. Když ozvěna výstřelů utichla, ukázalo se, že všichni mafiáni od Bugu v doprovodu duše jednoho z Poláků, který zvítězil v průstřelech přepočtených na metr čtvereční těla, jsou na cestě do pekel. Šéf rychlým pohledem přehlédl bojiště.

"Mizíme," přikázal. "Naložte těla, jejich auto bereme taky. Řídit bude Mlynář."

"A co s tou atrapou?"

"Vyhoď ji. Není k ničemu."

Mlynář popošel, zatáhl za plátno s hlavicí a shodil ji na zem. Za okamžik nezůstalo v rokli po mrtvolách a autech ani stopy. Louže krve zasypal písek. Když zafoukal vítr, zmizely definitivně.

O chvíli později, asi v jednu hodinu, Jakub Vandrovec projíždějící nad rokli zahlédl koutkem oka lesk kovu.

"Počkej," řekl kobyle, slezl z fůry a došel k podivnému předmětu.

"Kerej čert?" zamručel. "Stará pračka?"

Vytáhl z kapsy pilník a upiloval kousek z proužku zlatavého kovu, který opásal těleso podivného přístroje.

"Do pytle," řekl sám k sobě. "Asi mosaz," počítal chvíli zpaměti. "Takovejch pětadvacet kilo, jestli pod tou skořápkou není víc. A pětadvacet kilo znamená čtyřicet piv. Vydařený den."

Hodil si hlavici na záda. Byla zatraceně těžká, ale navzdory osmdesáti létům ji zvládl. Nosil už jinší věci. Shodil břemeno na vůz a vrátil se. Kobyla zaržála.

"Zůstalo tam plátno," uklidňoval ji. "Nepromokavé plátno neroste na stromech a může se hodit na kalhoty nebo kajdu..."

Zaržála znova. Zřejmě ji něco zneklidňovalo. S tím nic nenadělá. Sbalil plátno a vylezl na fůru.

"Hyjé domů," pronesl.

Zpod kozlíku vytáhl placatící se samohonkou, odšrouboval víčko a přiložil ji k ústům. Pití nebylo snadné, s každým trhnutím vozu si pocíkal košili, ale nijak se tím netrápil. Musí přece trochu oslavit. Takový nález... Kobyla šla jako po drátku.

"Doma to rozebereme a uvidíme," řekl spíš sobě než jí. "Železo půjde do šrotu. A mosaz..." Zamyslel se a pro posílení činnosti mozku si lokl. "Mosaz taky do šrotu," prohlásil objevně. "A potom pivko do krku."

Složitý úkol vyřešil. Jako obvykle, když mohl uvést mozek do vyšších obrátek. Kořalka začala po chvíli působit, takže padl naznak a usnul na voze.

###

Zaklepání na dveře probudilo strážníka Birskeho ze spánku.

"Dále," vyzval neznámé zájemce.

Zájemci byli dva. Na sobě měli kožené kabáty vyboulené u levého stehna. V rukou drželi průkazy.

"Úřad ochrany státu," prohlásil jeden.

"Strážník Birske," představil se.

"Víme." Jejich jména byla tajná, možná dokonce přísně tajná.

"Čím posloužím?"

"To, co se teď dovíte, musí zůstat navždy tajemstvím."

"Rozkaz."

"Ukrajinská mafie včera ukradla jadernou hlavici ráže třiceti megatun."

Birske zezelenal, ale hned se vzpamatoval.

"Podařilo se zaměřit auto, které ji odvezlo, a to hned od hraničního přechodu v Horodle. Bohužel je neuhlídali. Auto s hlavici projelo Uhaněmi a zřejmě potom zamířilo ke Krasnostavu."

Birske klesl na židli. Představil si mapu okolí a vyšlo mu, že atomová bomba projela jeho vesnicí.

"Hm?" zeptal se nepříteli inteligentně.

"U Bonče padla do léčky dvě auta. Dodávka, která přivezla to svinstvo a druhá, která je měla převzít. Řidiči se pokusili prostřílet a bohužel se je nepodařilo dostat živé."

"A hlavice?"

"Je někde ve vsi. Nikdo ji nemohl odvézt, protože všude stojí hlídky a každé odjíždějící auto je nenápadně prosvíceno."

"Takže někde tady mám atomovku..."

"Přesněji řečeno vodíkovku..."

"To je ta... s hříbem?" nakreslil prstem na stole.

"Jo. S hříbem."

"A když vybuchne, tak jako třicet milionů tun tritolu..."

"Správně."

"A kdy to..."

"Kdykoli. Stačí odšroubovat víko a spojit drát nakrátko. To dokáže kdejaký zlodějíček, který se vyzná v autech."

Birske beze slova vytáhl z kapsy odznak a položil jej na stůl. Čepici odhodil do kouta a začal svlékat policejní uniformu.

"Chystáte se někam?" zajímal se druhý agent.

"Jo. Právě jsem se rozhodl přestat být policistou. Mám komunistickou minulost. Chci být lustrovan s nepříznivým výsledkem. Proto odcházím okamžitě do civilu, nechci svou přítomností znesvěcovat uniformu..."

Agent mu jednu vrazil.

"Uklidni se. Musíme to najít dřív, než se ta pitomá ves vypaří. Rozumíš?"

Birske polkl vyražený zub.

"Ano."

"Potom můžeš jít do civilu, přestože nepochybuji, že nález toho svinstva ti přinese vyznamenání a povýšení."

"Rozkaz. Ať žije vlast! Jak to mám najít?"

"Vypadá takhle," podal mu agent fotku. "A tady máš počítač. Jak zapiš, bude to znamenat, že je blíž než tři metry, to je jeho dosah. Je třeba prohlednout všechny díry, příkopy a hospodářství. Váží šedesát kilo. Mohli to schovat kdekoli, ale nejspíš někde blízko cesty. My se rozhlédneme taky."

"Dobře. Půjdu na západ. Jaké měli gumy?"

Jeden agent vytáhl z tašky odlitek.

"Tady je vzorek. Měřítka jedna k jedné."

Birske převzal odlitek a vykročil. Jen roztřesená kolena prozrazovala jeho nervozitu. Agenti ztěžka vzdychli a jako na povel vyrazili za ním.

##

Jakub zaklel a odložil pilku. Zvláštní kov, který zpočátku pokládal za železo, byl neobyčejně tvrdý. Neporadil si s ním ani pilník.

"Chtělo by to sekeru," pronesl zamyšleně.

"Hej," zvolal někdo za plotem.

"Tomáš. Dlouho jsi tady nebyl. Co tě přivádí?"

"Ále, byl jsem na Troščance a napadlo mě, že zajdu. Co děláš?"

"Našel jsem jakési krámy z éra nebo vodkad'..."

"Připomíná to bojler," řekl Tomáš a zamyšleně usedl na ležící špalek. "A tady je klapka. Třeba se dá rozmontovat tady, jak je ta mosaz."

"To dokážu vymyslet taky. Zatraceně tvrdé. Máš nějaký nápad?"

"Co to tak otevřít?"

"V té klapce je zámek na patentní klíč a ten nemám."

"Přesná práce. Co takhle šťouchnout dlátem?"

Jakub vrátil do klíčového otvoru tesařské dláto a pomohl mu kladivem. Otvor se trochu rozšířil. Udeřil znovu. Kolem dláta najednou vyrazily elektrické výboje.

"Tý, to je pod proudem!" podivil se Tomáš.
"Sakra. Není to policejní radar?"
"Ne, ten znám. Vypadá jinak. To bude něco z ponorky. Klepni ještě jednou. Kladiva neubude."
Jakub si odplivl a tentokrát praštil vši silou. Klapka s cvaknutím odskočila. Pod ní se objevily tři izolované kabely nalepené na jakousi baňku z tenkého skla.
"Můžeš mi jeden ustríhnout?" poprosil Tomáš. "Opravím si lampu na kole."
Jakub zastrčil pod červený kabel dláto a klepl. Vodič se přetrhl.
"To je nanič. Ale třeba se nějak dostaneme dovnitř." Praštil kladivem do skla.
Ani nepopraskalo.
"Co s tím chceš dělat?"
"Vypiluju mosaz a budou prachy."
Zlostně uhodil do mosazného prstence dlátem. Odloupl se tenký pásek.
"Chtělo by to upnout spodek do svěráku a nahoře tahat za ty čudlíky," radil Tomáš.
"Máš takový svěrák?"
"Ne. A ani nevím o nikom, kdo by ho měl."
Jakub si lokl z placatice a nabídl kámošovi. Přece nebude pít sám. Skoro okamžitě dostal geniální nápad.
"Já blbec. Strčím to do ohně a mosaz vytavím!"

#

Birski našel stopy obou aut. Vjela do rokle nazývané Šibenice, v blátě se výrazně otiskla pneumatika totožná s tou, kterou dostal jako vzorek. Birski neměl toto místo rád. Souviselo s příšernými historkami vyprávěnými o předchozích strážmistrech. Prý se jeden oběsil a druhý zbláznil nebo něco takového. A byl do toho zapletený Jakub Vandrovce. Ale ten byl zapletený do všeho. V téhle díře se nestalo nic bez jeho aktivní spoluúčasti. Vjel do rokle a překvapeně zastavil. Dno u smetiště rozryla kola aut. Vystoupil. Pod nohama mu zachřestily nábojnice. O kus dál se válel tlumič. Při zakopnutí odkryl krvavou skvrnu. Ještě se nestačila srazit. Otrásl se a vytáhl z kapsy vysílačku. Hned ji však zastrčil zpátky. Jestli zavolá ty agenty, připišou všechny zásluhy sobě. Hlavici najde sám. Stopy nejsou zajíc, neutečou. Rozhlédl se. Kromě křoví a hromady smetí mohla být hlavice jen na jediném místě. Bylo to tak samozřejmé, že si poklepal na čelo.

Vedle smetiště se hrdě tyčila bouda na mršiny, postavená tady místo navrhované kapličky. Došel k ní a otevřel dveře. Do nosu ho praštil příšerný smrad.

Uvnitř ležela hnijící kráva. Veden dlouholetou profesionální zkušeností se přemohl a vstoupil dovnitř.

Kdyby měl schovat jadernou hlavici, strčil by ji tam, kde by nikoho nenapadlo hledat. Bohužel tu nebyla. Birski usilovně přemýšlel. Snažil se vcítit do myšlení gangsterů. Aby jako posel mafie měl jistotu, že hlavici nikdo nenajde, zašil by ji do kravské mršiny. Z auta přinesl bajonet a začal krávu párat. Z útrobu vytékalo ledacos, nedal se však odradit a páral dál. Nenadále tuto příjemnou činnost přerušil. Neměla smysl. Nikdo přece nedokáže strčit hlavici do krávy, aniž by do ní udělal díru.

Vyšel ven a nadechl se. Byl jako omámen. Pohlédl zamyšleně na bajonet a potom jej s odporem odhodil. Začal zkoumat stopy na zemi. Část zasypal prach, ale některé byly výrazné. Tady vyhodili hlavici z auta. Zapadla dost hluboko. Potom přišel někdo v rozšmajdaných gumákách a odnesl ji k cestě, kde měl žebřík. Když zjistil tyto podrobnosti, vytáhl telefon a po chvíli se dovolal oběma agentům.

"Tady Birski..."

Podle jeho předpokladů ho agenti od případu odstrčili. Po stopě povozu poslali psa a za psem se rozjeli sami. Birski zhluboka vzdychl a vylezl ke svému vozu. Cítil se zneuzitý.

"Co mám dělat, abych se trošku utěšil?!" přemítal.

Najednou dostal geniální nápad. "Půjdu na Starý Majdan a požádám o vysvětlení starého Vandrovce," rozhodl se. Rozjel se.

#

Hranice uhlí a polen hučela jedna radost. Nahoře ležela třicetmegatunová hlavice a zvolna se rozpalovala dočervena.

"Takhle mosaz nevytavíš," hrdal Tomáš. "Je potřeba vyšší teplota."

"Zvednu ji měchem."

"Máš ho?"

"Udělám."

Jakub přitáhl z chalupy vysavač. Byl to dárek od syna, ale stařík málokdy pocítil potřebu odstranit ze svého okolí smetí, takže ho skoro vůbec nepoužíval. Postavil ho obráceně a připojil prodlužovačku. Cvakl vypínačem a hadicí namířil proud vzduchu přímo do ohně.

"Co ty na to?"

"To je vono."

Plameny byly pořád větší. Z nitra hlavice se ozvalo tiché syčení...

"A co když je to nevybuchlá mina?" zneklidněl najednou Jakub.

"Kdepak. Byl jsem na vojně u ženistů. Vyznám se v tom. Přidej uhlí."

Najednou se začalo něco dít.

Na Jakubův dvorek vjely dva radiovozy. Jeden normálně otevřenou bránou, druhý zezadu přes plot. Z neoznačeného vyskočili dva chlapi a odbornými chvaty juda složili Jakuba i jeho komplice za zem. Z druhého vozu vystoupil Birski. Udiveně přistoupil k hranici a chvíli pohlížel na dočervena rozpálenou věc nahoře. Potom vytáhl z kapsy nějaký obrázek a vteřinu na něj užasle pohlížel. Pak se pokřižoval a dal se na útěk. "Vot durak," řekl Jakub rozplácnutý na zemi kámošovi, rozplácnutému vedle něj.

#

V hospodě bylo rušno.

"Tak nám pověz, Jakube, ještě jednou, jak tomu bylo s Birskim," navrhl Semen.

Jakub odtrhl zamyšlený pijácký pohled od bedny s pivem.

"Ále, ať to poví Tomáš."

"Co mám povídat. Chlap se zbláznil a basta. A to všechno při pohledu na jeden blbej táborák s bubnem z pračky."

"Dočista se zbláznil?" podivil se nějaký návštěvník z Kukavky, který čekal v hospodě.

"Možná. Už třetí den ho drží v blázcinci."

Jakub vlil do hrdla obsah další láhve a vstal. Nohy se mu třáslly.

"Vyřídil jsem ho já," prohlásil vychloubačně.

#

Připoutaný Birski se zmítal jako úhoř. Současně se snažil mluvit velice pomalu a klidně.

"Neštěstí chodí po lidech, ale je nemožné, statisticky nemožné, aby u všeho byl jeden jediný Jakub Vandrovec."

Potom si připomenul pohled na dočervena rozpálenou jadernou hlavici na hranici a začal kvílet.

Lékaři zamyšleně pokyvovali hlavami a hledali ve svém arzenálu další uklidňující preparát.

Hochštapler

Prolog

V některých domech straší. Samozřejmě k tomu dochází jen zřídka, ale když už k tomu dojde, je nejlepší prchat okny i dveřmi. Duchové občas řadí, rozbijí televizor za dvacet tisíc, utrhnou lustr a rozbijí zahraniční křišťál, a potom zmizí. V některých případech nic neničí, ale vržou na schodech předstíráním, že po nich chodí, v uzavřených místnostech se objeví studený průvan a v noci něco kvílí ve sklepě nebo na půdě.

Někdy všechno začíná tiše. Uprostřed noci spatříte bílé siluety; vypadají jako zhotovené ze záclon. Siluety se na rozdíl od záclon nebo cigaretového kouře pohybují proti větru a procházejí stěnami. Ti z vás, kteří je zahlédnou, oplešatí, začne se jim kazit zrak a vypadávat zuby. Tyto úkazy se často chybně označují jako Burchardův syndrom, přestože je jako první popsal jakýsi Jakub Vandrovec. Burchard sice přirovnal příznaky k těm, které se objevují po vystavení tkáně silnému radioaktivnímu záření, avšak Vandrovec našel analogii s nemocemi způsobenými notorickým pitím denaturátu, ale to v podstatě nemá žádný význam.

Pokud duchové neodejdou sami a nepodaří se je vypudit rozvěšením česneku a jinými domácími metodami, nezbyvá než vyhledat odborníky.

Odborníci exorcisté se dělí na občanské a duchovní. Duchovní se neradi zabývají vymítáním duší zatracenců (pokud nevlezou do člověka), ale pokud se vám podaří určit místo posledního odpočinku toho, kdo vám otravuje život, mohou toto místo vysvětit, což zpravidla problém vyřeší. Občanští odborníci se dělí do tří kategorií. Za prvé jsou to odborníci laciní a málo účinní. Za druhé (a těch je rozhodně víc) drazí a málo účinní. Třetí kategorii tvoří členové psychotronických společností, kteří pracují často zadarmo a výsledky jejich činnosti se nedají předvídat.

Kdysi bývali ještě venkovští zařikávači, kteří občas něco dokázali, a nejrůznější moudré báby. Bohužel společenské změny a nepodařené pokusy vybudovat v naší zemi socialismus vedly k naprostému zániku této docela užitečné skupiny. Zvláštní problém tvoří odborníci z Východu, kteří neumějí nic, ale hodně se snaží. A když selže všechno, je tu ještě Jakub Vandrovec.

I.

Skřipání lupénkové pilky prodírající se bukovou překližkou, syčení páry ze žehličky. Šumění vody v čajníku. Jemné a rychlé údery lehkým kladívkem. Pavel Skorlinski sešel z bytu do dílny. Seshora od schodů přelétl pohledem celý prostor. Kdysi tu bývalo několik pokojů jako klíčky. Majitel nechal vybourat příčky a získal pořádnou tovární halu o ploše dvou set čtverečních metrů. Dělníci pracovali usilovně, ale v jejich obličejích četl únavu. Končil první týden od spuštění továrničky. Výrobní norma překročena o dvacet čtyři celých, sedm desetin procenta. Pousmál se koutky úst, vytáhl z kapsy revolver a pažbou uhodil do mosazného gongu. Ustali v práci a pohlédli na něho.

"Je pátek večer," pronesl. "Myslím, že pro dnešek skončíme. Přejí příjemný víkend."

Zašouraly odstrkované židle. Ústřížky papíru, kůže a hadříků někdo hned smetl na hromádky a jiný hodil do velké kovové nádoby na odpad. Stoly pečlivě otřeli mokřými hadry. V chodbě zaduněly kroky. Za chvíli byli všichni pryč. Pavel sestoupil dolů. Přešel sál a krátkou siň. Vstupní dveře zavřel na důkladnou závoru a ověřil, zda drží pevně. Zhasl světlo v síni. Dveře z haly do síně uzamkl klíčem. Potom ještě nahlédl do skladu. I zde bylo všechno v pořádku. Zamyšleně stanul na konci výrobní linky a zvedl ze stolu notes formátu A5. Notes byl skoro hotov. Kožený hřbet ukončený kapitálkou z tenkého řemínku, šedá plátěná vazba, v rozích mosazná kování, maličký visací zámeček znemožňující nepovolaným přístup k tajemství majitele. Hezký, nezničitelný výrobek. Prohlédl si jej ještě jednou. Tento exemplář byl už dokončen. Nic mu nechybělo. Vylovil zpod stolu plastickou tašku, strčil jej dovnitř, zapnul svářečku a

plastik svařil. Neměl zkušenost, fólie se roztavila přespříliš. Sáhl do krabíčky a nalepil nahoru nálepku:

Produkt vyrobený v Polsku.

K jeho výrobě bylo použito výhradně domácích surovin, domácích strojů a domácí pracovní síly.

Pocítil hrdost. Zamyšleně odložil notes do krabice a vyšel po schodech nahoru. Zavřel za sebou dveře. Také tyto dveře byly opatřeny zámkem. Otočil dvakrát klíčem, až pocítil odpor. Přешel do salonu a zapnul video.

Probral se, něco ho zneklidnilo. Seděl v křesle, televizor zrněl. Pohlédl na hodinky. Světélkující ručičky ukazovaly čas.

Minula půlnoc. Zmáčkl ovladač a televizor přestal zrnit. A tehdy to uslyšel.

Někdo chodil, zřejmě ve vysokých botách. Zvuk zazníval bůhvídkud. Pavel vytáhl z kapsy revolver a odjistil. Zapnul laserový zaměřovač. Pohled na ohnivě červený bod tančící po stěnách ho uklidnil.

Otevřel dveře na chodbu, vyběhl a ometl zbraní všechny kouty. Prázdné. Proklouzl do svého pokoje a nasadil si noktovizor. Tma v domě se změnila v ohnivě zelené peklo. Pečlivě prohledal celé patro a podkroví, ale vetřelce nenašel.

Nerohodně se zastavil. Pěkných pár minut už žádné kroky neslyšel. Všechna okna byla zavřena, dveře také. Kdyby tu někdo byl, určitě nemohl utéct. Dveře vedoucí dolů do dílny byly zavřeny také. Přiložil k nim ucho. Zdola zaznělo skřípnutí, jako kdyby se někdo opřel o schody. Má ho. Jemně odsunul zástrčku zajišťující dveře a jediným pohybem je otevřel. Několika skoky seběhl dolů. Červený bod zaměřovače tančil po stěnách, ale noktovizor byl prázdný. Nikdo.

Nahlédl pod schody, ani tam nikdo nebyl. Dveře do skladu byly zamčené tak, jak je zanechal. Přesto je otevřel a zkontroloval. Sklad byl prázdný. Vyšel do síně a potom otevřel dveře na dvůr. Všechny byly zamčené. Do továrničky v noci nikdo nezvaný nepronikl. Prozkoumal ještě všechna okna, otevřel dveře a nahlédl do sklepa.

Prázdné, ticho, pach vlhkosti, plísní a starých cihel. Opřel se o stůl a opět zaslechl vrzání. Někdo chodil po schodech. Otočil se s revolverem v ruce. Vrzání schodů ustalo. Byly prázdné.

"K sakru," zaklel.

Nepřítel se musel někde přikřčit, když prohlížel síň, a nyní byl nahoře. Otevře si okno a seskočí, první patro přece není žádná výška, a zmizí. Se zbraní v ruce vyběhl po schodech nahoru. Prohlédl všechny místnosti i všechna okna. Žádné nezůstalo otevřené. V místnostech samozřejmě nikdo nebyl.

Znervóznělý se vrátil do salonu. Televizor mlčel, oheň v krbu ještě doutnal; musí přiložit pár polen, aby vydržel do rána. Najednou ho zahlédl. Vetřelec se skláněl nad perským kobercem. Několikrát vystřelil, mířil na nohy. Potom rozsvítil, aby se podíval, koho zasáhl. Podlaha byla čistá. Žádný mrtvý ani raněný. A nikde stopy po krvi.

"Uf," řekl si. "Vždyť jsem ho trefil." Nečekaně pocítil, jak na něho někdo pohlíží. Prudce se otočil. Červený bod zaměřovače stanul na zavřených dveřích. Nikdo. Ještě jednou prošel celý dvůr. Všude ticho a prázdné.

"To je z přepracování," řekl si, odešel do ložnice a padl na lůžko. Nic se mu nezdálo.

II.

Za oknem kvílel vítr, ale trojitá skla v hliníkových rámech s těsněním ze silikonu měnila kvílení v tichý šum. Vítr cloumal větvemi klenů rostoucích mezi ohavnými činžáky z červených cihel. V místnosti bylo šero, jedinými zdroji světla byly krb a televizor. Pavel se rozvalil jako paša v křesle, natažené nohy položil na židli. Dřímá. Noviny s programem mu vyklouzly z ruky a ležely na podlaze. Z kapsy košile mu čouhal televizní ovladač. Napjatá látka tiskla některá tlačítka, ale přístroj mířil k stropu.

Zaskřípala podlaha.

Pavel se probral. Uplynulo pět dní a na to, co prožil onoho pátečního večera, už částečně zapomněl. Otevřel oči a bezmyšlenkovitě obhlédl pokoj. Někdo se skláněl nad kobercem. Stejně jako tehdy. Někdo se skláněl nad kobercem v hodnotě sedmi tisíc zlotých. Pavel sáhl pod opěradlo a vyskočil z křesla. Dlaň stiskla pažbu revolveru. Odjistil a zamířil, ale nikdo tam už nebyl. Při skoku mu vypadl ovladač na podlahu.

"Hej, ty!" ozvalo se ze strany. "Mluvíme k tobě."

Otočil se a třikrát vystřelil. Smrtelně raněný televizor vydal podivný zvuk a vybuchl. Pavel si otřel z čela pot a bezmyšlenkovitě pohlédl na pozůstatky přístroje a podlahu pokrytou střípinami.

"Zatraceně," řekl si.

Tu se ozval zvonek u dveří. Vytáhl zástrčku a seběhl do přízemí. U dveří se zastavil.

"Kdo je?" zeptal se.

"Policie," uslyšel. "Otevřete."

Vyhlédl kukátkem, tři chlapi za dveřmi opravdu vypadali na poldy, a za rohem něco blýskalo modře a žlutě, zřejmě tam odstavili vůz. Ovšem v životě už viděl jiné triky.

"Strčte policejní průkaz škvírou na dopisy," řekl.

Jeden polda splnil jeho žádost. K nohám mu spadla legitimace. Zvedl ji a prohlédl. Byla autentická. Samozřejmě mohla být dokonale zfalšovaná, muž za dveřmi ji mohl ukrást nebo koupit na trhu, ale při zachování určité opatrnosti je může pustit dovnitř. Odsunul závoru. Strčil do dveří a sám ucouvl rychle dozadu. Kdyby se o něco pokusili, měl je před sebou jako na střelnici. Vstoupili. Ještě jednou je přejel rychlým pohledem a s úlevou vydechl.

"Dobrý den, co si přejete?" zeptal se zdvořile.

"To jste střílel vy?" otázal se věcně nejvyšší z nich.

"Já." Nemělo smysl zapírat, protože pořád ještě držel v ruce revolver. Bod laserového zaměřovače tančil na podlaze. Vypnul jej a po zajištění pečlivě zastrčil zbraň do kapsy.

"No prosím. Omlouváme se za ten vpád, ale musíme se zeptat, nač jste střílel."

Pocítil, že rudne jako idiot.

"Nečekaně jsem se probudil a polekaně jsem střelil do televizoru," řekl posléze.

"Smíme se tady trošku rozhlédnout?"

Věděl, že budou chtít, a neviděl žádný důvod, proč by jim v tom měl bránit.

"Prosím," vyzval je gestem.

Prohlédli si televizor a přišerně se rozchechtali. Pavla napadlo, že se to museli naučit od zarytých kriminálních. Z vaku vytáhli tři kulky.

"Omlouváme se, že jsme sem tak vtrhli," řekl nejvyšší. "Ale sám jistě chápete, taková palba, a tady je klidná čtvrť."

"Mě neobtěžujete. Díky za péči."

"Za péči?" podivil se polda.

"Vždyť jste mě mohli zastřelit."

"Ach tak. Nebojíte se tady bydlet?"

"Mám okna polepená odolnou fólií, dole v dílně jsou mříže, celou dobu mám po ruce zbraň."

Policista si na něco vzpomněl a požádal ho, aby mu ukázal zbrojní pas. Visel zarámovaný a zasklený na stěně, což vyvolalo další salvu přišerného řehotu.

"Víte, co tady bylo předtím?" zeptal se polda znovu.

"Jo, technické učiliště Wawelbergových závodů. Říkal to majitel."

"Koupil jste to nebo jenom najal?"

"Najal, i když jsem už mluvil s majitelem, a za rok nebo dva, jestli půjdou obchody dobře..."

"Tak máte ještě šanci odejít," prohodil polda.

"Promiňte, co tím chcete říct?"

"Tady není dobré místo. Ani pokud jde o okolí. Tento dům byl dlouho prázdný. Místní úřady ho jaksi odepsaly. Dole, kde máte dílnu, byla slévárna, ještě za socialismu. Dělal tam sádrová poprsí Lenina a podobných stranických gerojů. Ale potom se zmohli a začali odlévat z bronzů."

"Odlévat z bronzů v domě?" užasl Pavel.

"No právě, něco selhalo a celé patro vyhořelo do mrtě. Pak sem patnáct let nikdo nepřišel. Majitel zařídil opravu, ale bydlet tady nechtěl," rozhlédl se a ztišil hlas do šepotu. "Choval se podobně. Napálil do něčeho šest koulí a vyskočil oknem. Zlámal si nohu."

"Hm, nevidím souvislost."

"Lidé říkali, že uviděl ducha, že je tady špatné místo. Žádná matka tady neponechá dítě na dvoře po západu slunce."

"Když je to špatná čtvrť..."

"Není zrovna nejhorší, bez přehánění. Na sousedních dvorech se baví do deseti, pod lampami hrají fotbal, prostě fajn. Ale tady ne. Lidé mají pud sebezáchovy. Vůbec netuší, proč něco dělají, ale podvědomí myslí za ně."

"Když jsem byl malý," řekl druhý polda, "bydlel jsem nedaleko odtud," mávl rukou. "Říkalo se, že tady straší. Prý se dva z té slévárny nalili a zůstali tady přes noc vzadu na kanapi. Něco je postrašilo tak, že jeden zešedivěl a druhý uprchl přes dvůr s bronzovým Leninem v náručí volaje, že má materialistický světový názor a žádní duchové neexistují, tak ať ho nechají být. Byl úplně bez sebe."

Pavel na ně pozorně pohlédl, ale nezdálo se, že žertují. Tvářili se vážně a unaveně.

"Smím nabídnout?" vytáhl z baru tácek s cukrovím a ořechy.

Usedli ke stolků. Policisté se rozpovídali, první ledy byly prolomeny. Měl někde v kuchyni ještě trošku martini, ale udělal jen čaj.

"Říkalo se," začal nejvyšší a s rozkoší vdechoval aroma cejlonského čaje, "že se tady vraždilo, ještě před první světovou. Bydleli tady mladí technici, sám jste to říkal, učňovský dům. Inženýři bydleli jinde, ten dům už nestojí. Tady byly malé byty. Když máte celé patro pro sebe, dvě stě metrů, tak jste král. Oni se tady mačkali jako sardinky v konzervě. S rodinami i dětmi, takže se neměli o nic líp než ti v těch třech domech," mávl rukou k oknu. "Tam totiž bydleli dělníci s rodinami. Byl tu ještě čtvrtý dům o kus dál, teď je tam trávník, ale základy jsou pořád patrné, takový obdélník. Za války ho poškodili a potom ho chtěli opravit, ale šlo to pomalu a nakonec ho zboursali docela. Tady bydlel nějaký technik, už postarší, s dcerou. Jednou zašel do fabriky a přistihl dělníky, jak z nějakého stroje vymontovávají díly nebo něco takového. Udal je..."

"Poprvé neudal, protože to byl slušný člověk," přerušil ho druhý, který bydlel nedaleko. "Jenom jim pohrozil, že je udá, když se to bude opakovat. Ale jich byla celá banda, kradli různé věci a on se to dověděl, zašel za Wawelbergem a řekl: tak a tak. A všichni, bylo jich sedm nebo osm, protože měli společníky ještě v jiných směnách, vyletěli z práce. Tak se rozhodli pomstít. V noci za tím technikem zašli a utloukli ho i s dcerkou železnými tyčemi nebo trubkami, někdo je ale viděl či slyšel, protože takové věci se nedají dělat potichu, takže z bytů vyběhli technici, z domů dělníci a tady je chytili. Když se dověděli o vraždě toho děvčete, lidi málem zešíleli, protože ona vedla takovou školku pro jejich děti a vůbec jim hodně pomáhala. A těch osm bez soudu na místě utloukli. Carská Ochranka ani nehledala pachatele, jenom těch osm mrtvol odvezla a celou záležitost ututlala. Takhle mi to vyprávěl děda."

Vysoký polda vážně přikývl.

"Dalo by se to vyhledat v našem archivu," řekl zamyšleně. "Jenže staré archiváře prý po válce spálili, zůstaly jen ty novější, tak od třicátých let. A ty nejnovější jsou už docela nezajímavé."

"Zabili je tady, v tomto domě?" zeptal se Pavel.

"Ano, ale můžete klidně spát, nic tu nezůstalo. Ten praštěný spisovatel, který to opravoval, otloukl všechny omítky, tady uvnitř vyboursal všechny příčky, zkrátka to úplně předělal. Dokonce i podlahy jsou nové, staré už byly opotřebené. A tam," mávl rukou směrem ke druhému křídlu, "tam popraskaly zdi, byly narušeny základy. Tak tam vsadili ocelové profily, zalili je betonem a to pomohlo. A základy taky nějak zesílili. Stálo ho to hezký prachy, chudáka."

"Ale tu barabiznu opravil, že nebyla k poznání," ozval se třetí, který dosud nepromluvil. "Když jsem před třemi léty sem zašel, jestli se ve sklepech neslízají feťáci, bylo o strach sem vlízt. Cihly padaly na hlavy, omítka ležela na zemi jako sníh. A tady, kde teď sedíte, byla hromada hlíny, přímo humus, stará prohnílá prkna a z toho rostl topol. Kmen jako moje ruka."

"V pokoji?"

"Nebyla tady střecha. Hezky rostl. Topol má výdrž."

"Musíme už jít. Hezky jsme si popovídali, ale musíme to tady objet."

"Promiňte, že jsem vás zdržel..."

"Nevadí," poklepal na mobil. "Kdyby se něco dělo, zavolejte nám."

Už odcházeli, když ho napadlo ještě něco. Vytáhl z bedny čtyři právě vyrobené notesy.

"Tady máte suvenýr," řekl. "A jeden pro řidiče."

"Hezký," zaradoval se vysoký polda. "Dobře kšeft?"

"Jaký kšeft, dva velkoobchody v celém městě vzaly větší dodávku a tak to teď nikdo nebere. Zatím mám peníze, tak na tři měsíce, ale potom to asi budu muset zabalit."

"Lidi nemají vkus," potvrdil druhý polda. Poděkovali a odešli. Vrátil se do salonu a posbíral kousky televizoru. Sklenky od čaje odnesl do kuchyně. Pak ještě nahlédl do všech místností. Všude prázdno. Šel spát.

III.

To bylo v sobotu, vlastně už v neděli. Nový televizor tiše šuměl. Pavel seděl v křesle se sluchátky na uších. Díval se na opakování jakési show a řval směchy. Hostem programu byl nějaký děda, vyhrabaný kdesi na Lublinsku, jménem Jakub Vandrovec. Děda měl na sobě zmačkanou džínovou vestu, na nohách gumáky spravované drátem a zalátané kousky gumy z pneumatik.

Kalhoty mu přidržoval pásek upletený z provázků na vázání snopů, ty pak byly ušity z nějaké pytloviny, a na opasku visela placatice, ze které se občas napil. Musel tam mít něco vysokoprocenního, protože se rozjížděl pořád víc. Stařík chrtil tak neuvěřitelné žvásty, až Pavel zalitoval, že nezapnul video.

"Tak nám povězte," vyzval ho moderátor, "co vám v životě nadělalo nejvíc potíží?"

Stařík zašilhal ke kameře. Kameraman zblízka ukázal jeho hluboce zapadlá prasečí očička, potom obraz poodjel a na obrazovce se objevila už tři dny neholená brada s chomáčky vousů. Ve vousech měl piliny a nějaká vlákna, což mohla být koudel nebo konopí.

"Nejvíc potíží?" podivil se stařík a pak se ustaraně podrbl na hlavě.

Jak se tak škrábal, Pavel si vzpomněl, že kdysi dávno viděl v zoo drbajícího se šimpanze. Gesto bylo prakticky stejné.

"Asi čtení a psaní," řekl Jakub. "Tedy za cara jsem se neučil tuto abecedu, ale tu, co s ní píšou Rusi, a teď ta nová mi špatně leze do hlavy, asi jsem už moc velký. Malý se naučí, ale potom už to nejde."

"Takže neumíte číst?" zajímal se moderátor.

"Proč by ne?" čílal se Jakub. "Dokonce jsem za život přečetl čtyři knížky."

Moderátor se široce usmál, po americku ukázal zuby. Rty muže pozvaného do studia se několikrát zachvěly. Něco slabikoval. Pavla napadlo, že zřejmě počítá moderátorovi zuby.

"Dobrá, a co je tedy váš největší životní úspěch?"

Jakub se opět podrbl na hlavě. "Úspěchů bylo hodně," pronesl zamyšleně. "Získal jsem si úctu lidí, přijíždějí všelijací, v západních vozech, dávají peníze, abych pomohl. Tak pomáhám. Na mě nikdo nemůže, ještě se nenašel přízrak, se kterým bych si neporadil, i když někdy to bývalo horké," dodal pomalu. "Ještě kdyby tak poldové nepřekáželi, nemají totiž o ničem ani páru a při pohledu na mě dostávají amok. Víte, v tomto povolání je potřeba někdy otevřít hrob a mrtvého prošpikovat kulem, a hned že hanobím lidské ostatky, že jsem hřbitovní hyena a kdesi cosi. A co napsali v novinách. Že svý zuby..." Vycenil je do kamery.

Kameraman je zabral zblízka, skoro všechny byly zlaté. "Že jsem ty zuby vytrhal nebožtíkům a nasadil je sobě. Taková zaostalost, vždyť je na nich mrtvolný jed, ostatně ne každý zub pasuje. Je to potřeba změřit."

"Myslíte, že nám hrozí další epidemie duchů jako ve třicátých letech?"

Jakub se zamyslel.

"Je to možné," prohlásil konečně. "Lidé nadělají nové vraždy, takže budou potom strašit, i když jsem ještě neslyšel, že by strašilo v obyčejném paneláku. Ale je ještě jiná hrozba." Nečekaně se proměnil. Zmizel silný východní přízvuk, věty najednou začaly být gramaticky správné. Přestal se škrábat a obličej vyjadřoval soustředění. Oči zjiskrněly a nyní pohlížely pronikavě do kamery.

"Objevila se spousta literatury věnovaná magii," řekl. "Většinou jsou to žvásty, které nestojí za přečtení, ale některé jsou nebezpečné. Objevují se různí lidé posedlí New Age. Většinou jsou to hloupí maniáci, ale i ti se pokoušejí rekonstruovat starodávne obřady a tím mohou probudit nebezpečné síly. Totéž se týká sekt. Jejich rozpínavost a zejména obrovské možnosti vymývání mozků zájemců ukazují, že se jedná o něco víc než jen vytahování peněz z důvěřivých obětí. V naší zemi se chtějí uchytit cizí síly. Když k tomu přidáme ještě úpadek autority církve a pokles kvalifikace duchovních exorcistů, jednoho dne se můžeme probudit v maléru. Nechci být špatným prorokem, ale do Éry Vodnáře můžeme vstoupit ještě jako normální společnost a za dvacet, možná třicet let bude celý národ zmanipulovaný. Zánik křesťanského povědomí posílí služebníky temnot. To, co je pro nás exotickou pověstí, jakýmsi americkým hororem, může být pro naše děti hořkou skutečností. Postupující desakralizace starých hřbitovů přivolá pohromu. Zákony bohužel umožňují pohřbívání nekatolíků na katolických hřbitovech. To je tragická chyba, kterou odpykají budoucí generace. Myslím si, že je třeba zavést přísné předpisy. Každého bývalého člena komunistické strany nepohřbívat v posvěcené zemi, ale za zdí a prošpikovat ho osikovým kulem. Jedna bolševická mršina znesvětila celý hřbitov, takže potom mohou vstávat z hrobů i ti, kteří byli skoro v pořádku a z posvěcené země by nikdy nevstali."

Navíc si myslím, že všechny už pohřbené komunisty je třeba exhumovat, prošpikovat a znovu pohřbívat za zdi. Jen to nám zajistí bezpečí. Těla bezbožníků je také možné spálit a popel rozsypat, ale to vždycky nepomůže," dodal po chvíli. Moderátor zíral s dokořán otevřenými ústy. Když viděl, že mluvčí skončil, nabral dech. Jakub se vrátil do své podoby venkovského hlupáčka. Vytáhl váček s tabákem, kousek balicího papíru a začal z toho kroutit famózní cigáro.

"Máte tady popelník?" zeptal se.

"Najde se," mávl moderátor na někoho mimo zorné pole kamery. "A jak si představujete takovou exhumaci?" zeptal se. "Ve městě je to těžké, nikdo neví, kdo byl kdo a kde leží. Ale na venkově to není problém."

Někdo ze štábu postavil na stolek plechovku od oříšků.

Jakub mu poděkoval kývnutím hlavy. Z kapsy vyhrabal kovový zapalovač. Byl narezlý a poblemtaný něčím, co v detailu kamery vypadalo jako dehet. Cvaknul a zapálil čvaňhák zabaleného do šedivého balicího papíru. Zabafal a vypustil zdařilé kolečko kouře. Kouř byl černý, jako když hoří hadry.

"To se dělá tak. Napřed se udělá seznam pochovaných. Potom se sežene deset starých lidí, z okrsku se půjčí akta, i když z vlastní zkušenosti povím jen to, že mi je nedali. Potom se ze seznamu vyškrtnou všichni straníci. Dále sebevrazi, rozvedení, Svědkové Jehovovi, mormoni, Židé a podobně. Následuje verifikace katolíků a dalších pokřtěných, kteří zůstali na seznamu. Kdo hlásal socialistické názory - pryč s ním. Kdo vyvěšoval vlajky na prvního máje - pryč s ním. Kdo chodil do průvodů - pryč s ním. Kdo nosil kytice funkcionářům lidové moci - pryč s ním. A tak až do konce."

"A co se stane, když na takovém seznamu zbudou dva tři lidi?"

"Tak se exhumují a pohřbí u kostela. A celý hřbitov šmahem osikové kůly, a slušné lidi tam už nepohřbívat. Je znesvěcený."

Oklepal popel do plechovky. Potom ji vzal do ruky a se zájmem začal číst anglické nápisy.

"Burské oříšky?" užasl. "Tady na tom obrázku vypadají jako fazole."

Moderátor pohlédl na hodinky a bylo patrné, jak si s úlevou oddechl.

"Vyslechli jste vyprávění našeho hosta, amatérského exorcisty Jakuba Vandrovce z Vojslavic."

Ozval se potlesk diváků. Jakub hodil špačka do plechovky a vstal, načež se uklonil napřed divákům a potom postupně do každé kamery. Nakonec podal ruku moderátorovi a chvíli s ní potřásl.

"Když člověk vidí něco takového, hned je mu veseleji," usoudil Pavel. Na obrazovce se objevila reklama na plínky.

"Pořád ty reklamy o chcaní a srání," rozzlobil se.

Pocit cizí přítomnosti byl neobyčejně silný. Koutkem oka zahlédl pohyb. Tentokrát jen položil ruku na revolver a pomalu otočil hlavu. Stejně jako v předchozích dvou případech se někdo skláněl nad kobercem. Pavel měl nervy jako špagáty, ostatně kdysi jezdil jako řidič nákladů s konvoji humanitární pomoci do Čečenska a Bosny. Jen proto nezaječel z plna hrdla. Nad kobercem se skláněly dvě siluety. Byly o něco tmavší než šero vládnoucí v místnosti. Viděl skrze ně obložení stěn.

"Duch," prolétlo mu myslí.

Větší duch nečekaně vstal a pohlédl přímo na něho. Pavel v zoufalství zamířil revolverem, ale najednou zaznamenal pocit, který mu plynul přímo do mozku. Bylo to pobavení. Stiskl tlačítko. Na zdi za siluetou se objevil červený bod laseru a současně růžová záře jako tehdy, kdy laserový paprsek prochází mlhou. Duchovi se to zřejmě nelíbilo, protože vyklouzl z dráhy střely. Druhý se zvedl od koberce.

Chvilí jakoby spolu rozmlouvali, potom přistoupili ke zdi a vnořili se do ní. Na chodbě za zdi se ozvalo několik klepnutí, jako by někdo kráčet v těžkých botách po dřevěné podlaze.

Pavel rozsvítil. Ze zásuvky pod televizí vytáhl telefonní seznam. Začal hledat heslo "exorcisté", ale nenašel. Zkusil heslo "duchové". Také nic. Hodil seznam na podlahu. Už toho měl dost. Dal si frťana a šel spát. Zase se mu nic nezdálo.

Druhého dne ráno našel ve schránce obálku s razítkem obchodního oddělení jednoho supermarketu. Rozřízl ji nožikem a vytáhl list formátu A4. Obchodníci byli nadšeni vzorkem, který jim poslal a objednávali patnáct set kusů notesů, s koženými hřbety, okovanými rohy a kapitálkami z tenkého řemínku. Navíc chtěli vlepít dovnitř tři barevné stužky jako záložky. Spočítal předpokládaný zisk a přízrak zavření továrničky se posunul o dva měsíce. Sestoupil do dílny s dopisem v ruce. Palíčkou uhodil do mosazného gongu.

"Mám pro vás dvě zprávy," řekl svým pracovníkům. "Jako obvykle je jedna dobrá a druhá špatná. Za prvé jsem dostal větší objednávku. Máme dodat patnáct set kusů, špatné je to, že do konce příštího týdne. Abyste dodrželi termín, slibuji prémie dvě stě zlatých každému."

Zajásali. Zanechal je v dílně a odjel pro několik klubíček barevných stužek.

IV

Byl sobotní večer. Venku vládlo ohavné počasí. Pršelo a fičelo.

"Není to špatné," sdělil Pavel do telefonu svému společníkovi Tomášovi. "Jenom se bojím, že dělníci nevydrží. Už týden jedou na dvě směny. Jestli k nám přijdou od bezpečnosti práce, pořádně to schytáme."

"Jinými slovy navrhuješ přijmout lidi na druhou směnu?"

"To by zatím stačilo. Rozhlédni se tam u sebe, jestli tam není nějaká bouda, kam by se vešlo ještě dvacet lidí."

"Ksakra, myslel jsem, že ty peníze utratím jinak... Co odbyt?"

"Ideální. Dneska jsem dostal čtvrtou objednávku a zase na tisíc kusů. Uchytilo se, teď nemůžu vycouvat, jinak jako obchodní partner ztratím důvěru. Do konce měsíce musím dodat pět tisíc, dělníci vyrobí nanejvýš čtyři. Musíme zvýšit zaměstnanost."

"Než ti noví začnou..."

"To půjde rychle. Týden školení a hotovo. Vždyť je to jednoduché."

"Dobře. Pošlu patnáct tisíc. Zítra je budeš mít na účtu. A můj vklad?"

"Máš teď dvaatřicet procent akcií. Plus patnáct tisíc, to bude rovných čtyřicet devět."

"Prima. Tak ahoj."

Pavel odložil sluchátko. V tom okamžiku se z přízemí ozvalo záupění, jaké vydává člověk tváří v tvář něčemu děsivému.

"Ježíš," vyjel. "Úraz." Rozběhl se chodbou ke schodům. Cestou se trochu uklidnil. Nejnebezpečnějším nástrojem v dílně byla vrtačka. Nic se nemohlo stát, nanejvýš se někdo praštil kladivem do prstu. Nebo si vyvrtal do ruky díru.

Pojištění zaplatil. Seběhl po schodech. Dělníci stojící kolem muže sedícího na židli se rozestoupili. Muž nevypadal zraněně, ale v očích měl šílenství.

"Co se stalo?" zeptal se Pavel klidně.

"Stála tam," zblekotal dělník. "Stála u schodů a kynula mi rukou!"

"Kdo?" zeptal se Pavel.

"Ona. Byla průhledná," koktal dělník. "Koukám a ježíš, mává na mě."

"Co to bylo?" zeptal se ostatních. "Co jste viděli?"

"Přece ducha," řeklo děvče zabývající se pletením kapitálek. "Stál u schodů."

"Kdo ho ještě viděl?" zeptal se. Zvedly se jen tři ruce.

"Poslyšte," řekl klidně. "Je pozdě, jste unavení. Je to má vina, protože vás honím do práce. Už je skoro deset. Duchové se zjevují až o půlnoci. Kromě toho strašívají v hradech a zámcích, v továrnách ne. Něco se vám zdálo."

Sedící muž vyjel a sklouzl ze židle. Rty mu zmodraly. Zřejmě omdlel, na infarkt to nevypadalo. Několik osob se pokřižovalo. Pohlíželo na něco za jeho zády. Opatrně se ohlédl. Cosi připomínající oblak páry stálo u schodů, jako by si je prohlíželo. Nevěděl, co to je. Vlastně věděl, ale tuto myšlenku si nepřipouštěl. Otočil se a odkašlal si.

"Zřejmě povolila trubka z teplou vodou ve sklepě, tady je chladno a vidíme oblaky páry." Moc přesvědčivý nebyl.

Možná proto, že se mu trásl hlas tak, že mohl stěží mluvit. "Je pozdě, jste unavení. Jděte domů, já tady zůstanu a vyřeším to."

Nemusel to opakovat dvakrát. Když utichly kroky, zamkl dveře a vrátil se do bytu vedlejším vchodem.

Druhého dne ráno odjel Pavel na tržiště starožitností. Koupil jedenáct ikon a po návratu domů je rozvěsil v bytě i dílně.

Hned se cítil trochu jistěji.

V.

Lidé rádi vydělávají, v příštím týdnu daly výpověď jen dvě osoby, ale podařilo se místo nich přijmout dvě jiné. Na pracáku zanechal nabídku pro dalších patnáct. Propuštění pracovníci neudrželi jazyk za zuby. Poznal to hned. Když přišel do prodejny potravin v přízemí jednoho domu od Wawelbergů, lidé při pohledu na něho ztichli. Zájemci o práci se neobjevili. Zato ve středu přišel novinář ze "Superexpresu", aby s ním udělal interview. Měl se týkat možnosti

továrničky, perspektiv na trhu s papírníckými potřebami a podobně, ale rozhovor záhy sklouzl na problematiku duchů a Pavel byl nucen novináře vyhodit, přičemž mu spontánně pomohli dělníci. Ve čtvrtek a v pátek se objevili novináři z "Věštkyne", "Detektiva", "Z jiné země", "Skandálů" a jakéhosi časopisu věnovaného Problematice UFO. Všechny je vyhnal a potom napsal na kus papíru prohlášení, které vylepil na okolních zastávkách, v obchodě a na dveřích podniku. V sobotu se jeden novinář vydával za zájemce o práci, jen aby se dostal dovnitř. Pavel ho přijal a hned mu přidělil hodně nevďěčný úkol nýtování kování a nasadil mu takovou normu, že udatný vyslanec novin po dvou hodinách rád zmizel. Podnikatel pozoroval jeho úprk oknem a pochechtával se. "Ikony pomohly," řekl si.

Navečer se konečně vyčásl. Nalil si sklenku malibu a usedl k televizi. Sledování ukončil někdy k půlnoci. Vzal láhev se záměrem dát ji v kuchyni do chladničky a vykročil ke dveřím. Nohy mu zapadaly do koberce jako do mechu. Tento pocit miloval. Nečekaně se natáhl. Skutečnost, že zakopl na naprosto rovném koberci, ho zaskočila a zmátla. Upuštěná láhev se kutálela po parketách a potom ji někdo zastavil nohou. Pavel vyskočil s revolverem v ruce, ale duch už byl pryč. Zvedl láhev a pozorně si ji prohlédl. Nálepka se na několika místech odbarvila. Odbarvení připomínalo otisk prstů nohy. Jeden velký a čtyři malé. Prsty byly drobné, noha musela být mnohem menší než jeho. Noha mladého děvčete. Zaklel a sešel do přízemí. Vyšel z domu a prošel mezi domy. Nad hlavou mu šuměly stromy. Čtvrť byla údajně nebezpečná, ale měl u sebe zbraň. Ostatně po setmění se před továrnou neobjevovali ani největší skeptici.

Uklidnil se. Přízrak. Pouhý přízrak. Duchové přece neexistují. Tedy komunisté tvrdili, že neexistují, takže když teď komunisté nejsou, znamená to, že duchové přece jen jsou? Zaháněl podobné myšlenky co nejdál. Při návratu nahlédl do schránky. Něco v ní bylo. Otevřel ji. V ruce držel vizitku na křídovém papíře.

Nicolae Eminescu

Exorcista

Pod tím telefonní číslo. Telefon musel být daleko, číslo bylo totiž dost dlouhé a začínalo směrovým číslem Rumunska. Pavel se vrátil domů a pečlivě za sebou zamkl. Vzal telefon a vyťukal číslo. Ozval se záznamník. Prosba o zanechání informace byla nahrána polsky, německy a rumunsky. Požádal o vyslání skupiny a odstranění ducha. Čím rychleji, tím lépe.

VI

Tato sobota byla volná. Lidé si nedokázali poradit. Pavlův spolupracovník bez problémů zahájil výrobu na předměstí. Odbyt byl slušný, protože pověsti o strašidlech v továrně fungovaly jako nejlepší reklama. Tomáš navrhoval, aby na obal dali nálepky s umrlčí lebkou nebo duchem a Pavel ten nápad akceptoval.

Vlastně neměl co dělat, tedy seděl a odpočíval. Kolem osmé, hned po hlášení počasí, někdo zazvonil. Sestoupil do přízemí.

"Kdo je?"

"Nicolae Eminescu, exorcista," pronesl muž za dveřmi.

Podnikatel otevřel a opravdu spatřil na prahu exorcistu v plášti, s plnou taškou přehozenou přes rameno.

"Objednával jste odstranění ducha?" zeptal se. Mluvil obstojně polsky, cizí přízvuk však byl velice výrazný.

"Ano. Pojděte dál."

Otočil se. V tom okamžiku se mu udělalo před očima jasno a hned potom temno. Pád na podlahu už nepocítil.

Vzpamatoval se, když s ním někdo jemně třásl. Otevřel oči. Třásl s ním onem vysoký policista.

"Co je stalo?" vyjekl.

"To bychom sami rádi věděli. Sousedé uslyšeli střelbu a hned potom několik chlápů vyskákalo okny. Dole je nějaká krev, svědkové tvrdí, že některý z nich si rozbil hlavu."

Pavel s námahou usedl.

"Povolal jsem vymítače," řekl. "Přišel. Pozval jsem ho dovnitř a potom si už nic nepamatuji. Asi mě praštil do hlavy," sáhl si na zátylek. Nahmatl tam velkou bouli a trochu krve.

"Podívejte se, jestli se něco neztratilo." Nejistě vstal a vyšel nahoru. U krbu stál stříbrný džbánec na kávu. Na podlaze ležel koberec. Na zdi visely šavle. Sejf za Malczewského obrazem byl nedotčen.

"Neztratilo se nic," řekl. "Spíš přibýlo." Na podlaze stála taška, ze které vyčníval acetylénový hořák a rozbrušovačka.

"Na nic nesahejte, hned přijede parta. Určitě se nic neztratilo?"

"Vůbec nic."

"A sousední pokoje?"

"Jsou zamčené a nevybavené." Pohlédl na vyvrácená okna. Žaluzie byly polámané a skla vytlučená.

"Skákali rovnou bez otvírání," řekl policista. "A vůbec, nač potřebujete exorcistu?"

"Straší tu."

V tom okamžiku vstoupilo dovnitř několik policistů pod vedením energického majora.

"Kapitán Sova," představil se. "Jen žádné hloupé komentáře. Povězte, co se vlastně stalo."

Pavel vyprávěl. Kapitán se pouсмál.

"Sierpagenova banda."

"Prosím?"

"Je tady takový Rumun. Umí skvěle polsky, pracoval jako psychiatr v Bukurešti. Prý ještě za komuny se zabýval výzkumem praní mozku nebo něčím takovým. Průběh je pokaždé stejný. Pořádá spiritistické seance. Přitom zhypnotizuje oběti a otevře dveře. Ostatní zajistí jeho kumpáni. Odnesou všechno, co se dá odnést, bourají zdi při hledání trezorů. Berou všechno, co má nějakou hodnotu. Jestli máte v garáži auto, tak taky."

"Sakra."

"Toto je už druhý exorcismus v jejich provedení. První udělali na pobřeží. Tam byl chlap ještě lehkověrnější než vy. Nechal exorcistu celou noc ve svém domě a ráno tam nebyl ani nábytek, jen v koutě ležel nějaký cikán s odborně podříznutým krkem a cedulkou, že strašil on. Jak se s vámi zkontaktoval?"

Pavel prohledal kapsy, ale vizitku nenašel, zřejmě ji někde ztratil.

"Škoda," řekl kapitán. "Mohli bychom říct Rumunům, aby ten byt sledovali."

"Možná to půjde. Vyžádám si záznam svých hovorů, tím zjistím číslo. Do Rumunska jsem volal jen jednou v životě, právě včera."

Policista poděkoval. Odebrali otisky prstů a podobně, potom odešli. Zatelefonoval pro skláře. Do rána byla okna zpátky i s bezpečnostní fólií, přestože noční zkouška prokázala, že zas tak dobrý vynález to není. Tuto noc spal při rozsvíceném světle.

VII

"Máte něco o duchách?"

Otázka byla naprosto nesmyslná, protože byl v ezoterické knihovně s poličkami plnými nejrůznější literatury.

"Co konkrétně potřebujete? O duchách je celý tento regál," ukázal prodavač. "Máme lexikony, katalogy, domácí i zahraniční. Máme příběhy strašidelných domů. Všechno, co si budete přát. Samozřejmě také spoustu beletrie. Horory naše i anglické, dokonce i pár v ruštině. Zajímavá četba."

"Chtěl bych příručku."

"Máte v bytě ducha?" Prodavač se nepodivil. "Čtete anglicky?"

"Ano."

"V tom případě Burchardův Domácí exorcista. Je tam několik cenných pokynů, jak se zbavit nezvaných návštěvníků, kteří v noci dupou a světélkují. Není to nic zvláštního, ale nic lepšího nemám, ledaže byste měl známé na policii."

"A když mám?"

"Sice jsem to nečetl, jenom jsem o tom slyšel, ale policejní škola ve Štítné prý má rukopis knihy Jakuba Vandrovce."

"To jméno jsem už někde slyšel."

"Nedávno byl v televizi. Sehrál tam divadýlko, normálně je jiný."

"Mluvil jste o rukopisu."

"No právě. Kdysi jeden z poldíků okopíroval asi tucet stránek. Mají větší cenu než celý tento krám."

"Promiňte, ale nechápu. Proč je ten rukopis v policejní škole?"

"To je dlouhá historie. Jednou u něho dělali šťáru, páčil lavorovici a taky hledali zbraně. A jednomu poldovi přitom padl do oka sešit s jakousi drápanicí. Zkonfiskovali ho nebo prostě sebrali, sám víte, jaké byly tenkrát doby, a poslali ho tam, aby kryptologové a grafologové měli na čem trénovat. Byl psaný polsky, částečně azbukou, s nápaditou kaligrafií a pravopisem, o interpunkci ani nemluví. Jsou tam však zajímavé věci. Kdyby se vám to podařilo oxeroxovat, dám vám tisíc zlotých."

"Obávám se, že k tomu nejsou mé možnosti dostatečné. Dejte mi toho Burcharda."

VIII

Blížila se půlnoc. Pavel stál v salonu s knihou v ruce a nahlas předčítal děsivé litanie zaklínadel. Ze stěny vyhlédl duch a drze na něj pohlížel.

"K sakru," zaklel nakonec podnikatel. "Do hajzlu s tou knihou."

Duch přikývl nebo to přinejmenším tak vypadalo. Pavel otevřel dvířka krby a už hodlal hodit dílo dovnitř, když zahlédl na obálce reklamu.

Sdružení odborníků - exorcistů.

Likvidace zjevení, příznaků a duchů všeho druhu.

Rutinizace specialistů se zárukou 100% spokojenosti nebo vrácení peněz.

Doživotní a dokonce posmrtná záruka.

Více než čtyřicet dokumentovaných úspěšných případů.

Reference

Pod ní telefon.

"Uf!" zavyl Pavel.

Vyplašený duch zmizel beze stopy.

Navzdory pozdní době podnikatel sáhl po telefonu.

IX

Byl hnusný podzimní večer. Za oknem kvílel vítr. Stromy neklidně šuměly. V domě něco praskalo, jako obvykle ve starých a strašidelných domech. U dveří zazněl zvonek. Pavel seběhl dolů a otevřel. Ve tmě, ve světlém obdélníku světla padajícího z domu stála trojice občanských exorcistů, odborníků, více než čtyřicet dokumentovaných případů. Exorcisté měli na sobě dlouhé kožené pláště a klobouky se širokými krempami. V rukou drželi kufříky.

"Pan Pavel Skorlinski?" zeptal se nejstarší z nich, mírně šedivý muž po šedesátce.

"Ano."

"To vy jste pozval skupinu k odstranění ducha?"

"Ano. Vstupte."

Vstoupili do útulné, jasné osvětlené haly. "Jsem předsedou společnosti," řekl šedivý muž. "Jmenuji se Januš Biedermeier."

Stiskli si ruce. Druhý exorcista sundal klobouk.

Byla to žena.

"Marie Kočková," představila se.

Druhý muž, jehož obličej poznamenala nějaká nemoc podobná neštovicím, napřáhl ruku vyschlou jako u mumie.

"Josef Etter," představil se.

"Výborně, pojdte dál."

Vstoupili do salonu. Návštěvníci svlékli pláště a zanechali je v hale. Potom se pohodlně usadili v křeslech.

"Tak nač si stěžujete?" zeptal se předseda.

Jeho vzhled vzbuzoval důvěru. Na bříškách prstů měl vytetované kabalistické symboly, na krku pověšený podivný amulet. V jednom uchu měl náušnici s bílým kamenem.

"Ťuká," řekl Pavel.

"Jenom ťuká? Jaký druh ťukání? Jednotlivé nebo celé série?"

"Jako když jde někdo s dřevěnou nohou. Jakési kroky. Občas je vidět siluety. Objevují se uprostřed místnosti a někdy jdou ke stěnám."

"Muži nebo ženy?"

"Těžko říct."

"V pořádku. Zkusil jste zjistit předchozí obyvatele tohoto domu?"

"Upřímně řečeno ne. Ale z toho, co říkají lidé, se jedná o technika zaměstnaného ve Wawelbergových závodech a jeho dceru."

Prezident pokýval hlavou a dal pokyn Josefovi. Ten otevřel kufřík a vytáhl z něj hromádku nejrůznějších věcí. Uchopil dřevěnou rozvidlenou virguli a obešel místnost. Potom vytáhl z kufříku další virguli z měděného drátu a opět slídl po místnosti. Drát se odchyloval na různé strany. Vypadalo to neobyčejně odborně.

"Zkousím navázat kontakt," pronesl.

"Mám zhasnout?" otázal se majitel.

"Ne. Není třeba."

Exorcista usedl doprostřed koberce. Uchopil dva kousky kamene ve tvaru hranolů. Zavřel oči.

"Mám kontakt," oznámil.

V tom okamžiku přítomní spatřili, že se na ně dívá duch, který vystoupil ze zdi. Byl průsvitný. Vypadal jako muž. Rukou udělal varovné gesto a zmizel. Druhý se objevil v místě, kde kdysi byly dveře. Vypadal jako mlžný opar, ale postupně nabyl tvarů mladé dívky. Duch zkřížil ruce na prsou a pohlížel na sedícího muže.

"Oni se bojí," řekl Josef.

"To je snad dobře," vmísil se Pavel, "protože je..."

"Mluvíte naprosto neinformovaně," protestovala dívka. "To jsou přízniví duchové. Takoví se nemají obtěžovat."

Můžou se hodit."

"Leze ven," řekl sedící muž. "Co to k čer..."

"Nono!" napomenul ho předseda.

"Sedí v koberci," řekl Josef.

Nečekaně vyskočil a vrhl se stranou. Z místa, kde předtím seděl, vystřelilo chapadlo. Vypadalo jako utkané z kouře. Zasáhlo uprchlíka a vytrhlo mu z košile na zádech kus látky. Dívka vytáhla ze svého kufříku křesací pistoli a zamířila. Chapadlo se ve vzduchu roztýlilo a kleslo na koberec.

Předseda přistoupil a odebral špetku prachu do zkumavky.

"Vypadá jako ektoplazma," prohlásil.

"Není ektoplazma náhodou produktem živých bytostí?" zajímal se hostitel.

"Nemusí," Josef se zřejmě vzpamatoval, "v některých případech ji může principiálně tvořit libovolná organická látka. Třeba vlna. Uf, mám pocit, že mi utrl púl hlavy."

"Probudil jsi ho," napřáhl předseda ukazováček v obviňujícím gestu. "Zatraceně! Co teď? Dokud tam seděl, bylo všechno v pořádku. V tichosti bychom ho zlikvidovali."

"Probudil by se," namítl Josef. "Vždyť jsme nezapálili černý plamen."

"Kdybychom zapálili černý plamen, bylo by už po nás. Co říkají kameny?"

Josef sevřel hranoly v dlaních a soustředil se. Chapadlo vystřelilo znovu. Uhnul v poslední chvíli, takže mu roztrhlo jen nohavici.

"Otevírá se průchod," řekla dívka.

Také ona měla zavřené oči.

"Průchod do enklávy Ozark?" zeptal se předseda.

Pavel zaslechl v jeho hlase skutečnou obavu a vylekal se ještě víc. Zdálo se, že odborníci se ocitli v nějaké pasti.

Duchové muže i dívky opět stanuli na svých místech.

"Ne, do enklávy Ozark ne," uklidnil ho Josef. "Už byl jednou poražen a... Aha. Používali ho jako mechanismus pohybu koberce, ale byl příliš slabý."

V tom okamžiku se oba kamenné hranoly v jeho rukou rozpadly na prach.

"Navrhuji koberec rozřezat a spálit," řekl předseda. "To je nepochybně arabský džin. Když ho spálíme, průchod se uzavře. Skoro určitě," zdůraznil ono skoro.

V hlase mu zněla naděje.

"Nebydlí džinové někdy v mosazných lampách?" zeptal se opatrně Pavel.

"Četl jste moc pohádek."

"Dal jsem za něj sedm tisíc," protestoval. "Nedá se nějak neutralizovat?"

"Nemožné. Budeme mít štěstí, když se nám ho podaří spálit," začal předseda, ale nedokončil.

Koberec vybuchl. Ve vzduchu se vznášela vlákna. Zalepila okna i dveře. Josef vyskočil a uchopil kliku. Vlákna mu pokryla ruce. Zavyl a začal je sdírat. Když se mu to nakonec podařilo, měl ruku až k lokti pokrytou drobnými krvácejícími rankami. Dívčin duch se zhmotnil těsně vedle nich. Byl tak hmotný, jak jen dokázal. Dokonce mírně prosvítaly barvy. Troška růže na tvářích, modř na šatech. Něco říkala, ale nebylo nic slyšet. Marie stanula naproti ní. "Ještě jednou," poprosila. Dívka promluvila a potom zmizela. "Co říkala?" zeptal se předseda. "Jsme tady uvěznění. Ono něco se živí naší myslí a zesílí. Zevnitř nedokážeme uzavěru překonat. To se dá udělat jenom zvenčí. Zbývá nám dvanáct hodin života. Potom nás sežere."

"Ksakru, to vím taky. Kdy přijdou dělníci do práce?" zeptal se předseda Pavla.

"Je pátek večer. Až v pondělí ráno." Josef přistoupil k telefonu a zvedl sluchátko. Z obou konců vyšlehly plameny.

"Je to vážné?" otázal se Pavel.

"Nic horšího se asi nemohlo stát."

"Jak to, že ne?" namítl dívka. "Vzpomínáš si, jak to Michala vtáhlo do enklávy? Vrátil se bez mozku."

"Fyzická smrt mě neděsí," řekl předseda. "Zato všechny ty čertoviny ničí duši... Musíme si rozmyslet, co uděláme. Pokud se dostaneme odtud, máme naději. Asi tak deset procent. Třeba nás nebude pronásledovat."

"Bude," řekl ponuře Josef. "Musí mít příšerný hlad, když se mě pokusil čapnout. A to mám amulet a Dagon-wohn."

"Zkusíme to zdí," řekl předseda. "Máme šavle. Třeba se prorubeme..."

"Těžko," řekl Pavel. "Tohle všechno je z předválečných cihel. Trojitě."

"Alternativou je nedělat nic."

"Pokud není jiná možnost, máte šavle k dispozici."

Předseda sundal ze zdi šavli a vytáhl ji z pochvy.

Šavle byla úplně zkorodovaná.

"K tomu došlo nedávno," řekl. "Předtím byly v pořádku?"

"Ano. Namazal jsem je, nemají co rezivět."

Marie vytáhla z kufříku kousek jakési plastelíny.

"Prorazíme díru plastickou trhavinou."

"To je snad nezákonné?" zneklidněl podnikatel. "Mám tento byt jen pronajatý..."

Trojice těžce vzdychla. Dívka už přilepila výbušninu na zeď, za kterou byla chodba. Natáhla dva dlouhé kabely.

"Lehněte si na podlahu, zacpěte si uši, zavřete oči a otevřete ústa," doporučil předseda.

Vzal jí z rukou kabely a připevnil je k elektrickému zapalovači. Ulehl za kanape a stiskl tlačítko. Exploze byla strašlivá.

Lampa u stropu se roztočila, naštěstí však nezhasla. Nábytek výbuch porůznu přemístil. Zeď se však ani nehнула. Také skla na oknech, pokrytá cáry koberce, zůstala celá.

"Zatraceně," řekl Pavel. "Takže je po nás."

"Není ještě úplně zle," řekl předseda. "Navážeme telepatický kontakt. Musíme spojit své síly. Utvořte kruh."

Uprostřed místnosti začalo něco vylézat z podlahy. Vypadalo to jako fraktál utkaný z kouře.

"Až se patřičně zhmotní, zlikviduje nás," řekl Josef. "Zatím je příliš slabý."

Na podlaze něco zavrčelo. Usedli do kruhu a uchopili se za ruce. Marie zavřela oči. Pavel pocítil, jak mu něco prochází myslí. Nepříjemný pocit. Současně však vnímal, že to funguje. Tvor vyrůstající z podlahy se zřetelně zmenšil.

X

Byl svátek. Jakub propíjel peníze vydělané vystoupením v televizi. V hospodě bylo půl vesnice. Všichni mu blahopřáli, že se mu podařilo tak osvítit zemi.

Samozřejmě každý pocítoval povinnost připít si s tak slavným mužem.

Bylo skoro deset. Většina společnosti už ztratila pojem o realitě. To přišlo znenadání. Žárovka visící u stropu se zatřásla.

Jakub Vandrovec ukončil vlévání další Perly do hrdla. Jedenáct předchozích mu žbluňkalo ve vnitřnostech.

"Tak co?" zeptal se Semen. "Moc?"

Jakub se naklonil dozadu a sletěl i se židlí na zem. Dvacet centimetrů od podlahy židle zůstala nečekaně viset v poloze, kterou bylo nemožné vysvětlit fyzikálními zákony.

"Tý, co je s tebou?" zneklidněl Josef Pačenko.

Jakubovým obličejem probíhaly mírné křeče.

"Okamžitě přijdu," pronesl naprosto zřetelně.

Jeho obličej nečekaně nabyl původní barvy. Židle se sama postavila. Kámoši vytřeštili oči. Jakub dopil pivo a vstal.

"Tý, co se stalo?" zeptal se Semen.

"Tři exorcisti ve smrtelném nebezpečí," řekl Jakub. "Musím okamžitě vyrazit."

"Vždyť sotva stojíš," zneklidněl Tomáš.

Jakub zamrkal.

"Dej mi ještě flašku špiritusu na cestu," vyzval hostinského.

"Na futro?"

"Oni zaplatí," popadl flašku a opustil naprosto tumpachové kumpány.

Před hospodou uchopil hlavu do dlaní. Poslední autobus do Chelmu odjel před hodinou. Motorka byla mimo provoz.

Pořádně se napil. Zbývá mu asi jedenáct hodin a přes tři sta kilometrů, které musí zvládnout. To půjde jen jedním způsobem. Přistoupil k pomníku před lékárnou. Kdysi ho postavili pro cara Alexandra II. Na podstavci byl nápis

Blahodítělu - Národ

Už víc než sedmdesát let stál na podstavci Tadeusz Kosciuszko, nápis byl umělecky zamazán cementem.

Jakub vytáhl z kapsy drobné. Mezi hliníkovými mincemi lidového Polska se objevilo několik carských. Vylezl na podstavec a rukou sáhl na ovál zalepený cementem. Začal zpěvavě pronášet úryvky v církevní staroslověštině. Pod cementem byl obrázek dvouhlavého orla. Ruka začala svítit. Odtrhl ji od kamene. Svit zalil už celé předloktí. S neustálým mručněním začal obcházet obelisk kolem dokola. Kámoši vyběhli z hospody a užasle ho pozorovali.

"Co tam dělá?" podivil se Semen. "Nezbláznil se?"

"Třeba má derilium?" uvažoval Tomáš. "Blábolil úplně z cesty."

V tom okamžiku Jakub zmizel. "Cože?" užasl Pačenko.

Přiběhli k pomníku, ale po jejich společníkovi nebylo ani stopy.

"Nelíbí se mi to," řekl Semen.

Potom se vrátili do hospody. Jestli Jakub přežije, přijde právě sem.

XI

Exorcisté spustili ruce.

"Co se stalo?" zeptal se Pavel.

"Celkem dost," usmála se dívka. "Zavolala jsem na pomoc Jakuba Vandrovce."

"Proč právě jeho?" zneklidněl předseda. "To je hochštapler. Břídil a ne exorcista. Nedokáže vyhnat ani ducha pekinéze."

"Pouze on odpověděl na výzvu."

"Měli jsme zkoušet dál. Ostatně i když dostal zprávu, nestačí sem dorazit. Je to tři sta kilometrů a touto dobou už nic nejezdí. Ale i kdyby se sem dostal, než nás v tomto městě najde..."

"Uvidíme," protestovala.

"Promiňte," vmísil se Pavel. "Kdo je vlastně ten Jakub Vandrovec? Poslední dobou slyším toto jméno skoro pořád."

"Podvodník a hochštapler," řekl předseda. "Viděl jste ho v televizi?"

"Viděl."

"Podrývá autoritu naší profese. Měla by se mu zakázat jakákoli činnost v tomto oboru. Ostatně je to notorik, polovinu svých dobrodružství prožil v deliriu."

"A druhou polovinu si sám vymyslel," doplnil Josef. "Vymítat může akorát bílé myšky, co se objevují po velké dávce alkoholu. Kdyby někdy uviděl ducha, podělal by se."

"A v televizi plácal páté přes deváté," dodal předseda mstivě. "Připadá mi, že Éra Vodnáře bude dobou všeobecného úpadku. Mezitím se nám otevírají nekonečné možnosti poznání. Éra Vodnáře se stane obdobím, v němž se obnoví duchovní život. Kdoví, třeba se nám podaří zvládnout reinkarnaci?"

"Vymámíme tajemství nadsmyslových jsoucen," doplnil Josef. "Éra Vodnáře..."

"Promiňte, ale v čem spočívá?" zeptal se Pavel. "Když slyším o těch érech..."

"Nyní máme Éru Ryb," řekla Marie. "To je éra křesťanství. Nadsmyslové síly byly silně potlačeny. Teď slunce vstupuje do znamení Vodnáře. Otevrou se před námi stejné možnosti, jaké byly v Atlantidě před dvanácti tisíci léty."

"Tak éra trvá tisíc let? Tomu nerozumím."

"Slunce putuje po obloze. Přitom postupně zakrývá určitá souhvězdí zvířetníku. Nyní je ve znamení Ryb. Astronom by vám to vysvětlil lépe. Nebo astrolog. Pobyt v každém znamení trvá tisíc let. To je jedna éra. Znamení je dvanáct. Před dvanácti tisíci léty také byla Éra Vodnáře. Lidstvo dosáhlo stavu obecného štěstí. Zdokonalilo své nadsmyslové síly. Bohužel potom éra skončila, což mělo tragické důsledky pro Atlantidu. Sopečnou činnost v tomto prostoru zadržovala síla mysli zdejších obyvatel. Když síla zeslábla, Atlantida se propadla do moře."

Pavla napadlo, že se jedná o žvásty a nejspíš měl pravdu.

"Tak co uděláme?" zeptal se.

"Kdyby už byla Éra Vodnáře," řekl Josef roztoužený, "vyřídili bychom ten dobytek mrknutím oka."

"Fakticky musíme něco vymyslet, jinak se Éry Vodnáře vůbec nedožijeme," řekl zachmuřeně předseda. "Marie, vy jste přečetla veškerou literaturu New Age. Bylo tam něco o arabských džinech?"

"Asi ne, ale vzpomínám si, že v Esoterickém almanachu jsem o tom něco četla. Zkusím si vzpomenout."

XII

Osmdesát let předtím Jakub přestal obcházet pomník. Sundal z něj dlaň. Lesk jeho ruky pohasl. Měl na sobě uniformu. Pomník byl nový a nahoře byla místo lidového hrdiny hlava cara.

"Podařilo se," řekl si.

Pohlédl na elektronické hodinky od syna. Má jedenáct hodin času.

"Musím kvatlovat," broukl.

Vedle pomníku byla pošta a současně kurýrní stanice. Stanice byla pozůstatkem předchozí epochy, doby před zavedením optického telegrafu. Tudy vedla nejkratší cesta z Kyjeva do Varšavy, občas tudy jezdili carští kurýři a kvůli nim byla tato trasa udržovaná. Zašel na dvůr. Vyšel mu naproti Žid provozující stanici.

"Co si přejete?" otázal se.

"Koně," řekl Jakub v jidiš. "Musím se co nejrychleji dostat do Varšavy."

Za chvíli před ním stál osedlaný kůň. Zaplatil pět rublů a půjčil si roh. Alkohol o sobě dával vědět, ale Jakub vyskočil do sedla a dokázal se v něm udržet.

"Hyjé!" křikl a stiskl koně nohama. Kůň vyrazil prázdnou polní cestou ke Krasnostavu. O patnáct kilometrů dál zahlédl štít další stanice. Zatroubil na roh a než dojel k domu, čekal už osedlaný další kůň. Ani nešlápl na zem. Přeskočil na koně a hodil správci stanice minci. Ten odvedl cvalem unavené zvíře do stáje, a Jakub uháněl dál.

XIII

"Roste," pohlédl předseda na hmotu pohybující se na podlaze. "Máme to těžké. S tím hochštaplerem Vandrovcem nemůžeme počítat. Ostatně by nám stejně nedokázal pomoci. Hlupák a podvodník. Zasraný alkoholik, jenom podrývá autoritu naší profese."

"Tak co uděláme?" otázal se Josef.

"Zkusíme ještě jednou vyhodit zeď. Třeba se to teď podaří."

"Nezkusíme prorazit podlahu do dílny?" navrhl Marie.

"To je beton," namítl hostitel. "Silný čtyřicet centimetrů. Navíc armovaný."

"A strop?"

"Strop je tenčí, ale jak se k němu dostaneme?"

Strop byl opravdu vysoko a čalouněný nábytek neposkytoval potřebnou stabilitu.

"Co se dá dělat, počkáme," řekl předseda. "Až se zhmotní úplně, bude mnohem citlivější. Prostřílíme ho stříbrnými kulkami. Třeba se to podaří."

"Co by udělal Vandrovec na našem místě?" zajímal se podnikatel.

"Houby. Vždyť by ani nepoznal, že tady něco je. My se učíme několik let vycit'ovat změny v auře budov. Cvičíme nadsmyslové vnímání a někdy dokonce dokážeme postřehnout astrál. Ale takový Vandrovec? Nanejvýš vykope mrtvolu a vrazí jí do hrudi kůl. Kdyby našel opravdového upíra, podělal by se strachem. A vidí nanejvýš bílé myši a růžové slony. Náš přístup je vědecký. Fotografujeme, odbíráme vzorky ektooplazmy, zaznamenáváme pozorování. Víte, že na vedlejším domě sedí astrální sova?"

"To je dobré nebo špatné?"

"Nejlepší astrál je zlatý, sova je trochu začazená, ale není zlá. Pro ten dům spíše lhostejná."

"A tady je něco astrálního?"

"Ne, ale dům má zlou auru. My to vnímáme."

"Dá se to naučit?"

"Jen v případě přirozených dispozic. Ale až nastane Éra Vodnáře, bude to snazší. Už teď možnosti rostou z roku na rok. Například je snadnější nahlížet do budoucnosti."

"Lze tak vidět všechno?"

"Ne, jenom nějaké drobnosti, spojené s předmětem, o který se jedná."

"Jednou určitě postaví stroj času."

"Nemožné. Z fyzikálního i logického hlediska. To se nikdy nepodaří, i když se pochopitelně objeví hochštapleři typu Jakuba Vandrovce, kteří budou tvrdit, že vyvolali elektrický proud v podkově zahřívané svíčkou a že mají v garáži perpetuum mobile. Podvodníků jsou spousty. Proto se snažíme každý případ zdokumentovat. Máme reference od

čtyřiceti osob, kterým jsme pomohli. Vás také požádáme o krátký popis našich možností." Najednou zjistil, že trochu předbíhá. "Pokud to přežijeme," dodal.

XIV

Tma, cesta viditelná jen jako světlejší šmouha na zemi. Ještěže svítí měsíc. Další stanice. Ruka nahmatala v kapse dno. Kolik zbývá do Varšavy? Už je Otwock. Jakub seskočil z koně. Zaplatil poslední zlatou pětirublovkou a vrátil trubku. Pohlédl na hodinky. Ještě dvě hodiny. Napil se. Sáhl na hodinky a začal se točit dokola. Po desáté otočce stál v zahradě nějakého domu. Pes nespál. Vyskočil ze tmy přímo na něho.

Jakub mávl ve vzduchu smyčkou z brzdového lanka a psisko se chvíli zmítalo jako ryba na udici. Exorcista se zatočil. Kňučící pes letěl vzduchem jako na kolotoči a za chvíli přestal kňučet. Jakub přešel plot a se psem pod paží vstoupil na nádraží. Sundal smyčku a ohmatal mu boky. Pes byl mimořádně vypasený. Dvojsmyslně se usmál, ale položil ho na peron. Škoda. Přece nepotáhne zabitého čokla přes celé město. Pes otevřel oči a zavrčel. Jakub zavrčel taky. Pes se přikrčil ke skoku. Chtěl ho popadnout za krk. "Nezkoušej to," varoval ho exorcista. Zkusil. Jakub ho nakopl dřavou botou do boku a ukázal mu lanko, které držel v levé ruce. Do stanice přijel vlak. Za chvíli zvíře zůstalo samo. Snad je takový obrat věci potěšil.

XV

Zhmoťování končilo. Nečekaně někdo zvenku stiskl kliku. Dveře se otevřely a po chvíli zabouchly. Do místnosti vstoupil Jakub Vandrovec. Na sobě měl černou esesáckou blůzu od uniformy, neuvěřitelně zhuntovanou, na nohách tesilký a rozpadající se gumáky se svrškem místy zalátným drátem.

"Co je?" začloul mal nervózně klikou.

Koberec ho kousl do ruky, načech zčernal a padl na podlahu. Koncentrace alkoholu ve Vandrovcově krvi byla příliš vysoká. Jakub udělal krok a zakopl o zhmoťující se něco.

"Kurva!" zaklel a několikrát arabského démona nakopl. "To abys mi víckrát nepodrážel nohy," pohrozil.

Přistoupil ke skupince, která se k sobě choulila u zdi.

"A co vy? Jste teplouši?"

"Pan Vandrovec?" zeptal se opatrně předseda.

"Kdo jiný? Volali jste o pomoc telepat... no tím, tak?"

Z návštěvníka táhla vůně piva, zatuchliny, dlouho nepraných ponožek a uštvaneho koně.

"Hmm... Velice nás těší. Ani ne tak volali, jako... Můžete nám pomoci?"

"V čem?"

Dívka ukázala na strašidlo.

"Tohle?" V Jakubově hlase zaznělo rozčarování spojené s drtivým pohrdáním. "To nedokážete vyřídit sami?"

"Kdybyste mohl pomoci..." vmísil se hostitel.

"Ty seš tady šéf?"

"Majitel."

"Půl litru se najde?"

"Jistě."

Jakub přistoupil ke džinoví a nakopl ho ještě jednou. Z galoše se zakouřilo.

"Jednou mě kámoš prosil o pomoc proti něčemu takovému, co se mu usadilo v pálenici," řekl a vytáhl z kapsy láhev se zbytkem alkoholu. "Samozřejmě jsem k němu přijel. Máte zapalovač? Děkuji. Tak jsme vlezli do sklepa a vylezlo jakési neřádstvo. Nachlup stejné jako tohle," polil netvora špiritusem. "Lezlo a lezlo a potom jsem to podpálil zapalovačem. Takhle."

Zapálil démona. Ozvalo se zavytí a po chvíli zůstala na podlaze jen kupka popele. Koberec zakrývajících okna a dveře padl na podlahu, život ho opustil docela.

Exorcisté posbírali nástroje a okamžitě zmizeli. Dole bouchly dveře.

"Fušeři," křikl za nimi Jakub. "Taková zaostalost, k sakru. Jako by nevěděli, že ektoplazma hoří. Můj půllitr?"

Pavel mechanickým krokem přistoupil k baru a podal mu litrovou láhev Johny Walkera. Jakub nedůvěřivě pohlédl na žlutý obsah.

"Zřejmě špatně destilovaná," poznamenal.

"Co jsem dlužný?" vytáhl majitel z kapsy peněženku.

"Čtyřicet rublů ve zlatě. Jízda na koni byla za cara drahá."

Hostiteli připadala odpověď poněkud od věci, ale nekomentoval ji.

"Co se stalo s tím duchem u vašeho přítele?"

"Taky vzplanul, jenže od něho i cisterna s osmdesátiprocentní pálenkou. Takže chalupa vyletěla do vzduchu. A jestli budeš ještě někdy potřebovat exorcistu," mrkl na děvče, které vyhlédlo ze stěny a pozorovalo ho se zřejmým odporem, "pozvi odborníka. Teď je všude tolik hochštaplerů..."

Kontrola

Ze spánku vytrhlo Jakuba Vandrovce prudké bušení na dveře. Pootevřel líně oko a pohlédl na světélkující ručičky budíku. Jakub nikdy nekladl důraz na to, v kolik hodin se probudí, hodiny byly dárkem od syna.

"Malá ručička na čtverce, velká na dvanáctce," zamručel exorcista. "Takže čtyřicet minut po půlnoci. Koho to sem čerti nesou touto dobou?"

Bušení na dveře neustávalo. "To budou určitě poldové," vydedukoval stařík. Vyhrabal se z peřin, přihladil si vlasy kůží z bůčku a vytřásl z vlasů stébka slámy. "Kdo je?" zeptal se.

"Policie!" poznal hlas Birskeho. "Otevřte ve jménu zákona!"
"Čert ho přinesl!" zamručel Jakub sám pro sebe. Sáh l za lůžko a přitáhl k sobě velkou dřevěnou páku. Zapnul rádio, nastavil regulátor naplnu a capal ke dveřím.
"Máte příkaz?" zeptal se.
"Podepsaný prokurátorem," prohlásil Birski hrdě. "Tak otevři, nebo vyrazíme dveře."
"Stiskni kliku, imbecile, otevřou se samy," řekl Jakub a nalil si skleničku syrovátky z bandasky postavené pod oknem, protože měl žízeň. Policisté zaútočili na dveře bez zámku. Bylo jich osm.
"Přepadová kontrola," prohlásil Birski.
"Příkaz," natáhl Jakub ruku. Strážmistr mu podal papír. Současně rozsvítil. Jakub zíral na pravidelné řádky písmen, ale nějak je nedokázal spojit do slov.
"Držíš to vzhůru nohama," informoval ho potměšile policista.
"Čti sám," rozčilil se exorcista a podal mu papír.
"Jsi obviněn z pálení alkoholu," vysvětlil Birski. "Máme příkaz ke kontrole a zatčení v závislosti na výsledku."
Rádio řvalo a sedm poldů prohledávalo chalupu. Asi po deseti minutách jeden z nich zašel k veliteli.
"Ani kapka."
"Jak to, ani kapka?" podivil se Birski. "Jakube, snad ses nestal abstinentem?"
"Jo," přikývl důstojně tázaný. "To se nesmí?"
"Musí tu být alespoň pár lahví." Strážmistr vydal pokyny. "V udání psali, že včera prohnal destilací pět stolitrových sudů zákvasu."
Jakub zaznamenal do paměti, že na něho zase někdo napsal udání. Birski stál a naslouchal.
"Utište se," nařídil.
Poldové přestali proklepávat zdi a rozebírat pec.
"Vypněte někdo to zatracené rádio!"
Rádio bylo vypnuto. V tichu noci zaslechli podivné bublání.
"Co je to?" zeptal se Birski Jakuba.
Vandrovec pokrčil rameny.
"Je to pod podlahou," přiložil Rowicki ucho k udusané podlaze.
"Jakubowski, skoč do vozu pro krumpáče."
"Nepřeháníte to?" zneklidněl Jakub.
"Drž hubu. Jestli bude potřeba, rozebereme celou chalupu."
Vrátil se Jakubowski se čtyřmi krumpáči. Po chvíli zela v podlaze pořádná díra. Bublání utichlo.
"Prkna," ohlásil z díry Jakubowski. "Něco jako strop sklepa."
"Rozbít!" Rozbili.
"Pod prkny je vykachlíkovaná nádrž," hlásil aspirant. "Objem asi tři sta litrů. Smrdí po špiritusu, ale je suchá. Veškerý obsah odtekl dírou ve dnu někam níž."
Jakub vyšel před dům a zhluboka se nadechl chladného vzduchu. Slyšel, jak uvnitř domu zuří Birski.
"Rozbijte to betonové dno a kopejte dál podél kanálu. Vsadím se, že má dole druhou nádrž. Vída, tady je špunt a řetízek vede k páce za postelí. Když jsme začali bušit do dveří, pálenku vypustil."
Vyšel ven, postavil se vedle Jakuba a zapálil si cigaretu.
"To budou tři roky!" prohlásil se mstivým zadostiučiněním.
"Za co?" podivil se Jakub.
"Za samohonku. Taková nádrž..."
"Za vůni ve sklepe mě nemůžete zavřít."
"Najdeme důkazy. Prokopeme se k druhé nádrži. Raději se napij do zásoby, protože příští tři roky..."
Jakub pokrčil rameny.
"Obviním vás z neoprávněného vniknutí do domu a z jeho devastace... Druhou nádrž nemám. To je havarijní výpusť. Nikdy to nenajdete."
"Ty nás obvineš?" podivil se Birski.
Ještě jednou zatáhl a potom cvrnkl doutnající oharek do tmy.
"Pozor!" zaječel Jakub, ale bylo už pozdě. Nedopalek vlétl do studně.
Ohlušující exploze probudila obyvatele tří okolních vesnic. Ze studně na Jakubově dvoře šlehalý namodralé plameny do třicetimetrové výše. Studně se podobala hořícímu ropnému vrtu v Kuvajtu. Policisté vyběhli z chalupy.
"Co jste to provedl, šéfe?" zakvílel Rowicki.
Výbuchem ohlušený Birski ležel na zemi a pohlížel k obloze.
"Protože váš náčelník právě spálil věčné důkazy," prohlásil Jakub znechuceně, "můžete klidně odejít. Budu ráno sít, musím se trochu vyspat."
Studně dohasínala.

Vzpoura vepřů

I.

Do flašky s denaturákem padla kapka bělicího prostředku Ace. Jakub Vandrovec zamyšleně pohlédl na procesy, které probíhaly v láhvi a se zářivým úsměvem vypustil z pipety ještě jednu kapku. Fialová barva pomalu mizela. Exorcista se triumfálně usmál.

Bolest přišla znenadání. Jakub vyjekl a křečovitě vykopl nohou, čímž zasáhl vědro s kmením pro vepře. Vědro se

roztočilo, až z něj přetékal obsah. O chvíli později on sám padl na podlahu, až se otrásl dům. V zoufalém boji s přicházejícími mdlobami stačil nasadit mentální blokádu. Udělal to v posledním okamžiku, protože došlo k dalšímu úderu. Sklenice a hliněné hrnky na polici se rozprskly. Současně vyletěla skla v oknech, žárovka u stropu se sama rozsvítila a po chvíli se také rozletěla na kousky. Oheň v kamnech uhasl. Samotného Jakuba to několikrát otočilo kolem vlastní osy a pak vyhodilo před dům zkratou skrz stěnu. Naštěstí v tom místě byly trámy trochu nahnílé.

Kontakt se zaprášeným povrchem dvora byl příjemný jen průměrně. Amatérský exorcista znehybněl a hrál mrtvého. Doufal, že nepřítel, ať už je to kdokoli, ho teď nechá na pokoji. Nečekaně pocítil, jak se mu do mozku cpe cizí mysl.

Nepřítel zřejmě zjišťoval, jestli ještě žije. Jakub se usmál, už věděl, co udělá, položil si hodinky v dosahu zraku a pak vypnul myšlení. Vypínat myšlení se naučil kdysi v hospodě po několika pěnivých a ta dovednost se mu nyní hodila. Nepřátelská mysl mu vtrhla do těla. Prozkoumala zranění a pak zkontrolovala stav mozku.

Mozek nepracoval. Uklidněný nepřítel vycouval. Ručička hodinek dosáhla dvanáctky. Přesně šest ráno. Jakubovo myšlení se automaticky spustilo. Neměl rád telepatii a podobné moderní triky, ale ovládal je. Vložil novou blokádu a pak prozkoumal stav svého těla. Kromě drobných oděrek a pohmožděnin bylo devastované jen v obvyklé míře.

Nepřítel, který se mu hrabal v mozku, zanechal stopu.

Průchod byl dosud aktivní a Jakub do něho vyslal protiúder složený z nejnusnějších myšlenek, které ho napadly.

Potom prozíravě přerušil spojení obou mozků. Vstal, setřepal smetí, které se na něho na dvoře nabalilo, a spokojeně cupal do kuchyně. Vědecký experiment se nevydařil, protože láhev s denaturákem to roztrhlo na kousky. Trochu ho to trápilo, ale zůstala mu ještě troška bělidla a o "mazání na klouby" nebyla nouze, protože je prodávali ve všech okolních krámcích.

Za kamny vzal novou, dosud nikdy nepoužitou lopatku na smetí (daroval mu ji syn, ale stařík netušil, jak se s ní zachází a pro jistotu ji nepoužíval), a s její pomocí nahnul do vědra rozkydané krmení. Ať ho chtěli zabít nebo ne, zvířata musí dostat nažrat.

Už se blížil k chlívků, když ho zasáhla třetí rána. Upustil vědro a obsah se opět vylil na zem. Vyslal mohutný protiúder, tentokrát byl připraven. Nad vesnicí se střetly dvě přibližně stejné síly.

Nezávislému pozorovateli to, co se dělo, muselo připadat jako potopa, požár a uragán současně. Konečně nepřítel ustoupil. Tentokrát to pořádně schytl. Jakub zašel pro lopatku a ještě jednou shrnul žrádlo pro prasata do vědra.

Ve vesnici začali lidé opatrně vycházet z trosek svých domovů. Několikasekundový výboj síly vyhodil všechny pojistky, shodil tašky ze střech a vytloukl okna. Staré chalupy se naklonily, z nových opadala veškerá omítka. Země byla plná spadaneho listí, povalené ploty už nic neohrazovaly. Jako vždycky, když se dělo něco neobvyklého, občané pohlédli na Vandrovcův dům na vršku.

Uprostřed všeobecné zkázy jeho chalupa i okolní budovy svítily ve slunci. Nedotčené. Ale tak už to v životě chodí.

Nehody chodí po lidech, jednoho rozdrtí a druhého ne.

Jakub s vědrem vstoupil do chlívků. Původně to byla kůlna na odpad. Majitel sem nacpal nejrůznější krámy jako staré televizory, pračky, díly různých strojů a jiný šrot, natahaný z místní skládky. Ve volných chvílích v záchvatu dobré nálady se zavíral uvnitř s několika laškami a až do rána za svitu petrolejky zkoumal principy činnosti moderní techniky. V koutě vybudoval kóji, kde postupně tloustla jeho dvě prasata: Karbanátek a Řízek. Tato jména jim Jakub vymyslel osobně a byl na ně velice hrdý. Jako obvykle přistoupil k ohrazení kóje, sklonil se a vylil obsah vědra do koryta. Potom se stalo něco tak překvapivého, že upustil vědro potřeště. Řízek na něho promluvil lidským hlasem:

"Poslyš, Vandrovo, musíme mezi sebou dohodnout určité zásady."

Samozřejmě se občas stávalo, hlavně v opilosti, že slyšel zvířata mluvit, ale skoro vždycky si uvědomoval, že se mu to jen zdá.

Tentokrát byl střizlivý jako nemluvně a dokonce ani neměl kocovinu, a tohle se stalo doopravdy.

"Co chceš, svině?" zeptal se.

Vynasnažil se, aby to "svině" zaznělo patřičně pohrdavě a zřejmě se mu to podařilo.

"Máme jisté formální návrhy," řekl Karbanátek. "Musíme je prodiskutovat."

Jakub diskutoval nerad. Zejména s bravem. Chvilí přemýšlel.

"O čem?" zeptal se skoro zdvořile.

"Nu," prohlásil Karbanátek, "nevyhovuje nám ubytování a stravování."

"Také nás zajímá, proč máme taková podivná jména," odsekával slovo za slovem Řízek.

"A za nezákonné vykastrování před třemi měsíci požadujeme náhradu. Finanční."

"Sakra," řekl Jakub a příkrčeně vyběhl z chlívků, zabouchl za sebou dveře a podepřel je klackem.

"K čertu," řekl tiše sám k sobě. "Na stará kolena se mi zachtělo založit výkrmnu."

Byla středa. Den trhu. Už sedmdesát let bez jediné výjimky trávil ten den v hospodě.

II

Jakub Vandrovec kráčí zplundrovanou vesnicí. Lidé mu uhýbají z očí. Domy jsou jenom cihly a dřevo, a život má člověk jenom jeden. Všichni zalezli za chalupy a zpytovali svědomí. Jakub nikdy nikoho nenapadl první. Musí existovat nějaký důvod.

Exorcista zakopl o trám ležící uprostřed cesty. Otřes ho vytrhl ze zamyšlení. Rozhlédl se a spatřil poškozené chalupy.

"Sakra, to jsem proměškal zemětřesení?" podivil se.

III.

Když se vracel, už svítalo. Byl s'atý ještě víc než na smrt, ale před pádem do postele ho napadlo, že v podstatě není důležité, jestli prasata mluví nebo ne, ale že mají dostat na noc žrát. Popadl vědro, naházal do něho nejrůznější věci a šel do chlívků. Otevřel oči a přimhouřil oslněné oči. Benzinový motor tiše vrčel, žárovka u stropu osvětlovala Karbanátka, který držel v kopytku tužku a na vybílenou zeď črtal nějaký složitý technický nákres.

"Hele, Jakub," zaradovalo se prase. "Můžeš nám poskytnout asi tak půl litru benzínu? Odvděčíme se." Exorcista vždycky rád pomáhal známým, šel tedy do druhé kůlny, kde se o stěnu opírala jeho motorka. Protože nevěděl, jak má benzin přinést, aniž by jej rozlil, dotlačil ji do chlívku. "Vemte si sami," řekl.

"Silný motor," zaradoval se Řízek. "Uděláme si sami..."

"Pst," utišil ho druhý vepřík. "Později..."

"Potřebujete ještě něco?" zeptal se Jakub. "Jdu totiž spát."

"Nic nic, klidně spi," uklidnil ho brav.

Šel tedy spát. Probudil se uprostřed noci a jako v mlhách si vzpomněl, že viděl na tržišti ženu kupující kuřata. Samá černá.

"Čáry," broukl sám k sobě.

Vylezl z postele a zamířil do kuchyně. Do velkého emailovaného hrnce vhodil hrst sušených muchomůrek, přidal koňský koblížek a několik vlastních vlasů, potom všechno povařil, vyšel před dům a vývarem nakreslil na zem veliký, neobvyklý znak.

"Melgele," pronesl do vzduchu a patřičným způsobem složil prsty.

V poloměru čtyřiceti kilometrů do rána chcipla všechna černá drůbež.

IV

Jakub vyšel před chalupu a protáhl se. K vycházejícímu slunci zvedl flašku s denaturákem. Barva zmizela. Zvedl ji k nosu. Vůně se moc nezměnila, její odpornost naopak ještě zesílila.

"Tak to bychom měli," odložil láhev na kámen vedle schodů. A tu ji spatřil: Žena z tržiště stála před ním.

"Tak co?" zeptal se.

"Pan Jakub Vandrovec?" otázala se.

"Kdo jiný?"

"Chci se tady usadit."

Jakub usedl na schod a sevřel si hlavu do dlaní. V podstatě se ohlašovací povinností zabývali poldové z okrsku ve Vojslavicích, ale existovala jistá výjimka.

"A čím se zabýváte?" dotázal se zdvořile.

"Hledám místo, kde bych se mohla učit," zhmotnila ze vzduchu menší ohnivou kouli.

"Hezké. Napřed se mě pokoušíte zabít..."

"Zabít ne. Podrobit."

"To se nepodaří. Ještě se nenašel nikdo, kdo by byl silnější než já."

"Nejedná se o střet zájmů. V této obci není čaroděj. Ani zařikávač."

Jakub se zašklebil.

"Kdysi se vyzvánělo, jenže nevím, ve kterém kostele," pronesl zamyšleně. "Struktura je jiná. Za prvé neplatí administrativní rozdělení země. Našinci používají farní síť. V každé farnosti může být jen jeden našinec. Nemá význam, že tu kromě mě nikdo jiný není. Jsem tu já a proto tu další volná místa nejsou."

Oči neznámé se zúžily do úzkých štěrbin.

"A zařikávačka z Grabovecké? Už umřela, ale spoustu let tady žila po tvém boku."

Exorcista se zamračil.

"To byla má vzdálená příbuzná. V rodině se určité věci vyřizují lehčeji. Ostatně nevládla Silou."

"Ty taky ne."

"Napřed se podívej na své slepice a potom si popovídáme, kdo co nemá."

Zavřela oči a soustředila se. Její astrál opustil tělo a letěl někam na severovýchod. Do Vojslavic. Po chvíli otevřela oči.

"Odvolávám svá slova. Máš Sílu."

"Dobře. A teď odejdi."

"Já se nevzdám. Jeden z nás zůstane na této půdě a druhý ne."

"Budiž," pokrčil rameny Jakub. "Ještě nikdy jsem nezabil ženu, ale když bude třeba, můžu to zkusit."

Udělala rukou do vzduchu gesto a zmizela. Něco mu nesměle zabzučelo v hlavě. Tentokrát to nebyl útok, ale informace. Podívej se do chlívku.

Podrbal se na hlavě a šel. Hned za dveřmi číhal jakýsi robotí paňáca zflikovaný z nejrůznějších elektronických krámů.

Jakub ho nakopl gumákem a robot se rozplácl na zemi. Jedno prase sedělo v křesle u klávesnice počítače. Druhé kuchalo starý televizor. Vedle na stole se hromadily součástky.

"Co je?" zeptalo se prase od počítače. "Domluvte si schůzku... nevidíte, že pracujeme?"

"Promiňte," vyklokal Jakub.

Postavil robota na nohy a stiskl si dlaněmi spánky. Zvířecí farma, sakra.

Napil se odbarveného denaturáku a hned to vylepšil svou lavorovicí. V hlavě mu šumělo. Bylo však třeba bojovat.

Chvilí přemýšlel a pak šel do chalupy.

Kdysi dávno, ještě za okupace, slyšel takový příběh. Do chalupy k jeho kámošovi přišli dva wehrmachti a chtěli vědro horké vody. Ohřál ji na peci. Když voda začala vařit, jeden Němec do ní dal hrst podivného prášku a vědro vody se změnilo ve vědro vodky. Němci je vzali a odešli. Jakub se na to ptal hodně lidí, někteří byli dokonce učené, a všichni svorně tvrdili, že to není možné. To ho neodradilo. Zakoupil různé chemikálie a pokoušel se vyrobit zázračný prášek. Trápil se tím bezvysledně pět let. Objevil však přitom něco zajímavého. A právě to teď potřeboval.

Ze skříňky vyňal sklenici s šedým prachem. Prach vypadal podezřele a odporně smrděl. Ze skříně vytáhl oblek a lakové polobotky. Z papírové krabice oslnivě bílé ponožky. Těžce povzdychl jako vždycky, když musel jednat proti svým

zásadám. Překonal svůj odpor k vodě a mýdlu (domníval se, že mýdlo se vyrábí ze zdechých krav) a umyl se. Vykartáčoval si vlasy a přes své každodenní oblečení navlékl oblek. Potom se postavil před matné zrcadlo, lžící nabral ze sklenice prášek, nasypal si ho do úst a zapil pálenkou.

Stál a čekal. Přicházelo to. Znenadání se zapotácel. Tělem mu probíhaly křeče. Když se konečně donutil pohlédnout do zrcadla, byl někým jiným.

Tomáš Ochyd si setřepal z obleku neviditelný prášek a nasadil si brýle, uložené v kapse. Pohlédl na láhev, kterou držel v pěstěné dlani, a s výrazem hlubokého opovržení ji odložil. Upravil si uzel na kravatě.

"Konečně," broukl. "Konečně volný..."

Zamyšleně otevřel ruskou chladničku vrčící v koutě. V chladničce byla nacpaná půlka vlašáka. Vyběhl ven se vyzvracet. Omyl si obličej ve vodě, která pomalu kapala z kohoutku. Otřel se hadrem, který našel ve skříni a který jeho druhé vtělení pokládalo za sváteční košili.

"Dobrá," řekl si. "Nejprve do Chelmu pro falešné dokumenty. Potom dolary a hajdy do záboru nebo přes hory do Německa. Života moc nezbyvá, ale třeba to dotáhnou na magistra."

Připomněl si předchozí situaci před třiceti léty. Proč tenkrát ustoupil? Nedokázal si vzpomenout.

"Ochyde, ty hajzle!" ozvalo se mu v hlavě. "Nemysli a dej se do práce."

Poznal hlas Jakuba Vandrovce.

"Padej," pronesl nahlas a s přesvědčením.

Rysy obličeje mu zkroutila nečekaná muka. Jakubova mysl ovládla neposlušné tělo. Po chvíli vstal a zamířil přímo do Vojslavic. Kráčel jako zombie, nemyslel na nic. Za hodinu dorazil do vsi. Jakub, který dřepěl sedící uvnitř těla, přepnul mozek na mimosmyslové vnímání. Čarodějnice za sebou zanechala zřetelnou stopu. Dohnal ji na tržišti, kde bezvýsledně hledala černá kuřata. Pocítila jeho mysl a prudce se otočila. Dlouho se dezorientovane rozhlížela, ale Jakub Vandrovec nikde. Uklidněna se otočila k prodáváči.

Tu Ochyd vytáhl mačetu, ukrytou pod kabátem, a jediným pohybem jí usekl hlavu. Lidé zaječeli hrůzou. Od stánku s pivem bleskla fleš fotografa. Ochyd se dal na útěk s krvavou mačetou v ruce. Vběhl do hustého křoví na břehu říčky a zmizel. O chvíli později horda vyzbrojená vším možným vtrhla do křoví. Na břehu říčky si máčel nohy Jakub Vandrovec.

"Co se děje?" otázal se zdvořile. Kolem se vznášela vůně denaturáku.

"Viděls ho?" zavyl někdo.

"Běžel támhle," mávl Jakub rukou ke křoví na druhé straně.

Řvoucí dav se začal brodit. Exorcista se pousmál. Oblek ležící na dně nepochybně zašlapou do bahna. A kdyby ne, stejně je to fuk.

V

Po návratu domů se vydal přímo do chlívku. Očekával, že po odstranění čarodějnice se všechno vrátí do původního stavu, ale zřejmě se nevrátilo. Obě prasata právě končila stavbu něčeho, co připomínalo tryskáč.

"Někam se chystáte?" zeptal se zuřivě.

"Jo," odpověděl Karbanátek. "Hodláme emigrovat do Sjedenocných arabských emirátů. Tam vepřové nejedí."

"A co budu jíst já?" otázal se Jakub.

"Vám jsme zkonstruovali syntetizátor potravy," pronesl úlisně Řízek. "To je ten stroj v koutě. Stačí nasypat písek a přilít vodu, a udělá všechno podle přání."

Jakub nedůvěřivě pohlédl na dvě řady tlačítek, otočných knoflíků a barevně mrkajících světel.

Vzpomněl si, jak kdysi dávno se snažil pochopit zásady fungování pračky.

"To je na mě moc složité."

"Naučíme vás to..."

"Není třeba."

V ruce se mu ocitl revolver. Kůlna byla malá a robot nefungoval. Sousedé zaslechli dva výstřely a schovali se pod poste. Následující měsíc Jakub jedl výhradně maso. Střídavě řízky a karbanátky.

Čip

Seděli u stolu ve vojslavické hospodě. Jakub Vandrovec a plukovník sovětských vojsk ministerstva vnitra, který náhodou zabloudil do této díry při návratu z návštěvy posádky v NDR. Na stole stály láhve. Od vína, piva i lihovin. Oba muži sváděli souboj.

Souboj spočíval v tom, kdo víc vypije. Jakubovi dva sekundanti a dva ruští sekundanti leželi v bezvědomí pod stolem. Jako při souboji. Okolní houf složený z Jakubových kámošů a Rusových podřízených uzavíral sázky. Kolem půlnoci plukovník přerušil vyprazdňování bůhvíkolikáté sklenky. "Poslyš, Lachu," řekl, "pil jsi někdy na schodech?"

"Jak se to dělá?" zajímal se Jakub.

"Na každý schod se postaví frťan a závodí se, kdo vyjde výš."

"Dobře," souhlasil Jakub. "Tím skončíme." Kámošům nebylo třeba opakovat dvakrát. Lokál se bleskově vyprázdnil. Parčíkem prošli ke staré kostelní zvonici. V jejím přízemí byla autobusová zastávka, schody nahoru byly zamčené. Utrhnout zámek nebyl žádný problém. Naskládali kalíšky uzmuté v hospodě. Speciální smíšená komise je naplnila vodkou.

"Jestli spadneme a něco se nám stane, nezapomeňte, že nechci, aby toho bolševika pochovali vedle mě," řekl Jakub svým novým sekundantům.

Začali. Schody byly strmé a už měli v sobě pár litrů. Rus po zdolání dvou pater padl na podestě a usnul. Jakub byl už tak nametený, že to ani nezaznamenal. Lezl pořád výš a výš. Konečně se zastavil až tam, kde kdysi visel kostelní zvon, nyní zakopaný na rakouském hřbitově. Dopil poslední kalíšek a vyhlédl úzkým okénkem.

Městečko spalo. Chvilí čekal na Rusa, ale když viděl, že nepřichází, sestupoval dolů a cestou vypíjel jeho kališky. Když došel dolů, byl už tak opilý, že se dokázal pohybovat jen po čtyřech. Jeho sekundanti zmizeli. O kousek dál se pokoušeli přivést plukovníka k životu, ale moc se jim to nedařilo. Jakub zaštkal na měsíc a po čtyřech vyrazil do své chalupy ve Starém Majdanu, vzdálené necelých osmikilometrů. Maličkost.

Vedl ho instinkt jako poštovního holuba, naváděl ho domů k jeho malé pálenici. Tělo šlo poslušně, kdežto mysl řešila neobyčejně složité problémy státního monopolu na alkohol.

Vysoko na svahu se zastavil, aby si odpočinul. Ledový vítr mu na chvíli vrátil vědomí. Usoudil, že po něm lezou malí zlobiví pejskové. Něco zpívali. Chvilí se válel po zemi a snažil se jich zbavit. Neuspěl. Drželi se pevně. Po tomto neúspěchu se zahleděl ke hvězdám a snažil se podle nich najít cestu domů. V okamžiku, kdy se jakž takž probral, naváděcí instinkt zmizel.

Jedna hvězda začala padat. Byla stále větší a posléze dopadla někde v okolí Starého Majdanu. Jakub vyzvracel část tekutiny ze žaludku, potácivě se postavil a zamířil tím směrem. Ukázalo se, že hvězda spadla docela blízko. Ležela v nevelkém dolíku a blýskala se. Zblízka zjistil, že není pětiramenná, ale kulatá. Zamířil k ní, až najednou do ní narazil. Odsunul se, vytáhl z kapsy kudlu a začal do ní škrábat. Připadalo mu že je zhotovená ze stříbra. Hvězdy jsou však zřejmě moc tvrdé, protože se mu nepodařilo udělat ani škrábaneček.

Potom se v boku hvězdy otevřela dvířka a vyšli hvězdní lidé. Něco takového Jakub nepředpokládal. Chvilí je pozoroval. Byli malí, zelení a měli tři nohy. Sundal ze sebe několik pejsků a pošval je na ně, ale pejsci nechtěli poslechnout. Potom se natáhl jak dlouhý tak široký, jenže ne na zem, ale do vzduchu. A usnul.

Nad tělem Pozenšťana v bezvědomí se sklonilo šest mimozemšťanů. Velitel zapojil složitou diagnostickou aparaturu.

"Bratře veliteli," ozval se jeden mimozemšťan. "Nejsem si jist, jestli je to vhodný objekt pro náš pokus."

"Má sice daleko k vědomí, ale to nic nedokazuje. Jak vyplývá z údajů nasbíraných etnologickou misí, domorodci jednou měsíčně hlučně slaví svátek nazývaný výplata. V této době zpravidla pijí speciální napoj, který u nich vyvolává značné narušení životních procesů."

"Hm, není to nebezpečné pro jejich bílkovinné organismy?"

"Je, dochází ke smrtelným případům. Naši etnologové se domnívají, že se tím způsobem snaží spojit s vyššími bytostmi.

Touha po kontaktu je tak silná, že jsou ochotni podstoupit riziko. Pokusíme se nyní přechíst obsah jeho paměti."

Speciální pětirozměrná sonda se vnořila do Jakubova mozku.

"Výsledek testu?" zeptal se velitel.

"Zde jsou," podal mu technik několik listů zlaté fólie. Velitel se začel do jejich obsahu.

"Koncentrace alkoholu v krvi dvanáct promile," prohlásil. "Je to třikrát víc, než je rekord zaznamenaný etnologickou skupinou působící v Rusku."

"Dokonce už došlo k částečné denaturaci bílkovin."

"Přežije?"

"V jeho mysli jsme našli stopy podobných stavů. Pravděpodobně ano. Navíc máme zajímavé výsledky měření jeho inteligence."

"Ano?"

"Myšlení sto sedmdesát jednotek při normě sto čtyřicet. Paměť sto dvacet jednotek při normě osmdesát. Schopnost spojovat fakta sto dvacet při normě osmdesát."

"Přijato. Pokračuj."

"Agresivita dvě stě při normě padesát. Postoj ke kontaktu z návštěvníky z vesmíru nula. Nikdy o nás neslyšel."

"To bude nějaký nesmysl. Vždyť o nás slyšel každý."

"On zřejmě ne. Co uděláme?"

"Vložíme mu do mozku čip. Na jedné straně ho bude trochu brzdit v ničení vlastního organismu, na druhé straně budeme mít čerstvé informace, co dělá a kde je."

"Dobře. Model J-23?"

"Asi ano."

###

Jakub se cítil divně. Při pití mu většinou v uších nešumělo. Ale dneska pocítoval nějaké vibrace. Seděl ve vojslavické hospodě. Naproti němu ruský generál, který toužil vyhrát souboj s Jakubem kvůli zachování cti útvaru. Plukovník seděl na židli na místě vyhrazeném pro sekundanty. Nepil. Lékaři mu zakázali alkohol na půl roku.

Jakub na chvíli přerušil pití vodky, aby pro změnu zapil pivem. Bzučení v uších zesílilo. Potom mu znenadání vylezl z jednoho ucha kouř. Zahledl to jenom generál.

"To je určitě derilium," vydedukoval.

Udivilo ho to. Ještě nikdy neměl derilium po čtyřech lahvích. Vždycky jich potřeboval alespoň šest.

"Asi stárnu," pronesl zamyšleně.

"A kolik ti je?" zeptal se Jakub.

"Šedesát."

"To není žádné stáří. Mně je osmdesát tři."

Vypil další skleničku vodky. Na okamžik pocítil podivnou bolest hlavy, která hned ustala. Také protivné bzučení zmizelo.

###

Vysoko na geostacionární oběžné dráze velitel smutně pohlédl na obrazovku.
"Konec příjmu," řekl.
"Co se stalo?" zneklidněl technik, který sledoval na vedlejší obrazovce jiného jedince.
"Shořel čip."

Hotel U loupežníka
aneb Prázdniny Jakuba Vandrovce

Zdi Jakubovy chalupy se jen blýskaly - poprvé za posledních sedmdesát let. Měděné kotlíky a pánve, vydrhnuté popelem, pískem a ruskou diamantovou pastou, visely ve vyrovnané řadě. Okny, umytými poprvé od zasazení, svítilo dovnitř slunce. Po odrazu na nablýskané desce stolu zapalovalo v rendlicích malá slunéčka. Děravou podlahu, ohlodanou od myši, zakryl zánovní koberec a žárovku zavěšenou na kabelu u stropu výtečně zamaskoval čínský lampión. Vandrovcův pelech, zakrytý dobře vydělanou hovězí kůží, změnil podobu a nyní vypadal přibližně jako pohovka.

Samotný Jakub, umytý a oholený, se nacpal do nového tesilového obleku. Jeho neodlučná blůza spočívala dobře ukrytá na půdě. Z téže půdy exorcista přinesl stříbrné přibory a nádoby, které kdysi znárodnil v jednom šlechtickém paláci. Stolní souprava se jen leskla. Exorcista ji celou noc drhl zubní pastou. Pasta byla sice ještě předválečná, ale jak se ukázalo pro čištění stříbra pořád vyhovovala...

Na kamnech se opékaly šašliky, v pohárech rudlo opravdové francouzské víno, koupené u Ukrajinců.

"Voní znamenitě," pochválila je snacha.

Jakub se usmál a ukázal přitom dokonale bílé zuby. Potom si upravil brýle v obroučkách ze želvoviny. Umělý chrup i brýle si vypůjčil od Semena.

"To je velice starý recept," prohlásil.

"Dědo, kam pojeděš letos na prázdniny?" zeptal se Jakubův vnuk Matýsek.

Exorcista na něho udiveně pohlédl.

"Co jsou to prázdniny?" zeptal se.

"No, když není škola, tak se jezdí k moři nebo do hor..."

Stařík se zamyslel. Škola. Fakt, nedávno tady obcházela taková jezinka z okresu a říkala, že pro zájemce z řad bývalých odbojářů budou organizovat kurzy čtení a psaní. Jakub se jí vychechtal a z paměti napsal polovinu abecedy křídou na stodolu. Baba byla hrozně nevychovaná, protože při pohledu na jeho umělecky nakreslená písmena se začala strašně smát. Tak na ni poštvál kraju.

"Já už do školy nechodím," vysvětlil vnukovi. "Ostatně jsem ji neměl moc rád... A za války škola shořela," usmál se vlastním vzpomínkám.

"Ale když jsi ještě chodil, kam jsi jezdil?" rozvíjel vnuk téma.

Exorcista zavřel oči. Škola. Dobře si na ni vzpomínal: zelené lavice, školník s holí, vrátný se zvonkem, učitelé...

Dokonce si vzpomněl, jak stál u tabule. Podrbal se na hlavě.

"O prázdninách jsem pracoval na poli," pronesl konečně. "Nebo jsem pomáhal otci pálit samo... ho... Teda, vařit povidla. Asi jsem na prázdninách nikdy nebyl..."

"To je škoda," řekl Matýsek. "Měl bys jet teď."

"A jak se to dělá?" zajímal se děda. "Teda, kam se jede a co se dělá?"

"Třeba do kempu u moře. Pronajme se domek, potom se leží na pláži a opaluje. Nebo když chce být někdo aktivnější, jede do hor, kde se ubytuje v boudě."

"A každý den má čerstvého pejska k obědu," zasnul se Vandrovec.

"Ne, to je jiná bouda, taková chata pro turisty. Nebo když má někdo hodně peněz, může bydlet v hotelu. V hotelích mají dobré jídlo a luxusní lihoviny, a potom může chodit po horách a obdivovat krásné výhledy..."

"Aha," broukl Jakub a začal rozdělovat šašliky na talíře.

Vnuk a snacha se najedli, potom se chystali k odchodu. Exorcista je doprovodil na zastávku a usadil do autobusu, potom se vrátil do chalupy.

"Prázdniny," bručel, když si s odporem svlékal parádní oblek. Hodil ho na pelech, smetl nádoby na podlahu a na stůl rozložil ubrus z čerstvých (jen týden starých) novin. Na ně hodil jelito, bajonetem ho rozsekal na kusy, ušmíkl patku chleba a konečně se najedl jako člověk. Pochopitelně nezapil žádnou trpkou vodou, ale poctivou kořálkou vlastní produkce.

"Brut," ohodnotil láhev, která vyletěla oknem na udusaný dvůr. "Jmenuje se tak nejspíš proto, že brutálně ničí střeva." Odšpuntoval jahodovou pálenku a s rozkoší se pořádně napil.

"Tak má chutnat víno!" houkl na adresu už nepřítomných hostů. "Sladké jako cukr, chutné a v nose ještě trošku po síře."

Uchopil balíček cigaret, které mu snacha přivezla roztrhl je v půli a strčil si jich do úst hned deset. Zapálil je benzinovým zapalovačem a mohutně zatáhl.

"Prázdniny," vrčel. "Měl bych jet. Sakra, nepatří mi to osmdesát let po skončení školy? Luxusní hotel v horách..."

Žrádlo, chlast, plná penze, Sovětskoje igristoje ve vaně. Budu dlabat sardinky s medem, pečené ananasy, melouny s kaviárem, vyžahnu pár flašek koňaku, pozvu slečny a rozšoupu se! Copak jsem horší než školáci? Zapálil jsem školu? Zapálil. Tak si zasloužím prázdniny."

Naházel do tašky různé krámy vhodné na cestu. Záhy však alkohol zvítězil a stařík se svalil do pelechu, kde usnul

spánkem spravedlivých.

#

Jakub stál na zastávce autobusu a studoval jízdní řád.

"Lublin, tam jsem byl, Krasnostav, byl, Chelm, byl, Zamoš, byl... Sakra, to je díra, nikam se odsud nedá jet..."

"A kam chceš ject?"

Jakub se otočil a spatřil přítele Semen.

"Chci jet na prázdniny," řekl. "Ale sám vidíš, že to nejde..."

Semen si na chvíli nasadil brýle a studoval jízdní řád.

"Fakt," uznal. "Musel bys přeseďat."

"Jak se přeseďá?" zajímal se Jakub.

"Někam přijedeš a tam nastoupíš do jiného autobusu."

"Aha, jako když se jede do Varšavy," usoudil. "Chápu. Takže můžu i s přeseďáním."

"A co tak najednou kvaluješ na prázdniny?"

"Ještě nikdy jsem nebyl," zapýřil se Jakub.

"To máš fakt nejvyšší čas," přikývl Semen. "Víš, musíš si dobře rozmyslet, kam chceš ject. A myslet na sucho je dost těžké..."

"Fakt," souhlasil Jakub a pohlédl na dveře nedaleké hospody.

Uplynul nějaký čas... Před Semenem stálo osmnáct prázdných púllitrů, před Jakubem dvacet.

"Prázdniny," vrátil se k tématu exorcista. "Jezdí se k moři nebo do hor, dýchá se čerstvý venkovský vzduch, odpočívá v lůně přírody..."

"Vidím tu jistý problém," řekl Semen. "My tady taky máme venkovskou přírodu, teda vzduch, a lůno by se taky našlo," štlpl procházející servírku do zadku.

"Ale je třeba odpočívat po školní námaze," pokračoval Vandrovec. "A k tomu je nutné někam odjet. Doma se nedá odpočívat... O tom něco vím, povaluju se přece už tolik let..."

Kozák přikývl.

"Co bys ještě chtěl? Rybník máme, do kopců můžeš lézt... Možná je to tady ještě lepší, protože nemůžeš spadnout do propasti."

"Ale není tady hotel s barem a striptýzem," postěžoval si Jakub.

"K čemu potřebuješ striptýz... Vždyť je ti devadesát."

"No a co? Existují takové modré pilulky, jmenují se vigra..."

"Máš to celé popletené, výhra je v loterii."

"A já jsem si myslel, že... No nic. Existuje taková modrá pilulka a pak i dědek může prohánět mladý holky."

"To tak dokáže změnit podobu? Neuvěřitelné," žasl Semen. "Tak hotel, bar, striptýz..."

"A ještě hotelový bazén s osvětlenou vodou. A sauna..."

Do hospody přišli Josef Pačenko a Tomáš.

"Dobře jste natankovali," poznamenal Jožka. "Máte nějaký problém, že tak..." ukázal na sklenice.

"Mám problém," prohlásil plačtivě Jakub. "Chci na prázdniny do hotelu."

"Nu vot. Co tě to k stáru popadlo? Hotel. Drahá věc."

"Naposledy jsem byl ještě před válkou," zamručel exorcista. "Moc si z toho nepamatuju. A prachy mám."

"Počkejte," řekl Semen. "Tak mi připadá, že vidím řešení našeho problému."

Natáhli zvědavě uši.

"Vzpomínáte si, co psali v novinách?"

"Ve kterých?" zeptal se Tomáš.

"O tom pohraničním přechodu na Ukrajině, co ho otevřeli u Mirče."

"Vzpomínám," broukl Josef. "Proto teď tolik ruských aut jezdí přes naši vesnici."

"Právě. Je to nejkratší cesta do Krasnostavu a Lublinu... Co si tak založit vlastní hotel? U silnice..."

"Ale já jsem chtěl odjet někam daleko," vzdychl Jakub. "Přece nepojedu na prázdniny do vlastní vesnice."

"To jsem taky promyslel," řekl Josef. "Vzpomínáte si na ten opuštěný palác v Uhaních kousek odtud? To je právě místo pro něco takového..."

"Jak byl předtím Herbapol?" došlo Tomášovi. "To je nápad. Ale bude třeba opravit střechu."

"Každý dá kilo a najmeme na tři dny pár Ukrajinců. Koupíme nějaký nábytek... Jen si pomyslete, turisti, prachy, vlastní byznys..."

"Uf," zaradoval se Jakub. "Tak kdy začneme?"

"Zítra." Semen praštil pěstí do stolu, až část púllitrů spadla na zem. "Zítra začneme zařizovat hotel. Takový nápad se musí zapít. Hospodo, šampaňské!"

Hostinský přinesl láhev šumivého. Špunt vyletěl ke stropu a do broušených křišťálových pohárů vytryskl proud voňavého jablečňáku s bublinkami.

#

Nastalo ráno. Čtyři budoucí hoteliéři stáli před ruinou paláce. Po celonočním tahu je pořádně bolely hlavy.

"Tady to je," vychrptěl Jakub. Hlasivky měl sežehlé alkoholem.

"Půjdeme dál." Semen uhodil sekerou do zámku na důkladných, ještě předválečných dveřích.

Vstoupili do haly. Myši se s pištěním rozutekly.

"Zajímalo by mě, proč ten palác opustili?" přemítal Tomáš. "Prý lidi říkali, že tady straší."

"Houbeles," broukl Jakub.

Přesto mu při překročení prahu výstražně vstaly chloupky na ruce.

V přízemí bylo několik nevelkých místností, salon s propadlou podlahou a kuchyně. V patře bylo ještě několik pokojů, v nich stál rozbitý nábytek, bohužel hlavně úřední. Skla v oknech trochu popraskala, malba na zdech se odchlipovala, ale všem čtyřem podnikatelům se budoucí hotel velice líbil.

"Dalo by se tu udělat i sanatorium," zasnul se Semen. "Sauna, masáže, hydroterapie, bahenní koupele..."

"Copak je tady léčivé bahno?" žasl Tomáš.

"Řekl jsem snad, že to mají být léčivé bahenní koupele?" podivil se kozák. "To budou obyčejné bahenní koupele.

Pacienti stejně nepoznají rozdíl. A bláto je hned za palácem."

"Hydroterapie..." opakoval Jakub právě osvojené slovo. "Co je to?"

"Léčení vodou. Jako v Karlových Varech," vysvětlil přítel.

"Minerální vody nebo vodní masáže?" zeptal se Tomáš.

"Minerální vody. Sice tady nejsou, ale to není problém. Do splachovačů hodíme kus dobytčí soli," objasnil Semen.

"Rozpouští se pomalu a obsahuje mikroprvky. Každým zatažením za řetízky dostaneme několik litrů výtečné léčivé vody... A k tomu léčitelství. Byliny z horských luk..."

"Tady nejsou hory," poznamenal duchapřítomně Josef.

"Zato půda je plná bylin ještě z doby, kdy tady byl Herbapol. A až začnou docházet, nastavíme je senem! U silnice postavíme reklamy... Ať lidi vědí, že teď tady máme hotel."

Do večera dům zametli, namalovali a vyvěsili štít, a zařídili jeden pokoj pro případné hosty.

###

Čtyři hoteliéři spali spánkem spravedlivých, když se v hořejším pokoji, právě nad recepcí, materializovaly dvě průzračné siluety.

"Máme v paláci vetřelce," zavrčela ta průzračnější.

"Musíme je vyhnat," usoudil druhý duch. "Když jsme vyhnali ty z Herbapolu, vyženeme i tyhle."

Semen se probudil s podivným pocitem, že se na něho něco dívá. Zaposlouchal se do tmy. Uvnitř budovy se ozvaly těžké kroky. Potom zařinčel řetěz vlečený po dlaždicích. Semen probudil Jakuba.

"Co je?" broukl Vandrovec. "Přivezli vodku?"

"Poslouchej..."

Exorcista usedl na posteli a zaposlouchal se do tmy.

"Hele, poltergeisti," identifikoval.

"Mluv lidsky."

"Duchové. Až přijdou blíž, vzbud' mě."

"Ty hřbitovní hyeno," zakvílel Semen, čímž probudil ostatní společníky. "Běž je zlikvidovat, od toho jsi exorcista!"

"Mám prázdniny," protestoval stařík.

"Jak je nevyženeš, budu ti účtovat pobyt v našem hotelu," zavrčel Semen. "Co jsme si domluvili? Pracujeme dohromady a dělíme se o zisk... A ty neplníš své povinnosti."

"Tak dobře, už jdu."

Vandrovec se vymotal ze špinavé přikrývky a vyšel do patra. Vstoupil do pokoje a delší dobu zachmuřeně pohlížel na oba duchy.

"Tak co je?" prskl. "Přišel exorcista."

"Prd a ne exorcista," řekl vyšší duch. "Všechno jsme slyšeli. Máš prázdniny, takže nesmíš pracovat."

Jakub se podrbal na hlavě.

"Asi fakt nesmím," zamručel. "Uděláme to jinak."

Vytáhl z gumáků placatice a skleničku. Vrchovatě nalil.

"Já si s vámi připiju a vy už nás nebudete strašit," navrhl rozhodně.

Ťukl sklenkou o zeď a vylil ji duchům. Obě zjevení se rozplynula.

"Rány boží, Kubo," broukl Semen stojící ve dveřích. "Takový jsi exorcista?"

"Hlavní je, že táhli k čertu," zamručel Vandrovec. "Jdu spát..."

"Je to účinné?"

"Jistě. Na Ukrajině tak vyhánějí duchy ze strašidelných domů..."

###

Celý příští den čtyři společníci strávili prací. Zametli celý dům, hlínou zamázali myši díry, vyplnili plevel.

Už se smrákalo, když před hotelem zahvízdaly pneumatiky brzdícího fiatu. Jakub přestal promazávat mozek šampaňským.

"Hosté," informoval Semena.

Starý kozák se usmál.

"Konečně," broukl. "Už jsem se obával, že ze kšeftu sejde..."

Z auta se vybatolila dvojice v adidaskách a sportovních teplákách. U pasu jim visely mobily.

"Sakra," řekl zamyšleně Jakub. "Takový nemám rád."

"Co naděláme. Klienti... Musíme je ubytovat, ale protože já je taky nemám rád, vynasnažíme se, aby se kšeft patřičně vyplatil."

"Haha," zasmál se Jožka. "Tak do díla."

Semen vyšel na zápraží a stanul u sloupů. Okouzujícím úsměvem ukázal zuby, které mu Jakub vrátil. "Chcete pokoj s výhledem na hory?"

"Jo," ucedil muž. "Jakýkoli."

Dostali nejlepší, tedy jediný už zařízený.

"Zasraná díra," vrčel host.

"Míšo, musíme tady zůstat," pověsila se na něho žena. "Ta jízda mě zmrdovala."

"Co si přejete k večeři?" zeptal se Tomáš.

"Co máte?"

"Prakticky všechno. Samozřejmě v rozumných mezích. Ale pivo došlo. Venkov. Jsou potíže s pravidelnými dodávkami."

"Máte saké?"

"Máme."

"Tak dva řízky, baklažány a dvě skleničky saké. Nějak jsme ještě neměli příležitost je pít."

"Určitě budete spokojeni," usmál se nuceně Tomáš.

Potom si představil účet a cítil se trochu líp. Zašel do kuchyně s objednávkou.

"Co jsou to baklažány?" podivil se Jakub.

"Takový zelený květák," vysvětlil Semen. "Jedl jsem je v důstojnickém klubu, ještě před první světovou..."

"Udělejte řízky, já se postarám o baklažány," navrhl Tomáš.

Nabídka byla vděčně přijata.

"Jak to uděláš?" zajímal se Jakub. "V obci nic takového neroste. To bych věděl..."

Společník na chvíli odběhl. Vrátil se s lahví v ruce. Do hrnce hodil obyčejný květák a potom jej zalil tekutinou z láhve.

"Zelená barva," vysvětlil pyšně.

"Chceš ho namalovat?" podivil se Semen.

"Když přidám do vody barvu, květák se při vaření obarví. Můžu i červeně."

Červený zrovna nepotřebovali.

"Co když se otráví?" zamyslel se Jožka.

"Máme na palubě doktora!" poklepal mu Tomáš na rameno.

"Fakt, na vojně jsem byl u lapiduchů," usmál se stařík.

"Při otravě se asi zakopává do země," snažil si Semen vzpomenout na pozapomenuté znalosti medicíny.

"Do země se zakopávají zasažení proudem," nesouhlasil Jakub. "Země vytahuje elektřinu. Ze všeho. Dokonce i hromosvod vede do země, takže spolkně i blesk," vyjádřil svůj názor. "Při otravě se používá obklad z ještě teplých kobyliců."

"Kobylicince se hodí jenom na bolavé zuby," protestoval Tomáš, kterého tak svého času léčil děda. "Při otravě se používá levandulové mléko."

"Mléko nemáme."

"A což sušené mléko?"

"Sušené?"

"Ještě se neotrávili, tak nebudeme dělit kůži medvěda, než ji přeskočíme."

"Tak to není. Lepší medvěd v hrsti..."

"Přeskakuje se jáma, která se kopá," vyjádřil svůj názor Josef. "A vůbec, co je to saké?"

"Čínská kořalka z rýže," vysvětlil Semen. "Pili jsme ji v Mandžusku v roce 1904..."

"Není japonská?" podivil se Jakub. "Válka byla s Japonci... Ale z rýže?"

"Ano. Ti sportovci se zmínili, že je ještě nikdy nepili, tak si myslím, že můžeme v rozumných mezích experimentovat."

"Musí mít příslušnou chuť a vůni. A prý je olejovité," dodal Tomáš.

"Určitě?"

"Četl jsem to v nějaké knize. Ale hlavu za to nedám. Když jste je pili v Mandžusku, chutnalo po oleji?"

"Nevzpomínám si. Bylo to před sto léty," přiznal Semen.

Jakub přimhouřil oči a přešel do tranzu. Po chvíli už věděl, co dělat. Nalili do hrnku samohonku, přidali rýžovou kaši a motorový olej, v mixéru to zhomogenizovali. Výsledek měl příšernou chuť.

"Možná je to lepší," poznamenal starý kozák. "Alespoň nebudou chtít přidat. Co řízky?"

"Správně," uhodil se Jakub do čela. "Maso..."

Sestoupil po schodech do sklípku pod kuchyní, kam strčili několik čokolád chycených ve vsi. "Tak co, který z vás nejvíce připomene chuť vepřovou?" zeptal se a vytáhl z holínky bajonet.

Konečně byla večeře hotova. Tomáš ji odnesl do pokoje hostů a postavil na stůl.

"Dobrou chuť."

"To je brokolice a ne baklažány, dědo," ukázala žena prstem na brčálově zelený květák.

Tomáš zvedl obočí v němém dotazu.

"Baklažány jsou takové protáhlé a fialové," vysvětlil sportovec. "Za takovou hloupost byste zasloužil baseballovou pálkou do hlavy."

"Mám to odnést?"

"Samozřejmě, idiote!"

Personál znavený celodenní dřinou se odebral k odpočinku. Avšak už po několika hodinách byl budíček. Práce čekala. Jakub a Josef si protřeli nevyspalé oči a zamířili do kanceláře. Semen zářil.

"Duchové," prohlásil hlasitě a zřetelně.

"Přišli duchové?" podivil se exorcista. "Hned je vyženu... Nebo bude lepší, když duchové vyženou hosty?"

"Ne. My budeme strašit jako duchové," vysvětlil kozák. "Dobrý plán, co říkáte?"

"Proč?" podivil se Vandrovec. "Není lepší vyvolat opravdové?"

"Když zaplatili, mají nárok na atrakci. A pokud jde o opravdové, dokážeš jim poručit, aby dělali něco konkrétního?"

Jakub se podrbl na hlavě.

"Ještě nikdy jsem to nezkoušel," broukl.

Přišel Tomáš. Když uslyšel příkaz, byl mírně překvapen, ale navzdory ospalosti pochopil krásu a geniální jednoduchost tohoto plánu. "Jak to uděláme?" zeptal se.

"Josef bude chodit v okovaných botách o patro výš a bude chrastit řetězem. A ty, kamaráde, jim strčíš před okno kostlivce na tyči."

"Kde ho vezmu?"

"Půjčil jsem si ho ve škole," vysvětlil Semen pyšně. "O prázdninách ho beztak nepotřebují. Stojí ve skřini za tebou."

"Z kabinetu biologie," domyslel se Josef. "Haha. Úplně jako opravdový. A co budeš dělat ty?"

"Hodím na sebe záclonu a budu strašit uvnitř."

Rozešli se plnit úkoly. Oba kombinátoři zaujali svá stanoviště, když tu se z pokoje hostů ozval zoufalý výkřik a hned potom houkl výstřel.

"Kuš, něco nevyšlo," zesmutněl Jakub a vyrazil k pokoji.

Když doběhl, jeho šéf ležel nehybně na podlaze chodby a ve dveřích pokoje stál sportovec s ještě kouřící pistolí v ruce.

"Cos to udělal?" zvolal exorcista. "Zabils člověka, vole!"

"Tak co dělal v mém pokoji o půlnoci oblečený do prostěradla?" bránil se sportovec.

"To není prostěradlo, ale záclona! Chtěl ji pověsit, abyste se cítili příjemně, až budete ráno vstávat, a ty hned kulku do břicha..."

Přiběhl Tomáš.

"Kde je raněný?" otázal se. "Jsem lékař!"

Josef, který došel také, měl na jazyku, že lékařem měl být on, ale udržel se. Tomáš poklekl vedle šéfova těla a obratně mu na košili vymáčkl půl tuby kečupu. Semen se zřejmě probral, protože na něho nenápadně mrkl.

"Nežije," řekl a otočil tělo tak, aby host viděl na vlastní oči velkou krvavou skvrnu."

"Byly slepé," ztratil sportovec sebejistotu.

"To vysvětlíš u soudu!"

"Nechtěl jsem..." začaly na tepláky kapat slzy.

"Minimálně osm let," pronesl Vandrovec ponuře. "Zasloužil bys... A za tepláky přidají ještě dva roky... Na druhé straně ovšem," broukl. "Nejsou svědci..."

"Aha!" zaradoval se host.

"Ale..." Josef luskl prsty jako při počítání peněz. "Náš ubohý přítel... Přežil dvě světové války. Tolik lahví jsme spolu vypili. A teď ho musíme zakopat v lese jako psa..."

"Kolik?" zeptal se vrah veseleji.

"Pět tisíc snad není přehnaná částka," usoudil "přítel mrtvého".

"Nemůžu vám dát všechny své peníze."

"Myslím, že vzhledem k okolnostem není smlouvání na místě."

Sportovec pohlédl na tělo, které mastičkář zakryl záclonou, a s povzdechem vytáhl z kapsy tlustou portmonku. Muži odnesli šéfovo tělo do kanceláře. Semen svlékl ušpiněnou košili a oblékl si čistou.

"Jsi raněný?" zeptal se Jakub.

"Ne, ten břídil netrefil. A vůbec, ohodnotili jste mě nízko. Pět tisíc... měli jste chtít víc."

"Připočítáme ráno pohřebné," usmál se Tomáš. "Tak či onak se dá říct, že naše firma se rozvíjí. Pět táců za jeden den práce..."

Bohužel se ráno ukázalo, že smolařští hosté v noci zmizeli.

"Sakryš," komentoval to Semen. "Pohřeb nebude..."

A poslal společníky pro pivo.

##

Za dvě hodiny Jakub a Josef zastavili kočárek plný flašek před palácem a udiveně pohlédli na dvě auta s německými značkami, parkující na trávníku před vchodem.

Všechno naznačovalo, že jejich majitelé jsou uvnitř.

"Mercedes a novoučká toyota," poznamenal Jakub. "Zajímavé, zajímavé."

"Zřejmě přišly první obě... tedy první hosté," prorokoval jeho kumpán.

"Ale hotel není ještě vybaven."

Oba pracovníci se odebrali do kanceláře. Ředitel čili Semen seděl za stolem a vesele si hvízdal.

"Jaké jsou instrukce?"

"Přijeli Němci. Čtyři kusy. Jeden starý hitlerovec a jeho tři synové. Hrozně agresivní holota. Celou dobu na mě štekají. Navíc švábsky, takže jim nerozumím. Zřejmě se jim něco nelíbí."

"Německy umím málo," varoval Josef.

"A já ještě mň," přidal se Jakub.

"Nevadí. Tomáš trochu mluví. Vy jim zatím nechodte na oči," naklonil se a šeptem jim sdělil podrobné instrukce. Oba staříci si vzali z bedny zbraně a vyklouzli z hotelu.

Do kanceláře přišel Tomáš. Posledních dvacet minut četl polsko-německou konverzaci a usoudil, že je už připraven.

Němci bez ustání zvonili a něco vrískali.

"Co uděláme?" zeptal se Tomáš. "Nemám skopčáky rád..."

"Já taky ne, ale než je spláchneme, musí zaplatit za pobyt... Běž a zeptej se, co k sakru chtějí, a potom jim nabídní lékařskou pomoc."

"A když ji nebudou potřebovat?"

"Žádný problém. Tak jim prostě upravíme oběd a hned bude třeba."

"Třeba projímadlem?"

"Dobrý nápad. Patří jim. Ostatně si myslím, že potřebují naučit zdvořilosti."

"Malý noční útok, hm... veteránů?"

"Myslím, že je to přímo naše vlastenecká povinnost."

Oba hoteliéři se rozesmáli.

Němci seděli v pokoji a metodicky proklínali hotelovou obsluhu. Vstoupil Tomáš.

"Dobrý den," pozdravil. "Jaké máte přání?" Mluvil s příšerným přízvukem, ale rozuměli.

"Ty špinavé prase!" zařval nejstarší. "To má být hotel? V oknech nejsou skla! Žádný nábytek! Taky se chceme umýt a vy tu nemáte ani koupelnu!"

"Nejsme žádní špindírové," namítl důstojně Tomáš. "Řeka je deset minut odtud. Voda v ní není studená, když si člověk zvykne..."

Hodnou chvíli ještě nadávali. Když skončili, přistoupil k dalšímu jednání.

"Co si přát k obědu?"

"Máte medvědí maso?"

"Máme," zalhal bez mrknutí oka.

"Čtyři porce medvědích tlap. K tomu brambory, salát a pivo."

"Nějaké nemoci? Jsem lékař. A je zde i sanatorium."

"Mám revma," řekl bývalý esesák. "Ale to nevyléčíš. Prášky proti bolesti můžeš předepsat?"

"Do oběda vy zdravý. Já odborník na reumatismus!"

Němec se podívil.

"Donnerwetter," pronesl. "Jak ho léčíte?"

"Máme velice moderní metody lidového léčitelství," vysvětlil Tomáš. "Rychle a účinně, to je naše heslo..."

Ke své smůle Němec uvěřil Tomášovu ujišťování. Jak také neuvěřit muži v tak hezkém, bílém plášti? To, že plášť není lékařský, ale feznický, Tomáš nezmínil. Ostatně stejně neznal příslušná slovíčka.

Šli spolu do ordinace. Semen čekal na svého zaměstnance na chodbě.

"Co chtějí?" zeptal se, když Tomáš s pacientem procházeli kolem.

"Skla do oken, nábytek a něco k jídlu. Mají hlad..."

"Skla? Vždyť dostali pokoj se zasklenými okny! Možná trochu popraskanými, ale co by chtěli... Další nábytek nedostanou - a k jídlu?"

"Pečené medvědí tlapy, salát, brambory a pivo."

"Drzouni. Opravdu si myslí, že budu ničit přírodu, zabíjet maličké medvídky jen proto, aby si nacpali teřichy? Ubozí medvídci, bloudící osaměle v horách... Ostatně nejbližší hory jsou sto kilometrů odtud..."

"Tak co uděláme? Řekl jsem, že medvědy budou. Co takhle zapojit zoo?"

Semen mávl rukou.

"Co naděláme. Náš klient, náš pán. Zařídíme pejska, salát roste, brambory máme, Jakub dovezl bednu piva. Čert ví, kolik vychlastají, ostatně já pivo taky rád..."

Zamířil do kuchyně, kdežto samozvaný felčar a smolařský pacient šli do ordinace.

Semen ještě nestačil zaříznout psa, když domem otfásko pronikavé zakvílení, plné bolesti a uražené důstojnosti. Zaznělo z ošetřovny.

"Tomáš zase něco přehnal," zamručel ředitel. "Ovce je třeba stříhat, ale ne sedřít z kůže..."

Vrhl se ke dveřím. Mladí Němci už zde byli. Zuřivě kopali do dveří, ty však kupodivu odolávaly. Povolovalo jen futro.

"Rozbijí mi hotel," vyjekl Semen. Avšak hned se uklidnil. "Když rozbijí, zaplatí," utěšil se. Kvílení přešlo do ječení.

"Elektrína nepomohla?" zaslechli zevnitř felčarův hlas. "Nevadí. Máme ještě lidové metody. Sice skopčáky nesnáším, ale když jsem slíbil, dodržím slovo." Synové kopali do dveří se stále větším zápalem. Konečně dveře povolily. Mladíci vpadli dovnitř. Spatřili zábavný a poučný pohled. Němec ležel připoután ke stolu a felčar ho šlehal po zádech a hýždích svazkem kopřiv.

"Jak si vzpomenu na tu bestii Hitlera, hned mám chuť zavést dvoutýdenní léčbu," mručel si pod vousy. Němec zavyl znovu. Synové se chystali zpráskat doktora. Semen dospěl k závěru, že je nejvyšší čas zasáhnout. Vypálil z pistole do stropu. Hluk zapůsobil na hosty jako kbelík studené vody. Emoce opadly.

"Když se vám nelíbí naše lékařské metody..." začal Tomáš.

"Mizíme odtud," zařval starý Němec. "Už dost. Ještě se sem vrátíme... s wehrmachtem!"

Semen se rozzářil. Skoro všemu rozuměl.

"Litujeme, ale toto je svobodná země, nebudeme vás zdržovat. Ale pochopte, že musíte zaplatit účet."

"Jaký účet?" rozzuřili se hosté, když jim Tomáš přeložil jeho slova.

Stařík se neustával zářivě usmívat a pořád držel v ruce revolver.

"Jsme tady už od rána."

"Za každý započatý den," upřesnil. "Kromě nákladů na lékařský zákrok ještě tisícovku."

"Cože?!" zuřil nedávny pacient. "Za toho mastičkáře, felčara, vraha?"

"Elektrina sto zlotých, kopřivy sto. Práce tři sta. A ještě pět set na daně, v rámci přiblížení naší medicíny k normám Evropské unie. Dále parkovné, pět set za vůz, čili dalších tisíc. Navíc oběd."

"Vždyť jsme nejedli," rozzuřil se jeden Němec.

"Ale chtěli jste. Musel se vyhodit a medvědi nerostou na stromech. Takže celkem jste nám dlužni..."

"Nic nezaplatím!" zaječel Němec.

Revolver kovově cvakl.

"Jsem klidný, mírově naladěný člověk," řekl Semen (Tomáš celou dobu udatně tlumočil). "Ale při propouštění z ústavu pro duševně choré mě lékaři upozornili, že se mám vyhýbat stresu. Ale já to nedokážu. Pokaždé, když si vzpomenu na dobu, kdy jsem byl partyzánem..."

Starý Němec si připomněl těžké boje, které sváděl v horách s polskými a ukrajinskými partyzány a otřásl se. Zaplatili všechno a táhli k čertu.

"Hezká auta," vzdychl Tomáš, když zmizeli za zatáčkou.

"Ještě není všechno ztraceno," utěšil ho Semen. Vytáhl z kapsy raketovou pistoli a vystřelil zelenou raketu. O několik kilometrů dál Jakub Vandrovce a Josef Pačenko natáhli napříč silnicí dvacet kilo ostnatého drátu, ukradeného z plotu bývalého státního statku. Obě auta zastavila. Zahraniční turisté vystoupili. Tu se oba muži vynořili z křoví. Měli na sobě vesty z ovčí kůže obrácené vlnou nahoru, což efektně kontrastovalo s černými brýlemi a plstěnými klobouky. Vypadali jako kříženci Jánošíka s chicagským gangsterem z třicátých let. Na konopných provazech měli pověšené samopaly. Starého Němce při tom pohledu zalil příval vzpomínek... Tehdy u Stalingradu Hans zvedl ze země pohozený samopal a pokusil se vystřelit. Zpětný ráz jím otočil kolem vlastní osy... Ta dávka skolila hodně udatných spolubojovníků. Nakonec zahynul i Hans... Samopal se mu roztrhl v ruce... A tady měli dva.

"Jsme zbojníci," prohlásil Josef jen tak pro pořádek. Vlastně to ani nebylo třeba, přepadení se domysleli sami.

"Kolik?" zeptal se jeden z nich zlomeně.

"Všechno."

"Jak všechno?"

"Jsme chudí důchodci," vysvětlil Jakub velice lámanou němčinou. "Hodí se nám všechno."

Po dlouhém smlouvání dovolili Němcům, aby si nechali trenýrky, ale bez gumiček.

###

Asi za půl hodiny zastavil u autobusové zastávky mercedes získaný od Němců, na boku měl nápis "Taxi". Uvnitř seděl Tomáš, protože jako jediný vlastnil řidičský průkaz, a jak se patří na taxikáře, četl noviny. První oběť se objevila dost rychle. Urostlý chlapík v obleku s aktovkou v ruce.

"Je tady někde nově otevřený hotel?" zeptal se.

"Ano, něco takového tu je," usmál se Tomáš.

"Zavez mě tam," uvelebil se muž v autě.

K paláci nebylo ze zastávky daleko. Necelých tři sta metrů.

"Co platím?" sáhl pro peněženku.

Tomášova fantazie, rozničená nedávnými událostmi, pracovala výjimečně rychle.

"Pět set zlotých," vyhrkl.

Chlap ho přejel odborným pohledem.

"Jako zástupce finančního úřadu tady shledávám určité nedostatky," ucedil. "V tomto taxíku například chybí taxametr, navíc jsi povinen mít pokladnu s tiskárnou, jak jinak vystavíš účet? Ostatně bych rád viděl tvou licenci."

Tomáš chvíli zoufale hledal východisko.

"Nic takového nepotřebuji," pronesl důstojně. "Jsem šedá ekonomika."

"Takže nemusím platit," prohlásil úředník.

"Jak je libo. Počítám do tří," houkl taxikář. "Ale varuji předem, že taximafie nepouští takové zákazníky živé..."

V otevřené schránce na rukavice se zaleskla hlaveň revolveru. Vedle ležel ještě granát. Pasažér pobledl a zaplatil. Taxík odjel. Před domem stál ředitel Semen.

"Vidím, že i vás oškubala taximafie," pronesl s předstíraným smutkem.

Úředník se už vzpamatoval. "Až ho chytím..."

"Cože? Zlikvidují vás, jako to zde udělali už tolika," ukázal starý kozák na políčko, hustě zastavěné prostými dřevěnými kříži.

"Co je to?"

"Občas pohodí mrtvoly na silnici nebo v lese. Naši křesťanskou povinností je pohřbit ty, které nejde identifikovat."

"Proč to nejde?"

"Mafie často uřízne hlavu. Potom ji uvaří a po odstranění masa prodává studentům medicíny nebo satanistům. Některé

mučení, například pálení, také dokáže obličej znetvořit tak, že je k nepoznání."

Pochopitelně lhal. Kříže na poli tu zůstaly po ložském pěstiteli fazolí. Značná vzdálenost a již odstraněné dráty ztěžovaly identifikaci pravého účelu.

"Ach tak..."

"Přejete si pokoj s výhledem na hory?" Zase trochu přehnal. Lesem zarostlé kopečky hory moc nepřipomínaly.

"Ne. Nehodlám tady přespat."

"A něco k jídlu? Také máme různé nápoje..." Semen se začínal divit.

Host vypadal dost podezřele. "Přijel jsem kvůli docela jiné záležitosti. Jsem pracovník finančního úřadu. Přišlo udání, že tady provádíte hospodářskou činnost s gigantickými zisky. V našich spisech však postrádáme informaci o registraci vaší firmy. Navíc nás inspektorát sociálního pojištění informoval, že neplatíte příslušné zálohy... Samozřejmě musíme dát pokutu a pokud to nepomůže, hrozí vám vězení. Také můžeme zabavit dům. Ostatně tento palác je zřejmě nepovolená stavba, protože máme ve spisech záznam, že na tomto místě stával zámek. Myslím, že tento objekt bude třeba zbořit..."

Semen klidně vytáhl z kapsy granát a strčil ho úředníkovi pod nos.

"Neser, chlape," pronesl skoro jemně. "A přijti tu ješčo raz kak ja těbja uže proklataja!"

Inspektor ztuhl v půli slova a s pohledem upřeným na výbušninu lapal do dechu. Semen klidně odjistil a vytrhl závlačku.

"Počítám do dvou," řekl. "Jedna..." Nepřítel se dal na útěk a po chvíli zmizel za zatačkou. Nedoběhl daleko. U silnice rostlo křoví, ze kterého vylezli tři maskovaní chlapi se samopaly v rukou.

"Tohle je přepadení," informoval ho Jakub. "Naval portmonku!"

"Ty hajzle," řekl druhý lupič, kterým byl pochopitelně Josef. "Na příkaz nelítostného fiskálního systému, řízeného západními agenturami, vysáváš krev této země a tohoto lidu. Ale my, Komunistická strana následovníků Jánošíka nepřipustíme, aby taková pohůnci celoevropského imperialismu, jako jsi ty, ničili naši společnost! Dokud existujeme my, v této zemi zlo nezvítězí!"

"Za své zločiny proti dělnicko-rolnicko-kapitalistické třídě jsi odsouzený k smrti!" dodal Jakub.

Zajatec si připomenul políčko s kříží. Zbledl. Pačenko vytáhl ze západní svítek horolezeckého lana se smyčkou.

Inspektor se jim vytrhl a s křikem se rozběhl. Nehonili ho, jen si sundali masky.

"K čertu, lituju, že jsem se vypravil na prázdniny až ve stáří," vzdychl Vandrovec. "Tolik dobrodružství mě minulo..."

Josef vyprskl smíchy. Úředník už byl daleko, ale jakmile zaslechl tento výbuch veselí, přidal na tempu.

"To není práce pro mě," říkal si. "Jestli z toho vyvážnu živý, praštím s tímhle zaměstnáním a půjdu k poště."

###

S kořistí se Jakub a Josef vydali do nedaleké putyky. Asi o půl hodiny později se objevili noví hosté. Bylo jich třináct a byli celí v černém. Na šatech měli našité záhadné symboly, v rukou drželi kufříky se stříbrným kováním.

"Hele, zednáři," pozoroval je Semen oknem.

Spletl se. To nebyli zednáři...

"Vítám vás," vyšel jim vstříc. "Co si přejete?"

Zblízka se ukázalo, že domnělí zednáři mají vousy sestřižené do špičky. V očích měli něco, co se mu nelíbilo.

"Jsme pronásledovaná náboženská menšina," prohlásil ten s nejšípicatější brádkou.

"Všichni pronásledovaní tady najdou azyl," usmál se Semen vlastním myšlenkám.

"Jsme satanisté," vysvětlil jiný člen sekty.

Semen sraštil čelo a probádal svou paměť. Na toto téma tam nic nenašel, ale nijak se tím netrápil. Ostatně se už dlouho domníval, že má sklerózu.

"A co má být?" zeptal se opatrně.

Satanisté se rozzářili.

"Kolik to bude stát?" zeptal se vůdce.

"Za celou skupinu? Asi tisícovka denně. Jídlo zvlášť."

"Smíme zůstat měsíc?"

"Kolik zaplatíte, tolik zůstanete," pokrčil Semen rameny a dál se usmíval svým myšlenkám.

Pobudou tady měsíc a budou platit... Třeba se pro ně vyplatí zřídit v hotelu malou pálenici...

"Je tady místo, kam můžeme dávat oběti?" zeptal se jiný člen sekty.

Semen se podívil. Nejenže akceptovali cenu, ale ještě chtějí něco přidat?

"Oběti házejte do krabice," vysvětlil.

"Jsou pod hotelem sklepy?" otázal se vůdce.

"Samozřejmě."

"Takže bereme."

Satanisté se rychle ubytovali. Zakrátko přišli z putyky Jakub a Josef. Trošku se potáceli, ale jinak se cítili docela fajn.

"Máme hosty?" podívil se Jakub, když v hale zakopl o černý kufřík s nakresleným pentagramem.

Zašli do kanceláře, kde Semen právě vyprazdňoval flašku kořalky.

"Hosté?" otázal se Jakub.

"Jo. Fajn lidi, třináct... Říkali, že jsou satanisti," vysvětlil starý kozák. "Inženýři nebo co, v černých pláštích..."

"Satanisti," opakoval Jakub zamýšleně. "To mi něco říká."

Najednou se uhodil do čela.

"Satanisti!" zařval. "Uctívači ďábla."

"Neplácej nesmysly," obořil se na něho Josef. "Snad nikdo není tak hloupý, aby se tak pletl. Modlit se k..."

"Oni to dělají. A ještě podřezávají lidské oběti..."

"Zmínili se o obětech," zamručel Semen. "Tak jsem dal ho haly pokladničku..."

"Starý a hloupý," vzdychl Jakub.

"Mám nárok. Bylo mi sto let... Tak co, vyženeme je? Jenže jak? Je jich čtyřikrát víc..."

"Pošleme na ně skinny," navrhl Josef.

Vandrovec se hluboce zamyslel.

"Mám nápad."

Přemýšlel ještě chvíli a potom sestoupil do sklepení pod palácem. Sklep, kde seděli uctívači ďábla, měl masivní dveře, opatřené zvenku důkladnou závorou. Bez dlouhého přemítání ji zasunul, potom přinesl cihly a kýbl malty, načež začal zdít. Při tom ho přistihli společníci.

"Co tady k čertu děláš?" zeptal se Semen.

"Hádej."

"Chceš je pohřbít zaživa?"

"Něco takového. Z kanceláře vede do sklepa průlez. Budeme jim posílat jídlo, samozřejmě s oboustranným užítkem. Nikoho nebudou mučit, tak ať si tam posedí. Nanejvýš se podřezou navzájem."

"A když budou problémy?"

"Pustíme jim tam slzný plyn. Nebo je zatopíme."

"Myslíš?"

"Navíc budeme mít turistickou atrakci. Zoo v podzemí se zajímavými exponáty."

"Třeba to není hloupý nápad."

V hale stála část zavazadel. Oba pracovníci firmy je pečlivě prozkoumali s cílem zjistit, jestli neobsahují nebezpečné předměty. V kufrech a batozích našli osm nebezpečných peněženek se dvěma tisíci zlotých, a troje nebezpečné hodinky. Samozřejmě je zkonfiskovali. Jakub dlouho zápasil s pokušením přivlastnit si fialové kalhoty a černou koženou vestu, ale pak to vzdal. Zato pěkný meč s gravírovanými ornamenty zabavil na krájení chleba.

Zavazadla, která neohrožovala, odnesli do vedlejšího sklepa. Uplynula další hodina, než uvěznění pochopili svou situaci. Z podzemí zaznívaly nadávky, kvílení a nakonec odtud vyrazil odporný kouř smrdící sírou. Bez potíží pronikl průlezem a otrávil vzduch v kanceláři.

"Sakryš," dusil se ředitel. "Pokazí mi kšefty."

"Klídek. Dlouho nevydrží. Dole musí být koncentrace mnohem silnější!" uklidňoval ho Jakub.

"Třeba jsou na síru zvyklí," zamyslel se Josef.

Opravdu, klubka kouře zakrátko zřídla. Kolem čtvrté odpoledne Semen právě dozíral na bezpečnost svěřeného objektu, což se projevovalo tak, že seděl na střeše a vyhlížel další oběti, když nečekaně zahlédl velkou skupinu lidí, směřujících přímo k jeho podniku. "Jéje," řekl si a běžel varovat společníky.

Jakub seděl v kanceláři a pracoval, což znamenalo, že zdobil stránky návštěvní knihy obrázky zajíčků.

"Co se děje?" zeptal se při pohledu na vzrušení svého šéfa.

"Hosté!"

"Už běžím!"

"Šmoulové!"

"Šmoulové neexistují. To jsi tolik pil, že se ti zjevují malí modří mužičci?"

"Poldové!"

"Rozumím, kolik?"

"Všichni!"

"To jest?"

"Dva radiovozy a ještě čtyři pěší."

"Klídek," řekl exorcista a vykročil ke dveřím. "Třeba se přijeli najíst. Nebo přespat. Poldové jsou taky lidi."

Najednou zjistil, že přítel někam zmizel. Pokrčil rameny. Proč se bát? Policie nikdy nezavře nevinného. Klidně vyšel před dům. Policisté obklopili vchod a mířili na něj pistolemi i samopaly. Vandrovec měl už předtím s uniformovanými složkami četné kontakty a nyní dospěl k závěru, že je to taková profesionální úchylna. Nervózní hoši, i do hotelu chodí ozbrojení a v uniformách.

"Vítám zástupce vyšetřovacích orgánů," začal. "Náš hotel nabízí luxusní pokoje s výhledem na okolní kopce. Naše kuchyně je proslulá v celém okolí... Také máme hezký konferenční sál, jako stvořený pro uspořádání konference o potírání zločinnosti v našem krásném okrese..."

V tom okamžiku zjistil, že vedle jednoho auta stojí čtyři Němci a inspektor z daňového úřadu.

Kořalka se mu z mozku vypařila a najednou mu připadalo, že zvát policisty, aby zašli do jeho hotelu, nebyl moc dobrý nápad.

##

"Jméno a příjmení?" otázal se kapitán Wilkowski.

Jakub seděl ve výslechové místnosti v Uhaních a cítil se zle. Společníci někam zmizeli. Bývalí hosté ho bezohledně obviňovali z celé řady nejrůznějších zločinů. Navíc ho policie trochu zmlátila. Měla ovšem proč, protože energicky protestoval proti zatčení, a v souvislosti s tím jedno auto přišlo o přední sklo, druhé mělo promáčknuté dveře, jeden

policista se začal podobat psu Štaflíkovi z Večerníčku (Jakub mu zmodral oko), a druhý oslíkovi Ušáčkovi (jedno ucho mu po Jakubově zásahu padalo), ale to už se stává.

"Jméno a příjmení," opakoval kapitán.

Protože Jakub nebyl tak pitomý, aby u sebe nosil dokumenty, policie měla určité problémy s identifikací. Rozhodl se jim ztížit život ještě víc.

"Jsem Jan Kowalski," zalhal.

"Víte, občane, proč jste byl zatčen?"

"Netuším."

Kapitán mu pohlédl do očí. Modré, vodnaté exorcistovy oči připomínaly porcelánové kuličky. Věžňův pohled byl tak čistý a nevinný, že kapitán zrozpačitěl. Při konfrontaci ho však všichni svědkové poznali. Kapitán vzdychl.

"Zkuste hádat."

Jakub se zamyslel. Který z četných zločinů jeho života si zaslouží tak krutý trest?

"Pytláctví?"

"Ne. Hádejte dál."

"Pašování?"

"Pašování čeho?"

"Nic jsem nepašoval? Jenom zkoumám možnosti."

"Pašování taky. Hádáš dál?"

"Poddám se."

"Jste zatčen kvůli těmto obviněním: krádeže a loupeže se zbraní v ruce. Pokud však budete spolupracovat s vyšetřovacími orgány, vynasnažíme se ovlivnit soud, aby nevynášel nejvyšší trest, stanovený za tyto zločiny. Místo osmi let si posedíte nanejvýš pět..."

V tom okamžiku vstoupil druhý polda s počítačovým výpisem.

"Mám tady spis toho Kowalského," řekl. "Pěkný ptáček, třicet rozsudků..."

Exorcista si uvědomil, že někde v Polsku řadí jistý Jan Kowalski, který toho natropil víc než on. To se mu nelíbilo.

"Vzdávám se," protáhl. "Jsem Jakub Vandrovec. Chci odpovídat jen za své činy..."

"Nežertujte!" houkl kapitán.

"Chci se zodpovídat soudu za své zločiny a ne za zločiny spáchané nějakým vymyšleným Kowalskim!"

Policista těžce vzdychl.

"Začneme ještě jednou," prohlásil mírně. "Odpovídejte pravdivě."

"Dobrá."

"Jste majitelem továrny na prací prášky? Stejně továrny, kde jste vyráběli amfetamin?"

"Ne."

"Jste majitelem továrny na tapety v Otwocku, kde jste tiskli falešné dolary..."

"Ne."

"Jste členem teroristické organizace ‚Zelení mstitelé‘?"

"Ne."

"Pane Kowalski, slíbil jste, že budete mluvit pravdu! Vaše výmluvy jsou nejhlupečjším způsobem obrany..."

"Nejsem Kowalski," zařval Jakub a vrhl se na vyšetřovatele.

Měl trochu smůlu, protože přitom zakopl o kabel a narazil čelem na hranu stolu. Uplynulo hodně času, než se ho podařilo vzkřísit. Usadili ho na židli.

"Začneme ještě jednou." Kapitán Wilkowski byl vtělením nekonečné trpělivosti. "Souhlasíte?"

"Ano."

"Jméno a příjmení?"

"Nevzpomínám si."

Tentokrát mluvil pravdu. Náraz na hranu mu nakrátko odebral paměť.

"Jan Kowalski. Je to tak?"

Kapitánova slova byla pro věžňovu mysl přímo balzámem.

"Když to říkáte, asi ano," usmál se exorcista. "Policie prý nelže..."

"Patříte k teroristické organizaci, která hodlá násilím svrhnout současné společenské zřízení?"

Jakub se zamyslel. Teror. To slovo mu něco připomínalo.

"Ano," usmál se a policista se na něho usmál také.

Přiznání mu přineslo úlevu. Byl nyní svatosvatě přesvědčen, že je terorista.

"Jakou funkci tam zastáváte?"

Tato otázka přinesla Jakubovi hodně potíží. V mysli mu vířila četná podstatná jména, ale žádné se nehodilo.

"Jsem exorcista."

Policista pominul podle jeho názoru další pokus vězně o únik.

"Kolik jich je? Jakou mají výzbroj?"

Znovu napjal paměť. Do hlavy mu však přicházela pouze nevýstižná slova. Představivost mu nabídla představu poličky s knihami. Ale to byla vzpomínka na dobu, kdy ho v základce omylem zamkli do knihovny. Všechno se mu pletlo.

"Nevzpomínám si."

"Pro dnešek to stačí."

Odvedli ho do cely. Padl na lůžko a usnul. Probudil se v době večere. Paměť se mu vrátila. Zůstala jen bolest hlavy. Do

celý vstoupil praktikant s večerí. Jakub ho zlustroval pozorným pohledem. Praktikant nevypadal ideově.

"Chceš si přivydělat?" zeptal se.

Pokus o zkorumpování policie uspěl.

"Jak?" polkl praktikant návnadu.

"Dám pět stovek za klíč od těchto dveří."

"To bude složité."

"Tisíc?"

"Rád bych, ale tady není zámek, jenom závora."

Odešel dříve, než Jakub stačil něco vymyslet. Nejdříve dlouho nadával, potom si začal prohledávat kapsy. Kapsy obsahovaly všechno, co v nich měl při zatýkání. Zřejmě ho vůbec neprohlíželi. Jenom zjistili, jestli nemá u sebe zbraň. V zadní kapse našel zámečnický pilník, který občas používal k manikúře. Zamyšleně pohlédl na okenní mříž, potom ji začal pilovat. V jedenáct v noci povolil poslední prut.

"Takže do díla," šeptl si v duchu a vyskočil oknem. Ocítl se v tiché, klidné uličce v zázemí okrsku.

"Jsem na svobodě!" zařval zplna hrdla.

Přímou za zády mu zazněla siréna rádiovozu. Jakub upustil mříž, kterou držel v ruce, a dal se na útěk.

#

Jakubovi společníci pozorovali z křoví jeho zatčení.

"Sakryš," zaklel Semen. "Starý a hloupý a teď ho sbalili..."

"Myslím, že bychom ho měli unést," navrhl Tomáš. "Udá nás. To není jen tak, aby si člověk vyjel na dovolenou a sbalili ho..."

"Výborný nápad," poznamenal Semen. "Jenže těžko uskutečnitelný. Co ty na to?"

Josef se zamyslel. V minulosti nepochybně došlo ke zdařilým únosům vězňů, ale neznal žádný příklad. Ovšem jeho neznalost vyplývala z toho, že čtení knih nebylo nikdy jeho silnou stránkou.

"Myslím," řekl, "že bychom se měli podívat na nějaký videofilm a tím získat dobré nápady na takovou akci."

"Nemáme video," poznamenal starý kozák.

"To není problém. Já je mám," pochlubil se Tomáš. "Sony. Dostal jsem ho od syna, když se vrátil z Ameriky."

"A máš nějaký film?"

"Jeden o ženské věznicí. Bezva holky s velkými kozami dovádějí s hlídači. Ale ten se nehodí. Ony neutíkají..."

"Vraťme se k tématu, pánové," požádal Semen. "Co myslíte, kde ho drží?"

"Samozřejmě na velitelství v Uhaních," broukl Tomáš. "Viděl jsem z taxíku, jak ho tam vlečou. Ostatní autáky potom někam odjely."

"Kolik je tam policajtů?"

"Hodně."

"Konkrétně? Deset, patnáct?"

"Nejmíň šest."

"A co odpoutat jejich pozornost?" navrhl Josef.

V tom okamžiku analytickou, sklerotickou Semenovu mysl ozářil blesk. Osvítilo ho. Sklonil se a začal vysvětlovat podrobnosti svého plánu.

Operace únosu Jakuba Vandrovce se rozvíjela úspěšně. Kolem desáté projela Uhaněmi neobvyklá kolona. Vpředu jel mercedes - taxi. Za ním nová toyota, která vlekla na tažném laně maringotku, z níž zaznívaly sborové písně. Maringotku hoteliéři ukradli na stavbě v Hruběšově. I se stavebními dělníky. Posádka maringotky dostala kanystr samohonky a byla na nejlepší cestě k totální opilosti. Maringotka zastavila před školou a Josef vyhnal dělníky ven. Vylézali neradi, několikrát musel použít násilí. Konečně se mu podařilo postavit dělníky do řady.

"Tady je vaše nové pracoviště," ukázal na budovu základní školy.

"Ale ta už je hotová," poznamenal někdo.

"Nevadí. Vaším úkolem je nadělat z toho třísky."

"Co je to tříska?" zeptal se další.

"Rozbijte to prostě na kousky. Necháme tady basu prima vodky. Čím dřív to zvládnete, tím dřív se napijete. Ráno přijde někdo z vedení a přidá. Tak do díla."

Dělníci popadli krumpáče a začali bourat zdi. Nadělali přitom spoustu rámusu. Z okolních domů vybíhali lidé.

"Proč bourají školu?" zeptal se Josefa nějaký kluk.

"Rozpočtové škrtky zavínily, že se navždy zavírají všechny školy."

"A to budeme mít prázdniny, dokud nevyrosteme?" ujišťoval se druhý kluk.

"Správně. Pomozte dělníkům."

Parta obětí systému všeobecné výchovy se ochotně pustila do díla.

"Pracovitě děti," konstatoval melancholicky Josef.

"Do učení by se určitě s takovou vervou nepustily."

"Myslíš, že to stačí k odvrácení pozornosti?" zeptal se neklidně Tomáš.

"Myslím, že jo."

Nějaké dítě k nim přiběhlo s pochodní v ruce.

"Máte oheň?"

Pačenko mu podal zapalovač.

"Spálíme za sebou všechny mosty," prohodil filozoficky.

"Dokonce i kosti byly vrženy," dodal vesele Semen při pohledu jak se kostra, vyhozená z biologického kabinetu, roztříštila o chodník.

"Pánové, je čas," přerušil Tomáš jejich úvahy.

Opravdu už byl nejvyšší čas. V dále zaznělo kvílení sirén několika rádiovozdů. Kvílení sílilo, což znamenalo, že se jejich zdroj blíží.

"Hodina X plus patnáct minut," pohlédl Josef na hodinky.

Nastoupili do aut a rozjeli se. Cestou minuli policejní vůz spěchající ke škole a zastavili před velitelstvím. Vypadalo neživě. Brána na dvůr byla otevřená.

"Počkejte," zadržel Semen spolencejníky, kteří se chystali zaútočit. "Nesmíme hlavním vchodem."

"Proč ne?"

"Pár jich tam určitě zůstalo. Roznesou nás. Musíme použít nějaký trik."

Uvěřili mu. Jediný z nich měl vojenské vzdělání, sice ještě za cara, ale lepší takové než žádné. Kozákův zrak klouzal po zdech.

"Už to mám," ukázal na špinavé dveře vlevo od brány. "To je nepochybně rezervní vchod. Tudy pronikneme dovnitř."

"Tak do díla, čas nečeká," popohnal ho Tomáš.

"Musíme počítat s nepřítelovým odporem a být připraveni přinést nezbytné oběti," zvedl Josef samopal. "Ať žije svoboda!"

Stanul přede dveřmi a pustil do nich dlouhou dávku. Dokonce se trefil. Ve dveřích vznikly četné otvory. Po vyčerpání poloviny zásobníku přerušil palbu a vrhl se do útoku. Uhodil do dveří ramenem, aby je vyvrátil, ale přestože byly plné dřeva, odolaly.

"Neotevírají se ven?" Semen usoudil, že jako šéf může poskytnout dobrou radu.

Pačenko to okamžitě zkusil. Prudce trhl. Dveře nebyly ani zamčené, takže odlétl dozadu. Vyskočil a se spuštěným samopalem vtrhl do tmavé a úzké chodby. Střely srážely omítku ze stěn.

Kámoši se chtěli rozběhnout za ním, ale nějak došlo k tomu, že policisté, kteří zůstali na velitelství, právě vybíhali hlavní bránou, přilákání výkřiky a střelbou. Gangsteři skočili do aut a spěšně se vzdálili.

Chodba se zatáčela, udatný bojovník tedy zatočil také a tu zjistil, že má zřejmě den blbec, zjistil totiž dvě věci. Za prvé ke svému překvapení viděl, že ho kamarádi nenásledují, a za druhé upozoroval, že chodba je slepá, přesněji řečeno končí spodní částí šachty na smetli. Zavyl a v extázi začal pálit do popelnic. Udatní policisté mezitím zatarasili dveře, kterými vběhl dovnitř.

"Co se tady děje?" zeptal se kapitán Wilkowski, který se právě vrátil z podivné akce, spočívající v rozptýlení divokého davu, který z blíže neurčených důvodů začal v noci bourat školu.

"Blázen se samopalem střílí do popelnic," vysvětlil mu jeden z přítomných.

"Tak ho odzbrojte a zavřete."

"Nedá se k němu přiblížit. Střelí, lidi zahynou."

"Právě proto berou příplatky za nebezpečnou službu, aby zahynuli," broukl Wilkowski.

Těžce vzdychl. Zaběhl do druhého patra a hodil do výsypky plynový granát. Když střelba ustala, dva policisté vstoupili v protiplynových maskách do šachty a vynesli teroristu v bezvědomí.

###

O několik minut dříve a o několik set metrů dál Jakub prchal před rádiovozem. Auto mu najíždělo málem na paty.

Uprchlík najednou zahlédl po levé straně nízkou kamennou zídku. Podařilo se mu ji přeskóčit. Vběhl na hřbitov.

Policisté vyběhli z auta a pěšky ho pronásledovali dál. Uprchlík skákal z náhrobku na náhrobek, ale jeho bílá košile tvořila pro pronásledovatele výrazný terč.

"Stůj, hned tě chytím!"

"Když se nemáte za co chytit, popadněte se za ptáka!" odsekl.

Tak strašnou urážku nesnesli. Začali střílet. Dokonce zasáhli. Kamenný anděl dostal kulku přímo do srdce. Druhý přišel o pravou ruku. Třetí střela utrhla ocas kočce podřimující v křoví. Jakub přeskóčil další zeď a ocitl se na ulici.

###

Policisté přestali střílet. Teď už jim nemůže utéci. Zběh si to uvědomoval také. A najednou se stal zázrak. Ulicí jel mercedes s ukrajinským číslem. Exorcista se za ním rozběhl.

"Stůj! Pomoc!"

Auto zastavilo. Zadní dveře se na okamžik otevřely. Uprchlík naskočil a vůz ostře vyrazil. Za chvíli byli policajti pouhou vzpomínkou. Náš hrdina se otočil, aby se podíval, komu vděčí za záchranu, a při té příležitosti poděkoval. V mercedesu seděli tři ukrajinští podnikatelé. Světlo uličních lamp vytahovalo z přitní detaily. Na kalhotách svítily bílé pásky, ze stínu vyskakovaly méně zmačkané plošky kožených blůz. Občas paprsek přejel po nahém svalnatém těle viditelném tam, kde byly blůzy otevřené. Stříbrné zipy a knoflíky vrhaly miniaturní prásátka na flekaté polstrování. Nad černými lakýrkami se leskly oslepující bílé ponožky. Bleskly zbraně. Hlavně měly zoxidované do černa. Jeden z nich vytáhl z kapsy identifikační portrét a chvíli ho srovnával s podobou smolařského příchozího. "Je to on!" Jakub pocítil nejistotu.

#

"Jméno a příjmení?" zeptal se kapitán, když přivedli vězně k výsledku. Tomáš chvíli uvažoval. Nemá u sebe žádné doklady...

"Jan Kowalski," pleskl první jméno, které ho napadlo.

Reakce vyšetřovatele ho překvapila. "Lžete, občane. Jméno a příjmení?"

"Jsem Jan Kowalski," rozhodl se, že bude trvat na svém.

"Ano? Hned si to, holoubku, vyjasníme. Přiveďte Jana Kowalského, kterého jsme chytili ráno."

Jeden z policistů odešel splnit rozkaz. Po chvíli se vrátil značně nervózní.

"Občane kapitáne...!"

"Co se stalo?"

"Cela je prázdná a v okně chybí mříž!"

"Utekl," vydedukoval Wilkowski. "Škoda. Už jsem ho zlomil. Do rána by všechno vyzpíval."

Tomáš se rázem cítil jistější.

"V té cele byl Kowalski?" ujistil se.

"Ano."

"Sám vidíte, kapitáne. Já jsem tady a ne v té cele, protože on v ní není."

"Co to znamená?"

"Je jenom jeden pravý Jan Kowalski, tedy já," uhodil se hrdě do hrudi.

Wilkowski trochu zpitoměl, ale nedal to na sobě znát.

"Nevýznamné. Jste zatčen. Máte právo na advokáta..."

"Vím. Všechno, co řeknu, bude použito proti mně. A vůbec, za co jsem zatčen?"

"Za terorismus, vlastnictví neevidované střelné zbraně, přepadení velitelství... Pokládáme to za ohrožení zdejších pracovníků... 10 osob, dohromady 50 let basy!" sykl nenávisně.

"U nás se snad rozsudky nesčítají?"

Kapitán si už dlouho myslel, že si z něho vězen utahuje. Nyní nevydržel.

"Ven!" zařval.

"Na svobodu?" zaradoval se smolařský hoteliér.

"Odvedte ho, než ho zastřelím!"

Odvedli ho, ale ne do páté cely, ze které uprchl Jakub, ale do sedmé, kde nebylo žádné okno.

#

Jakub stál připoutaný ke sloupu podpírajícímu kůr v jednom opuštěném kostele.

"Pánové, snad se domluvíme?" navrhl.

Trí ukrajinští podnikatelé, Pavlo, Mykola a Ihor, se pochmurně zasmáli, ale neustali ve svém díle, které spočívalo v broušení bajonetů z kalašnikovů na pískovcových schodech oltáře. Tato činnost je musela nesmírně těšit, protože se blaženě usmívali a mezi zuby si hvízdali pohřební marš.

"Děláte velkou chybu..."

Nevěnovali mu pozornost.

"Ty schody jsou špinavé. Je tam spousta mikrobů."

"To bude tvůj problém," prohodil Ihor.

V hlase mu zněla přívětivost.

"Budete mě skalpovat?" ujíšťoval se vězeň. "Případně mi uříznete uši?"

"Nejen to," slíbil Mykola.

Ihor přešel nožem po chlupaté ruce. Chloupky padaly k zemi.

"He!" zaradoval se. "Jako břitva!"

"Možná to brousíme zbytečně," poznamenal Pavlo. "Tupými to bolí víc."

"Posypeme ho solí a bude gut," sdělil Mykola. "Měli jsme ji přinést z auta."

"Za co?" vyjekl zajatec.

"Oloupil jsi inspektora z berňáku," vysvětlil Ihor. "A berňák si nás najal..."

Jakub se odjakživa domníval, že úředníci jsou schopní vymýšlet hrozné nesmysly, ale tentokrát konečně získal jednoznačný důkaz.

"Polský finanční úřad najímá ukrajinskou mafii?"

"Jinak by z těch horentních daní nic nedostal," broukl Mykola.

"Pánové, snad se domluvíme?" Jakub nesnášel mučení.

"Tak povídej," přikývl Mykola.

"Jsem majitelem hotelu v Uhaních. "Krásná, vybavená rezidence... Dvanáct pokojů, dá se vydělat kolik se zachce. Je tam kuchyně a ve sklípku se dá pálit..." Trí Ukrajinci na sebe pohlédli a poškrábali se na hlavách.

"Hotel," broukl Ihor. "Bylo by možné strkat turisty do sklepa a vybírat výkupné! To má smysl. Dobrá," obrátil se k Jakubovi. "Bereme. Napíšeš nám zmocnění jednat tvým jménem."

Uvolnili mu jednu ruku a napsal jim, co si přáli. Mykola schoval papír a vytáhl z pochvy bajonet.

"Co mu uřízneme pro začátek?" zeptal se věčně.

"Moment, moment!" znervózněl vězeň. "Proč mě chcete zlikvidovat? Vždyť jsem vám dal hotel."

"Hotel jsme vzali, ale pochop, berňák zaplatil předem. ."

"To není poctivé!"

"To je naprosto poctivé," protestoval Ihor. "Neslibili jsme ti, že zůstaneš naživu."

"Lumpové! A to jste Ukrajinci jako můj praděd? Asi se ohledně svého původu spletl! To není fair!"

"Fajrák bude taky," zatřepal Mykola vedle stojícím kanystrem. Benzin zažbluňkal.

"Nemůžete mě zabít v kostele!" zavyl. "To je znesvěcení!"

Tři mafiáni ztuhli.

"Hajzlík má pravdu," potvrdil Pavlo. "V kostele to opravdu není vhodné."

"No právě," zaradoval se Jakub. "Velice nevhodné. Prostě hrozný hřích."

"Dobrá," rozhodl Ihor. "Odvažte ho. Uděláme to venku."

Odvázali ho a vyvlekli ven. Jakub je cestou přesvědčoval, že zabití mimo kostel je také hřích. Před kostelem se válel stavební materiál. Nějaký sponzor se zřejmě chystal k opravám.

"Víte co," řekl Ihor. "Jsme poctiví ukrajinští mafiáni?"

"To jsme," uznal Pavlo.

Jakub pro všechny případy pokýval energicky hlavou.

"Ukrajina byla odjakživa předpolím Evropy, a co my? Chováme se jako divoši z ruské mafie. Ti řežou noži nebo střílejí."

"Co tím chceš říct?"

"Myslím, že bysme se měli chovat evropštěji."

"Pustíte mě?" zaradoval se Jakub.

"Zabetonujeme mu nožičky do kýble a shodíme ho z mostu. Ať chytá rybičky."

"Kde je nejbližší most?"

"Sto metrů odtud!"

"Do díla!"

Jak se rozhodli, tak udělali. V posledních chvílích života se Jakub Vandrovec choval důstojně.

"Budu vás v noci strašit!" slíbil.

Potom ho přehodili přes zábradlí a odjeli k hotelu.

###

Kapitán Wilkowski vstoupil do Tomášovy cely. "Už jste dozrál na normální rozhovor?" zeptal se.

"Samozřejmě. Domluvíme se?" Vězeň udělal korupční náražku.

"Jak domluvíme?" Kapitán Wilkowski byl naprosto neúplatný.

Jeho neúplatnost vyplývala z toho, že při studiu na policejní akademii si místo semináře z chování vězňů zapsal přednášky z filozofie. Kvůli tomu nešťastnému výběru dokázat citovat z paměti zlaté myšlenky dvou set různých myslitelů, ale nárazky a určitá gesta, která používali jím zatčení kriminálníci, mu byly naprosto nesrozumitelné. To však Tomáš nevěděl. "Vyřídíme to," mrkl.

Wilkowski nesloužil dlouho. Ještě neměl onu tvrdost, kterou se vyznačují staří poldové. Dá se říct, že na policistu byl až příliš nakloněn lidským problémům.

"Jestli vám něco padlo do oka, půjčím vám kapesník," navrhl mírně.

Tomáš udělal prsty energické gesto počítání peněz.

"Jestli vás někde svědčí, klidně se poškrábejte. Měli jsme tady udělat dezinfekci, ale nemáme chemikálie. ."

Bývalý bodyguard přešel na slovní nárazky. Netušil, že i ty jsou pro kapitána naprostá tabula rasa. "Nepotřebujete auto, pane kapitáne?" zeptal se.

"Ve službě nejsem pán, ale občan."

"Občane kapitáne, nepotřebujete automobil?"

"Ani ne. Mám služební."

"A nechcete mít vlastní?"

"Proč? Musel bych platit pojištění, a taky benzin je poslední dobou drahý."

"A nepotřebujete byt?"

"Mám služební. Stačí mi."

Ukázalo se, že problém je obtížnější, než se zdálo. Ale Tomáš se nevzdával.

"Netoužíte si vyjet do vzdálených zemí?"

"Proč? Stačí mi hory, a ty jsou docela blízko."

"Víte, že v Honolulu chodí děvčata po ulicích jen v plavkách?"

Kapitán pozvedl obočí.

"Dejte mi adresu toho Honolulu, pošlu tam partu a nasázíme jim pokuty za výtržnost. ."

"Ale to je v zahraničí."

"Polská policie půjde třeba do pekla, když bude třeba!"

Za pár dní měl kapitán poznat na vlastní kůži pravdivost tohoto tvrzení.

"Děvčata chodí skoro nahá," rozvíjel téma vězeň. "A moře je celý rok teplé. Dá se tam jezdit na jachtě s holkama. A opalovat se."

"Kde to vlastně je?"

"Nedaleko Ameriky. Na Havaji."

"Jak tam mluví?"

"Anglicky."

"Umím jenom německy. A rusky."

"Nevadí. Já umím anglicky docela dobře."

"V plavkách po ulici? To bych rád viděl."

Tomáš usoudil, že rybka spolkla návnadu. Tak pokračoval.

"Můžeme odjet hned ráno. Spolu. Budeme se procházet po bulvárech obklopeni houfy krasavic."

"Škoda, že dostanete pětadvacet let," vstal kapitán. "Je od vás slušné, že byste mě vzal s sebou."

Potom odešel. Vězeň bušil hlavou do zdi tak dlouho, až ho rozbolela. Když skončil, někdo tiše zaklepal na dveře.

"Kdo je?"

"Jsme chudí policisté. Chceš pořád klíč od své cely?"

"Jak chudí jste?"

"Postačí nám tisíc zlotých."

Odpočítal deset bankovek z prachů získaných včera a strčil jim je jidášem.

"Zvládl jsem to?" zamnul rukama. Potom čekal. Čekání se protahovalo. Zřejmě měli problémy se získáním klíče. Usedl na pryčnu a čekal dál. Čas se vlekl hrozně pomalu. Lehl si, aby ještě počkal. Potom na chvíli usnul. Když se probudil, trásl jim kapitán Wilkowski a bylo ráno druhého dne.

"Vstávej, teroristo. Chytili jsme Jana Kowalského a hned vás budeme konfrontovat."

##

To bylo tak: řeka, do které ukrajinská mafie hodila zabetonovaného Jakuba, nepatřila mezi hluboké. Vlastně byla docela mělká. Pod mostem bylo právě tolik vody, aby exorcista zapadl po kolena. Stát celou noc ve vodě možná není nejpříjemnější, ale neohrožuje to život. Do rána cement změkl tak, že vězeň dokázal uvolnit nohy. Vypral si kalhoty a vyrazil směrem k Uhaním. Celou noc spřádal plán ďábelské pomsty. Smůla chtěla, že po stejné silnici se vracela z celonočního pátrání patrola, které se mu podařilo utéct. Byl příliš unaven, než aby opakoval svůj výkon, takže ho ihned lapili a...

"Kdo je to?" zeptal se kapitán Jakuba.

Jeho ruka ukázala dramatickým gestem na Tomáše. Ten mrkl. Cestou z cely do výslechové místnosti se docela zlomil a byl rozhodnut se přiznat.

"Netuším," zavrčel exorcista. "Vidím ho poprvé."

"Jakube, kamaráde, nepoznáváš mě?"

"Tak kdo to je?" opakoval Wilkowski dotaz.

"Nevím."

"Dobrá. Pane Kowalski! Kdo je to?"

Tomáš okamžitě pochopil svůj omyl.

"Nemám potuchy."

"Vždyť jste ho poznal! A oslovil ho jménem."

"Kecy. Toho chlapa neznám."

Wilkowski vzdychl.

"Odved'te je," přikázal. "A odposlouchávejte, o čem budou mluvit."

Vězně vhodili do cely bez oken.

"Kde se tu bereš?" zeptal se Jakub Tomáše, když zůstali sami.

"Přijeli jsme tě unést."

"Těší mě."

"Ale něco selhalo."

"Hm?"

"Vyrázil jsem postranní dveře, vlítl dovnitř se samopalem, ale bylo tam jenom smetí."

"K čertu! A ostatní?"

"Zřejmě zmizeli, když jsem byl uvnitř."

"To je jim podobné," usmál se exorcista hořce. "Zmizeli a nás tady nechali. To nic. Semen určitě něco vykombinuje, aby nás vytáhl..."

"Vrátí se. Určitě. Mám u sebe veškerou hotovost z hotelové kasy," usmál se. "Semen mi přikázal, abych ji schoval do dutého stromu, ale v tom zmatku jsem na to zapomněl."

"To je dobře," zaradoval se Jakub. "Zkusíme podplatit poldy."

"To bude těžké."

"Proč?"

"Už jsem to zkusil."

"No a?"

"Tisícovka v háji."

"Povídej."

Mezitím se policisté, které včera tak obratně podplatil, důkladně napili a teď měli výčitky svědomí.

"Chyba, že jsme ho podvedli," usoudil jeden z nich.

"Správně, policie nemá podvádět."

"Dáme mu ten klíč," rozhodl třetí. "Nám přece nic nehrozí. Ani z práce nás nevyhodí, kdyby se to prošvihlo..."

Tomáš právě končil vyprávění o svých neúspěších, když někdo otevřel jidáše ve dveřích.
"Pst," šeptl. "Tady máte klíč."
Na podlahu dopadl klíč. Tomáš ho zvedl a triumfálně ukázal šéfovi.
"Máme ho!"
"Bravo!"
Skočil ke dveřím. Najednou ztuhl a potom tragicky zaúpěl. V masivních oplechovaných dveřích nebyla zevnitř ani dírečka. Ale tak už to bývá. Osud nikoho neušetří rozčarování.

###

Mezitím Semen jednal... O půlnoci začali Tomáš a Jakub kopat do dveří své cely. Přesně podle jejich očekávání přiběhl strážný.
"Blázníte? Mám vám tam snad pustit uklidňující plyn?"
"Chceme spát!"
"A kdo vám v tom brání?"
"Pojďte si to poslechnout!"
Zvědavý bachař vstoupil. V cele bylo opravdu dost hlučno.
"Co je to za divný zvuk?" podivil se nahlas.
"Nějací hajzlové už od včerejška buší pneumatickým kladivem do podlahy! Jestli chcete, abysme vypovídali, zajistěte nám spaní. Nevím jak kamarád, ale já když se nevyspím, jsem tuze málomluvný," vysvětlil exorcista.
"Když jsem nevyspalý já, začínám lhát, strašně. Tak si opravujte ve dne!" zaburácel jeho společník.
"Už tak povídáte ubohému kapitánovi takové kydy, že je přímo zázrak, že z vás nezešedivěl. Ale my tady žádné opravy neděláme. Hlavně ne v noci."
"Nás nezajímá, jestli kopete tunel do Austrálie nebo protiatomový kryt. Prostě přestaňte v noci dělat," doporučil mírně Jakub.
"Jděte spát. Objasníme to." Přátelé uposlechli, ale dlouho nemohli usnout. Pouze čas od času upadli do dřímoty. Ráno, přesně podle slibu, policie vyslala několik mužů, aby zjistili zdroj rámusu.
Nebylo to složité. Před velitelstvím stál na trávníku přívěs, ze kterého vedly dva kabely do díry, vykopané hned vedle. A u ní hromada hlíny a kamení, vysoká tři metry, nepochybně pocházející právě odtud. Zařízení na přívěsu obsluhoval nějaký stařík. Drátěné brýle, vrchol módy v roce 1890, ho změnily v profesora.
"Co se děje?" zeptal se jeden policista.
"Geologický průzkum na příkaz okresu," zněla přívětivá odpověď.
"Jaký průzkum? Hledáte zlato nebo co?"
"Jistě víte, že hladina minerálních vod v těchto místech rychle klesá?"
Netušili, že tu nějaké minerální vody jsou, ale pro všechny případy přikývli.
"U vrtů, ze kterých získáváme minerální vody, klesá vydatnost. A bez minerální vody můžou krávy onemocnět šíleností." Že krávy mohou zešileť, věděli už z televize. "Když krávy chcípnou, lidé, kteří je teď celé dny dojí, se začnou nudit a stoupne zločinnost."
"Co s tím?" vylekal se policista.
"Přijeli jsme sem zachránit město. Krizový štáb, delegovaný rektorátem Hornicko-hutnické akademie z Krakova. Provádíme úvodní průzkum zásob podzemních vod a vypracujeme plány nového jímání minerálních vod."
"Ale naši vězni si stěžují, že nemůžou spát," vzdychl policajt.
"Když jsou zavření, znamená to, že jsou vinni!" houkl Semen. "Troška nepohodlí jim neublíží. Co je důležitější: spánek dvou banditů nebo klid a zdraví celého okolí? Svou činnost skončíme během dvanácti hodin."
Policisty to uspokojilo.
"Děkujeme a na shledanou."
"Kdybyste zatoužili po teplém čaji nebo se chtěli ohřát, neostýchejte se a zajděte k nám," navrhl při odchodu jeden policista.
"Díky za pozvání. Určitě přijdeme," usmál se Semen vlastním myšlenkám.
Tu noc bušení ještě zesílilo. Zdroj rámusu se přesouval přímo pod podlahou, potom se začal vzdalovat.
"Dál už to nevydržím!" zaúpěl v jednu chvíli Tomáš.
"Správně," podpořil ho Jakub. "Musíme něco udělat."
Popadl kovový stůl a začal jím bušit do betonové podlahy. Po jedenáctém úderu nečekaně prorazil díru - vedla někam dolů.
"Copak je to?" podivil se exorcista.
Tomáš nahlédl do díry.
"Asi důl," řekl. "Vidím dva horníky."
"Půjdeme jim rozbít hubu!"
"Jo. Do basy nás za to nestrčí, protože tam už jsme..."
Seskočili dolů.
"V tom dole je nějak těsno."
"To asi nebude důl."
"Co tedy?"
"Podkop."

"Tak na co ještě čekáme?"

Oba se vrhli na útěk opačným směrem než byl ten, kde kutali domnělí horníci. Jeden z nich vypnul sbíječku.

"Hele, Jožko, máme v podkopu lidi!"

"Sakra, určitě nějaký fyzly," znervózněl Pačenko.

"Tý, to jsou naši!"

Uprchlíci i jejich zachránci se schovali v lese zarůstajícím místo, kde kdysi stával hrad.

"Pánové," začal Semen. "Musíme se dohodnout jak dál. Policie se co nevidět doví o vašem útěku. Můžou nastat potíže. Myslím, že je nejvyšší čas naše prázdniny skončit..."

"Myslím, že pod lucernou je největší tma," protestoval Jakub. "Vrátíme se do hotelu a povedeme dál svůj kšeft.

Prázdniny ještě neskončily."

"Těžko. Hotel ovládli ukrajinští gangsteři. Navíc si myslím..."

"Taková tři?" Jakub pocítil šimrání svědomí a podrbal se na tom místě na hlavě.

"Jo. Tři."

"Žádný problém. Vyženu je za deset minut."

Tři společníci vyvalili oči.

"To by mě zajímalo jak?" zamručel Josef.

"Budu potřebovat pytlík mouky..."

Byla noc. Obchody byly pochopitelně zavřené. Ale Tomáš sjel vozem získaným od Němců domů a za půlhodinku přivezl všechno potřebné. Jakub se pečlivě napudroval, hodně mouky věnoval i svému oděvu. Došli k hotelu. Z okna kanceláře zněla veselá masová píseň.

"Přeřízni elektrický kabel," přikázal Jakub Semenovi. "A já půjdu dovnitř..."

Pavlo, Mykola a Ihor seděli v kanceláři a plánovali strategii olupování turistů. Náhle zhaslo světlo.

"Jaký čert?" podivil se Ihor. "Nechce nás někdo přepadnout?"

V tom okamžiku se otevřely dveře a v nich stanul moukou posypaný Jakub.

"Slíbil jsem, že vás budu v noci strašit," pronesl hlubokým, pohřebním hlasem.

Tři gangsteři na něho vytřeštili oči.

"Úúúúú!" zavyl domnělý duch.

Exorcistovi společníci ukrytí na okraji lesa zaslechli řinčení rozbitého skla. Udatní ukrajinští mafiáni nemamili čas otevíráním oken. Jakub stál ve dveřích a pozoroval jejich úprk.

"Sakra," vrčel, "co to k stáru vyvádím? Dosud jsem duchy zaháněl a teď straším sám..."

"Chceš pomoci?" vyhlédl ze zdi jeden z duchů, se kterými si Jakub první noc připil.

"Není třeba. A vůbec, proč jste je nevyhnali dřív?"

"Mysleli jsme, že jsou to vaši kámoši," zamručel duch a hned zmizel, protože Jakub po něm hodil botou.

#

Mezitím na velitelství v Uhaních...

Útěk vězňů zjistili asi v jedenáct hodin v noci. Kapitán Wilkowski se rozhodl vést vyšetřování osobně. Spolu s několika policisty osobně prozkoumal podkop. Smůla chtěla, že dva studenti Hornicko-hutnické akademie se před chvílí dostali z pout a právě šli oznámit zločin, jehož oběti se stali. Ke svému překvapení před policejním velitelstvím spatřili přívěs a vedle něj otvor, což nepochybně znamenalo, že muži, kteří je unesli a svázali, se jim rozhodli pomoci v práci. Zrovna se těšili ze svého objevu, když se z podkopu vynořili udatní ochránci zákona.

"Kdo jste?" procedil Wilkowski.

"Jsme z Hornicko-hutnické akademie. Přijeli jsme zkoumat minerální vody," vysvětlil zdvořile jeden student.

K jeho údivu na ta slova policisté vytáhli pendreky a pistole a obklopili je.

"Seberte je!" štěkl kapitán. "Napomáhání k útěku."

Asi za dva dny stanul před hotelem v Uhaních znavený poutník. Jmenoval se Skorlinski a byl podnikatelem. Ještě jednou otočil v ruce korespondák, na kterém stála necvičenou Jakubovou rukou jediná věta:

Oglodnij fajn chotel v Uhanijích.

Podnikatel netušil, že jeho přítel je jedním z majitelů. A neměl se to dovědět moc brzo, protože při jeho příchodu Jakub právě dospával oslavu po vyhnání ukrajinské mafie. Jeho společníci od rána zvládli kus práce. K usnadnění kontaktu s obyvateli svého kouzelného podniku přestavěli část chodby za pomoci spousty překližky a sádrokartonu, čímž vytvořili roztomilou recepci, ve které některý z nich trvale pobýval. Nejčastěji Semen, který se pokládal za ředitele a proto se skvěle hodil k delikátnímu jednání s hosty. Tomáš, který byl nejmladší a nejsilnější, plnil čestnou funkci ochranky a příležitostně se zabýval vybíráním plateb za pobyt a dalších poplatků podle svého uznání.

Třetí společník, Josef, v době dočasné Jakubovy indispozice převzal na svá bedra obtížný úkol výroby a distribuce samohonky. Také vymyslel metodu laciného vybavení budovy čistými postelemi.

Pavel vstoupil dovnitř a přistoupil k recepčnímu pultu.

"Přejete si pokoj s výhledem na hory?" zeptal se Semen a zlustroval návštěvníka pohledem.

Zaznamenal oblek, koženou aktovku a náramkové hodinky. V duchu zammnul rukama. Nesnášel nafrněné podnikatele.

"Proč ne?" broukl Skorlinski.

"Nechcete se napít laciné a chutné pálenky?"

"Možná později. Jsem unaven. Strašně jsem se unavil."

"Odpočíte si pár dní. Máme opravdu prvotřídní pokoje. Počítáme je levně..."

Návštěvník se zamyslel. Už dlouho neměl dovolenou. Proč Jakub chce, aby si tento hotel prohlédl?

"Nějaký čas tady zůstanu," řekl. "Co to bude stát?"

"Sto zlotých denně se stravou. Alkohol zvlášť."

O různých doplatecích se nezmínil. A že jich bylo. Od rána zpracovával speciální seznam služeb. Podnikatel netušil, že do účtu bude započten i vzduch na dýchání.

"V tom případě mi dejte nějaký pěkný pokoj."

Semen mu podal klíč. Pokoj byl na konci chodby. Pavel otevřel dveře, které ani nebyly zamčené a vstoupil dovnitř. Do nosu ho uhořel smrad dlouho nepraných ponožek. Podvědomě je vyhledal zrakem. U zdi stála vana, ve které chrápal nějaký odpudivý chlap.

Vedle vany stálo na podlaze sedm prázdných flašek od jahodové pálenky. V koutě se větraly chlapovy boty, ohavně zelené ponožky dále zůstávaly na jeho nohách vyčnívající z vany. Smrad z ponožek bojoval se smradem, který vylučovala pyramida v záchodové míse. Nebylo na tom nic zvláštního, protože mísa nebyla připojena na kanalizaci, podobně jako umyvadlo na stěně postrádalo vodovodní kohoutky.

Podnikatel poznal přítele Jakuba, ale rozhovor odložil na později, až vystřízliví. Plivl na podlahu a odešel. Není ho třeba odsuzovat za tak nekulturní chování, protože podlaze jeho plivanec určitě neuškodil a eventuální uživatel koupelny by jej stejně nenašel mezi nejrůznějšími substancemi hyzdícími podlahu.

"Co se stalo?" zeptal se starostlivě Semen při pohledu na mírně rozrušeného klienta.

"Špatný pokoj. Uvnitř chlívěk, navíc to byl zřejmě klíč od koupelny."

"Promiňte. Omyl. Ten nepořádek zůstal po předchozích majitelích. Uklidíme to."

"A kdo tady vlastně bydlí?"

"Samí slušní lidé. Umělci a podobně."

Nový pokoj nevypadal nejhůř. Byl vybaven nábytkem, dokonce dost hezkým. Pavel nevěděl, že tento nábytek ukrajinská mafie šlohl v nábytkářské prodejně v Chelmu. Na podlaze ležel koberec, také někde ukradený. Lůžko bylo sněhobíle ušlák. Pavel se k němu vrhl, ale cestou zapadl do díry zakryté kobercem, ale naštěstí se z ní dostal. Padl na gauč a ani nevšímal, kdy usnul.

Asi za hodinu přijeli Tomáš a Josef.

"Jak to šlo?" zeptal se šéf.

"Blbě. Po naší poslední výpravě lidi přestali sušit prádlo venku."

"Máte něco?"

"Tak zle zase nebylo. Realizovali jsme objednávku toho úchyla z osmičky, týkající se dvou souprav použitého dámského prádla."

Pavla probudilo kvílení z plastické roury nad jeho hlavou. Vyskočil.

"Co je?" podívil se.

"Komunikační trubka z recepcí," informoval ho Semen z druhého konce. "Upozorňuji, že je doba oběda."

"Kde je jídelna?"

"Za domem v přístavku."

Pavel pečlivě uzamkl pokoj a vydal se na oběd. V přístavku seděli skoro všichni hosté. Společnost už byla mírně nachmelená, ale vládl přímo ideální klid, pořádek a kázeň. Jako v kasárnách. Po chvíli přišel Josef. Nesl několik plných plastických lahví. Při tomto pohledu houf ožil. Naléval každému stejně. Kdo chtěl přidat, dostal. Podnikatel překvapeně očichal obsah své sklenky. Kapitalina voněla vodkou, ale byla úplně neprůhledná.

"Co je to?" zeptal se nalévajícího.

"Uhaňská luxusní pálenka. Etanol s několika ingrediencemi."

Pavel se nedůvěřivě napil. Kdysi pil Jakubovu lavorovici a nyní zjistil, že tento produkt se od ní neliší barvou ani vůní, určitě ani způsobem výroby.

Po aperitivu podávali polévku. Hustý bujón. Pavel v něm nedůvěřivě zašťoural lžící. Vylovil kousek masa a chvíli soustředěně uvažoval, co to je.

"Vždyť je to psí ucho!" zajechel.

Nikdo ze sousedů nereagoval. Host vyskočil a rozběhl se k recepci.

"Chci okamžitě opustit hotel," informoval studeně.

Semen zrozpačitel.

"Ranil jste mě, ale nehodlám vás zdržovat."

Host odběhl do svého pokoje, aby si sbalil. Ke svému překvapení však zjistil, že mu někdo už věci zabalil a odnesl i s kufrem. Zuřivě zaklel a pádlil do recepcí.

"Byl jsem okraden!"

"Co se vám ztratilo?"

"Všechno!"

"Jestli jste přišel o peněženku, naše firma poskytuje úvěr pro návrat domů."

"Nechci úvěr. Chci svůj kufřík."

"To bude těžké, ale uvidíme, co se dá dělat."

"Co podniknete?"

"Počkejte chvíli," udeřil recepční do malého zvonečku.

Na zazvonění přiběhl Tomáš. Na zádech měl přehozenou pušku.

"Náš strážný," představil ho starý kozák.

Tomáš se zdvořile usmál.

"Co se stalo?" zeptal se. "Přepadení, znásilnění, únos, vražda?"
"Zatím žiju. Ukradli mi kufr."
"Hnědý, zapínaný dvěma pásky?"
"Viděl jste ho?"
"Ano."
"Kde je? Vraťte..."
"To nebude snadné, víte, je totiž v pekle."
"To má být vtip?"
"Bohužel smutná skutečnost," převzal Semen hovor. "Víte, předchozí ředitel sem vzal satanisty. Dal jim k dispozici sklep. Jenže oni se vymkli kontrole. Ovládli všechny sklepy, prorazili průchody, vykopali tunely. Občas vylézají ze svých děr a kradou všechno, co jim přijde do ruky."
"Tak za nimi jděte a vezměte jim můj kufr."
"Bojíme se," řekl Tomáš.
"Ukažte mi vchod. Vyřídím to sám."
"Žádné mrtvé v našem hotelu!" křikl Semen.
Přišel Jožka s lahví v ruce.
"Kde je vchod?" pěníl Skorlinski.
Odvedli ho do kanceláře a zvedli poklop v podlaze. Z temné díry vyrazil oblak sírového kouře.
"Opravdu to vypadá jako průchod do pekla," zesmutněl klient.
"Nedomníváme se, že se prokopali do opravdového pekla. Na to měli málo času."
"Dáte mi nějakou zbraň?"
Tomáš mu podal rezavou rakouskou šavli.
"A tady na odvalu," nabídl mu Semen plechový hrnek pálenky s ohlupující drogou.
Pavel ho vypil.
"Do druhé nohy," podal mu Josef druhý hrnek.
Po jeho vyprázdnění se náš přítel cítil ještě odvážnější.
"Ale co. Vyřídím je holýma rukama."
Hodil šavli na podlahu, protože ho začala tížit. Zvedli ji a pečlivě mu ji vložili zpátky do ruky.
"A ještě ode mě," podal mu Tomáš další hrneček.
"Jste mi nejlepší kámoši," prohlásil host. "Dám vám své dcery za manželky."
Žádné dcery neměl, ale neuvědomoval si to. Prášek made in KGB působil bleskově.
"Jistě, jistě," upokojoval ho Semen. "Rádi si je vezmeme. Ale budeš nám muset koupit viagru. Tak do toho."
"Co tam mám vlastně dělat?"
Byl už tak zpitomělý, že si nepamatoval, proč a kam jde.
"Jdeš do pekla," informoval ho Josef soucitně.
"Nechci do pekla. Choval jsem se vždycky slušně a ani jsem nesešel na špatnou cestu."
"My víme. Nějak to dopadne."
Nakonec ho strčili do díry a zavřeli poklop.
"Žehnej Bůh jeho duši," řekl Semen. "Zajímalo by mě, co tady pohledával..."
"Kdo má jeho portmonku?"
Ukázalo se, že na to nikdo nepomyslel.
"Tak co, vytáhneme ho?" vzdychl Josef.
"Co když se doopravdy prokopali do pekla? Ten smrad se mi nelíbí," vyjádřil svůj názor Josef.
"Peklo neexistuje."
"To tvrdili komunisti, a teď komunisti nejsou. Takže třeba existuje."
"Nestrašte. Připravíme se."

###

Pavel přistál na něčem kostnatém. To něco byla kostra. Přestože byl namol, vylekal se. Nějak neměl kostlivce v oblíbě. Vylekal se však zbytečně, protože se jednalo jen o sádrový odlitek, zapůjčený ze školy. Když se podnikatel trochu vzpamatoval, rozhlédl se. Sklep nebyl velký. Z díry ve stěně se valila klubka sírového kouře. Zaujatě přistoupil blíž a nahlédl dovnitř. Ve vedlejší místnosti byla svatyně. Uprostřed velkého sklepení stál stůl, na kterém ležel rozpitvaný pes. Kolem stolu poskakovalo třináct nahých mužů s těly pokrytými znaky kabaly.
"Přijď, satane, a podpoř nás!" zaječel nečekaně jeden z nich. Nepochybně kněz.
Pavla náhle osvítil geniální nápad. Po ruské droze mívají lidé často geniální nápady, navíc je často začnou okamžitě uskutečňovat, což může dopadnout moc špatně... Tak tomu bylo i tentokrát.
"Přijď, satane," kvílel kněz.
"Tu jsem, satan!" pronesl Skorlinski nelidským hlasem. "Vraťte mi můj kufr!"
Čtenelé ďábla se projeví jako nedůvěřivci. Místo aby pokorně padli na kolena a vrátili svému pánu kufr, který požadoval, rozběhli se prověřit, jestli je skutečně ten, za koho se vydává. Následovala řada výjimečně brutálních událostí, které zde s ohledem na čtenářovo dobro nebudeme blíže popisovat, při nichž smůlovatý host omdlel.
Když se Pavel vzpamatoval, zjistil, že je připoután ke stolu a obklopuje ho kruh nepřátelských postav.
"A můj kufr?" zeptal se.

"Obětujeme tě," vysvětlil mu kněz. "Bude krásná, krvavá oběť."

Občas se stávalo, že poživatelé drogy bylo úplně fuk, co se kolem něho děje. Tak tomu bylo i tentokrát.

"Souhlasím, můžete mě obětovat, ale napřed mi vraťte kufr!"

"Vbrzku staneš před tváří našeho pána!"

"Napřed kufr!"

Kněz zvedl nůž. V tom okamžiku dopadl do sklepení plynový granát. Během patnácti sekund všichni satanisté leželi v bezvědomí na podlaze. Do svatyně vstoupili Semen, Josef a Tomáš s protiplynovými maskami.

"Ještě žije," konstatoval Semen. "Ale že jsme přišli právě včas."

"Nemyslel jsem, že zabíjejí lidi doopravdy," zabručel Josef. "Připadalo mi, že jsou to jen takové nesmysly, které cpou do lidí v televizi."

"Je tady prázdná," zjistil Tomáš. "Vždycky jsem si myslel, že na kultovních místech je spousta zlatých předmětů."

"Fakt, asi se nám tahle akce nevyplatí," řekl šéf. "Vždyť nemají ani kapsy, které by se daly prohledat."

"Nudista se kapsářů nebojí," citoval Josef přísloví, které někde zaslechl.

Náhle jeho pohled padl na masivní zlatý prsten na prstě muže ležícího na stole.

"Chyba. Přehlídli jsme to."

"Pozor, budí se."

"Do práce. Vezmeme s sebou tu mršinu?"

"Myslím, že naši záchrannou akci si zaplatil. Vezmeme."

Vytáhli muže v bezvědomí nahoru a napojili pořádnou dávkou pálenky.

"Co se stalo?" otevřel oči.

"Byl jsi skvělý," vysvětlil mu starý kozák. "Pustil ses do nich se šavlí, ale plivl ti do obličeje ďábelský plamen a museli jsme tě vytáhnout."

"Zabil jsem někoho?"

"Šest. Máme to na videu... Kazeta je pochopitelně na prodej," usmál se v duchu.

"Zachránili jste mi život. To se musí zapít. A můj kufr? Nevzal jsem ho s sebou?"

"Kufr tam nebyl. Stačili ho prodat vesničanům. Ale netrap se. Zítra tam zajdeme a dostaneme ho."

"To je dobře."

Odnesli ho do jeho pokoje a uložili do postele. Usnul okamžitě. Josef mu nechal na nočním stolku skleničku a láhev samohonky, aby se napil, až se probudí.

Pavel se probudil ráno s gigantickou kocovinou.

"K čertu," řekl si. "Neměl jsem tolik pít. Co jsem vlastně včera dělal?"

Vzpomněl si, že byl v pekle.

"To bylo určitě derilium," usoudil. "Musím se napít, nebo se zblázním."

Jeho pohled padl na láhev, stojící na stolku.

"Hodní hoši," pronesl na adresu hotelové obsluhy.

Potom odšpuntoval a nalil si plnou sklenku. Pomohlo to. Zelené šmouhy před očima zmizely, v hlavě se zázračně rozjasnilo. Aby se cítil ještě lépe, vypil malý přírůstek a potom ještě jeden... Když byla láhev prázdná, vydal se hledat další.

Následující události toho dne se mu v paměti setřely. Byl v nějakém sále, kde někdo zpíval, následoval sklep a soudek zákvasu. Někdo mu říkal příteli. Zřejmě Jakub. Když ho obsluha po poledni přinesla a hodila do postele, neměl boty, peněženku ani hodinky. Boty ztratil během pitky a existovala jen nepatrná naděje, že je ještě najde, ostatní předměty se ocitly v hotelovém depozitáři. Pro majitele stejně dobře mohly být na Měsíci. Ostatně si neuvědomoval, že je nemá. Sladce usnul a spal až do rána. A ráno přijela Policie.

###

Udatní policajti vytáhli všechny obyvatele z jejich pokojů a postavili je do řady před vchodem. Slovo "postavili" je třeba brát s rezervou, většina z nich se totiž nedokázala udržet na vlastních nohách, a ti, kterým se to podařilo, se potáceli jako opilí, což náhodou byla pravda.

"Kdo je tady šéfem?" zeptal se kapitán Wilkowski přehlížeje opilce nevraživým pohledem.

"Já..." začal Pavel.

Chtěl říct, že byl okraden, ale špatně ho pochopili.

"Seberte ho," přikázal kapitán. "Posedíš si v našem hotelu za mřížemi, aby tě šéfování přešlo."

"Ten se snadno nepřízná," poznamenal jeden z jeho podřízených.

"To už nebude má starost," usmál se kapitán a spoutal zatčenému ruce na zádech. "Od zítřka mám dovolenou."

###

Kapitán Wilkowski si zvolil pro dovolenou dost nezvyklé místo. Jel do hotelu.

"Když jsem to místo očistil od zločinců, můžu se tam ubytovat," řekl si, když stál před průčelím paláce.

Vstoupil dovnitř. Jeho radost, vyplývající z očištění hotelu od zločinných prvků, byla poněkud předčasná, protože po Pavlově zatčení se v hotelu opět objevila stará garda. Za recepcním pultem seděl Semen.

"Co si přejete?" zeptal se. "Pokoj s výhledem na hory?"

"Rád. Kolik stojí?"

"Stovku denně. Se stravou."

"V tom případě tady zůstanu pět dní."

"Platí se předem."

Kapitán podal bankovky recepčnímu, který si je pozorně prohlédl a pak uložil do kapsy. Kapitán obdržel klíč. Pokoj nevypadal nejhůř.

U postele stála láhev samohonky a lístek: "Když je ti smutno, napij se, a hned se budeš cítit líp."

Kapitán vypil celou láhev, ale líp se necítil. Vydal se tedy hledat přídavek a pochopitelně našel. Další průběh dne se mu v paměti setřel. Určitě tančil nahý na střeše, soupeřil s nějakým hostem ve zvracení a znova pil. Mezitím Semen seděl v recepci a přemítal. "Na jedné straně, když jsou klienti opilí, líp se ovládají, ale na druhé straně..." Hotel smrděl. Zvratky a nejen těmi, kanalizace dál nebyla připojená. "Dost!" řekl si. "Konečně tady udělám pořádek!" Rozhodl se vyčistit sklepy. Sestoupil do pekla.

"Čeho si žádáš?" zeptal se ho velekněz, usazený na trůně zhotoveném ze dvou koster.

"Jsem majitelem."

"A co má být?"

"Sedíte tady už týden a ještě jste nezaplatili."

"Sami jste nás v tomto sklepě zazdili."

"Dostanete žebřík a do rána zmizíte. OK?"

"Houby. Pro nás není lepšího místa na světě. Možná odtud vypadneme za dvacet let. Nebo za sto."

"V tom případě zaplaťte za pobyt."

"Nikdy. Uctívači satana žádné účty neplatí!"

"Tak aspoň přestaňte pálit tu síru, nahoře není k vydržení."

"Tady je svobodná země. Máme právo na své náboženské obřady!"

"Takže se nedohodneme?"

"Nikdy."

Odešel. Avšak myšlenky vzdát se mu byly cizí. V noci odnesl všechny hosty do sklepa. Vedle nich naskládal láhve samohonky. Skoro sto litrů. Potom vytáhl žebřík a postavil na poklop stůl.

Kapitán Wilkowski se probral a zjistil, že ho někam vlečou.

"Kde to, k ďasu, jsem?" zeptal se.

Muž, který ho táhl, se ďábelsky zachechtal. "K ďasu? To se dá zařídít!"

"Kde?"

"V pekle!"

Kapitán omdlel. Když se probral, zjistil že sedí přikován ke stěně společně s dalšími přikovanými lidmi. Občas některého uvolnili a odvěkli na mučení. Kapitán vytáhl z náprsní kapsy mobil a vytlačil číslo velitelství.

"To jste vy, kapitáne?"

"Já," prohlásil. "Promiňte, že vás ruším z dovolené, ale potřebuji pomoc."

"Samozřejmě. Hned ji pošleme. Kde jste?"

"To není snadné určit, všechno totiž naznačuje, že v pekle."

"Jak to, v pekle?"

"Je tady tma, smrdí tu sírou a lítají nahatí chlapi, celí černí. Mají ocase, ale rohy jsem nezaznamenal."

"Jak jste se tam dostal?"

"Nevím."

"Někdo vás zabil?"

"Myslím, že ne." Ohmatal se. Žádné průstřely.

"Zeptám se jinak: kde jste byl, než jste se dostal do pekla?"

"V tom zločineckém hotelu..."

"V pořádku. Pošleme přepadové komando a osvobodíme vás, pane kapitáne. Konec."

"Přepadové komando se dostane všude," pomyslel si kapitán. "I do pekla, když bude třeba." Z vedlejšího sklepa doléhalo svištění biče a nárek mučených duší. Skutečnost, že duše byly pořád ještě živé, nijak neměnila jejich situaci. Přepadové komando se objevilo za necelou hodinu. Přepadlo velice účinně a těžko tomu mohlo být jinak, protože dobývalo hotel už potřetí. Mělo praxi. Tentokrát upadla do rukou vyšetřovatelů jen jedna osoba. Tomáš.

"Viděl jste někdy tohoto muže?" ukázal mu jeden policista kapitánovu fotografii.

"Nikdy v životě."

"Je tady někde vstup do pekla?"

"Peklo neexistuje."

"Tak proč tady smrdí síra?"

"Trávím krysy na půdě."

V tom okamžiku se zdola ozval strašlivý, nelidský řev mučeného člověka.

"Kde je vlez do pekla, hajzle? Mluv, nebo tě uškrtním!"

Velitel přepadového komanda popadl nešťastného recepčního za krk.

"V kanceláři."

Policisté se vrhli určeným směrem. Odstrčili stůl a otevřeli poklop. Z otvoru jim přímo do obličeje vyrazilo klubko sírového kouře. Dole ve tmě něco červeně svítilo.

"K čertu, to opravdu vypadá jako vchod do pekla," řekl jeden policista.

"Neskočíme pro faráře?"

"Jistě! Bez faráře tam nepolezeme."
Jeden vyrazil pro kněze. Za chvíli byl duchovní na místě. Měl s sebou všechno, co je třeba k vymítání.
"Co se tady děje?" zeptal se, "A k čemu mě potřebujete? Muž, který mě přivezl, mi nedokázal vysvětlit nic kromě toho, že se v tomto hotelu uhnízdily nečisté síly."
Ucítil síru a pokrčil nos.
"Vypadá to tak, otče," otevřel velitel poklop.
"Bože! Co je to?"
"Zřejmě vchod do pekla. Alespoň to tak vypadá."
Farář hodnou chvíli pohlížel dolů.
"A proč vy, ovečky, tam chcete jít?"
"Víte, otče, policie musí pomáhat poškozeným a pronásledovat zločince všude. I v pekelném chřtánu."
"Nevím, jestli má smysl vytahovat zavržené z pekla. Oni tam už za své..." vyjádřil kněz svůj názor.
"Je tam náš kapitán. A nikdo ho nezabil."
"No nevím, v semináři nás neučili, co se má v takových případech dělat. Ale v této etapě vaší činnosti vám nemůžu pomoci."
"Proč?"
"Když toto místo vysvětlím, vchod do pekla se uzavře. Jak se tam potom dostanete?"
"Tak potom."
"Potom rád."
"Sestoupíte s námi do toho hnízda hříchu?"
"Pokud mě má kněžská povinnost volá, nesmím váhat... Ale k vymítání potřebuji biskupův souhlas."

#

Po hluboké úvaze policisté napadli peklo bez duchovní podpory. Střet se satanisty netrval dlouho. Ze sklepení vyvedli sedm nedokončených obětí krvavých rituálů. Samotné satanisty se pochyťat nepodařilo. Uprchli podkopy do lesa.
"Škoda," řekl kapitán Wilkowski. "Pochytáme je jindy."
Nacpali osvobozené do vozu a odvezli.
"Konečně je náš hotel očištěn," prohlásil o hodinu později Semen.
"Napijeme se na to," navrhl Jakub a vytáhl z gumáku flašku samohonky.
Byli u třetí, když z podlahy začala stoupat stužka sírového kouře.
"K čertu," poznamenal Josef filozoficky. "Není snadné se jich zbavit."
"Je čas," broukl Jakub.
Otevřel poklop, spustil žebřík a slezl dolů do svatyně.
"Přijď, satane," kvílel arcikněz a tancoval kolem oltáře. Jeho společníci byli také nazi a také tancovali.
"Nechci vás urazit," ozval se Jakub. "Ale satan se přivolává jinak."
Vrhli na něj zlé pohledy. Usadil je pohledem.
"Vyznač kruh," přikázal knězi. "Připrav modrý oheň."
V přitími se objevil mlhavý obrys rudých dveří ozdobených pentagramy. Každým okamžikem byly hmotnější.
O pět minut později exorcista vylezl příklopem do recepcce.
"Tak co, vypadnou?" zeptal se Semen.
"Naopak," odpověděl Vandrovec. "Jsme na řadě. Tam pod námi právě otevírají dveře do pekla... Bude líp, když u toho nebudeme."
"Asi máš pravdu," broukl starý kozák. "Je čas ukončit prázdniny. Už začínaly být nudné..."
Zastavili se teprve na vršku kopce a napjatě pozorovali palác v údolí. Zdi budovy najednou zčervenaly a potom se propadly dovnitř. V místě hotelu zašplouchalo větší jezírko hořící směly.
"A je po problému," usmál se Vandrovec. "Zajímalo by mě, jestli si představovali peklo právě takhle..."
Společníci pokývali zamyšleně hlavami a vyrazili na západ. Domů.
Za soumraku se mezi stromy objevily dvě mlhavé siluety.
"Co teď budeme dělat?" vyjel vyšší duch. "Ten zasraný exorcista nám zničil palác..."
"Kapitola 27 Knihy mrtvých říká, že v takovém případě je jediným čestným východiskem vyhnat exorcistu a usadit se v jeho domě..." zavrčel jeho společník.
"Sakra, to bude těžké, ten Vandrovec je pěkný hajzl... Ale zkusíme to..."
Oba přízraky se vydaly lesem k Jakubově chalupě. Na místo dorazily těsně před úsvitem, ale to už je jiný příběh...

Z archívu Y

Kůží polstrované dveře pracovny známého amerického režiséra se otevřely a dovnitř vklouzl podnikatel Pavel Skorlinski. Režisér vstal a srdečně mu stiskl ruku. "Posadte se," ukázal na hluboké křeslo. "Přečetl jsem si váš působivý dopis... Pověďte..."
"Má země je ideálním místem pro natáčení filmů," vytáhl Skorlinski z aktovky tlustou obálku s fotografiemi. "Podívejte se třeba tady..."
"To vypadá jako opuštěná vojenská základna."
"Protože je to opuštěná vojenská základna. Autentická. Povaluje se tam všechno. Tanky, letadla... Dá se to koupit za legrační ceny, levněji než šrot, protože doprava do hutí se nevyplatí. Nebo tohle."

"Tím městečkem snad prošel uragán."
"To je Jarocin po několikadenních slavnostech. A tady opuštěná továrna, opuštěná loděnice, uzavřený důl..."
"Takže vaše firma..."
"Jsme schopni dodat libovolné interiéry. Samozřejmě s oboustrannými výhodami. Například toto jsou ceny v našich hotelech. A tady ceny alkoholu."
Režisér se usmál.
"Upravím natáčecí plán. Jak se jmenuje vaše země?"
"Polsko."
"To je někde v Evropě? Budiž. Potřebuji menší vesničku, padající domy, houfy divokých domorodců..."
"Žádný problém," usmál se Skorlinski. "Myslím, že znám krajinu přesně odpovídající tomuto popisu."

##

Jakub Vandrovec zamyšleně zíral na televizor stojící na pultu. Právě promítali další pokračování jednoho kultovního seriálu.
"Kuš," pronesl uznale. "Tak to přiletí takový malý zelený potvory a strčí lidem do mozků kovová hovna?"
"To jsou jen takové bláboly pro diváky," dolil mu hostinský sklenici. "Slyšels, že se má v Majdanu natáčet film? To je někde u vás."
"A sakra?" podivil se Jakub. "To je na různých kanálech filmů málo? Natočili toho do zásoby, kdo na to bude čumět? Ještě dvě velké a poběžím."
V tom okamžiku vstoupil do hospody muž v obleku. Všichni utichli a nastalo zlověstné výhružné ticho. To nebyl žádný ze zdejších obyvatel, a přece bylo na dveřích napsáno olejovou barvou poctivě varování: "Vítáme v krajině kde cizák zahyne."
Jakub pohlédl na návštěvníka a potom na televizor.
"Kurva," řekl. "Vylezl z televize nebo co?"
"Kdo je to?" odtrhl Semen pohled od pultu s Perlou.
"Přece agent Mundeck z efbíaj," identifikoval neomylně Jakub návštěvníka. "Posed' s námi," vmákl užaslého hosta na židli. "Hospodo, přines tuplák."
Při pohledu na nádobu muž něco znepokojeně zakdálal.
"Tady máme takový zvyk," vysvětloval Jakub. "Abys byl našinec, musíš se s námi napít."
Herec zase cosi zakdálal.
"Rusky neumíš?" zeptal se Semen.
"FBI?" ukázal exorcista na odznak v návštěvníkově klopě.
Ten zavrtěl zamítavě hlavou.
"No FBI."
Pochopili.
"Střilíte do mimozemšťanů, pif pa?" otázal se hostinský. Návštěvník bezradně zavrtěl hlavou a zakdálal.
"Sakra, to je nanic," řekl Vandrovec. "Dejte mu půl litru. Když já se patřičně nametu, dokážu žvanit i čínsky."
"Copak umíš čínsky, Jakube?" zajímal se jeden místní.
"Jistě. Jednoduchý jazyk. Nedávno jsem si povídal s jedním Číňanem, co v Chelmu na trhu prodává gatě. Žlutý jako kanárek, šikmé oči, a já mu všechno rozuměl."
Návštěvník vstal a chystal se nenápadně vyklouznout.
"Seď," stáhl ho Jakub na židli. "Ještě jsme si nepopovídali."
Hostinský přinesl sklenici s oušky a půllitrovou láhev. Exorcista návštěvníkovi řádně nalil.
"Na přátelství mezi národy," řekl a přitukl svou sklenkou o donesenou.
Návštěvník se napil a rozkašlal se.
"Ti Amerikáni jsou ňáci slabí," usoudil Jakub. "A to chtěli vyhrát třetí světovou proti Rusům?"
V televizi se objevil nový úryvek filmu. Agent úplně stejný jako ten u stolu se prodíral křovím. Přitom něco říkal do mobilu.
"Koukej, v televizi mluví docela po našem?" podivil se Semen. "Co ho tak pošimrat nožem..."
"Jak seš starej, tak seš hloupej. Tam v televizi sedí tlumočník a to, co žvaní, hned překládají."
"Myslel jsem si, že když je film v cizím jazyku, musí se ho herci naučit," podivil se Semen.
Agent Mundeck dopil sklenku. Hostinský před něho postavil talíř s okurkami.
"Koukej, jak se mu kříví huba," poznamenal Jakub. "Ty, máš u sebe mobil? Dívej se mi na rty. Mobil."
Agent něco zakdálal, potom se poznal na obrazovce a ukázal prstem.
"Vždyť vidíme, že seš to ty," vysvětlil mu Vandrovec. "Nač myslíš, že je pohoštění? Žer k sakru a ať ti každý políbí šos. Jenom musíš mluvit polsky."
"Je málo jazykového uvolňovače," zavěštil.
Semen nalil agentovi druhou sklenici.
Ten se trošku vyděšeně pokoušel postavit.
"Seď," stáhl ho Jakub na židli. "Dokud nejsou flašky prázdné, od stolu se nevstává."
Návštěvník vyprázdnil druhou sklenku a nechtěl zakousnout. Hostinský před něho postavil houby v octě. Ty mu zachutnaly víc. Očka se mu zakalila...
"Povídej, kolik na těch filmech vyděláš?" zeptal se Semen. "Kdyby sis někde tady chtěl koupit barák, tak nejsou

drahé."

Agent si bez říkání nalil třetí sklenku a vypil ji na ex.

"Bravo. Umí, i když je nechápavý," zaradoval se hostinský. "Zavolám syna, učil se anglicky, třeba nám něco přeloží."

"Zavolej." Jakub postavil před návštěvníka druhou flašku.

Při tomto pohledu Američan nesměle zaprotěstoval.

"Pij, dokud dávají," povzbudil ho Semen, "abys získal odolnost. V Americe se ti bude hodit. Prý je tam laciný kukuřičný lih."

"Třeba je zvyklý na kukuřičný a proto se šklebí?" napadlo exorcistu. "Zkusím pálit z kukuřice."

"Jsi tady nadlouho?" zeptal se jeden z místních.

Agent něco zabrumlal. Pořád mu nebylo rozumět.

"A pak mluv s někým takovým," vzdychl exorcista.

V tom okamžiku došel hostinský se synem.

"Bože," řekl syn při pohledu na návštěvníka kymácejícího se za stolem. "To je přece ON."

"Vidíme, agent Mundek z televize," uklidnil ho Jakub. "Zeptej se ho, odkud přijel, protože takoví idioti nemluví po našem."

"Proč se ho ptát odkud?" zneklidněl hoch. "Víme, že z Ameriky. Můžu se ho zeptat, jak se jmenuje..."

"Víme, jak se jmenuje," vzdychl Semen. "Agent Mundek."

Návštěvník zvedl hlavu a zvědavě, i když ne zrovna střízlivě, na ně pohlédl.

"Jo, mluvíme o tobě," vycenil Jakub zlaté zuby.

Syn hostinského usedl naproti návštěvníka a mávl rukou, aby upoutal jeho pozornost.

"Inglíš?" zeptal se.

"Yes."

"Co říkal?" zeptal se Jakub netrpělivě.

"Že je Angličan."

"Nu vot, a hraje v amerických filmech?" podivil se Semen. "Zeptej se ho na ženu a děti."

V tom okamžiku agent nečekaně něco zazpíval a svalil se pod stůl.

"Břídil," zhodnotil jeho chování exorcista. "A to má být agent FBI? Naši poldové jsou odolnější. Co to zpíval?"

"Moment, jak to bylo? Jungle bears, jungle, jungle bears on the way? To bude po našem: medvědi z džungle, medvědi z džungle, medvědi z džungle na cestě. And one horse open sleiv čili a jeden kůň otevřený otrok."

"Zvláštní," řekl Vandrovec. "Utek z Ligy pro ochranu zvířat, že zpívá písničku o otroctví koní? Ať jde k čertu, může si pospat pod stolem do rána, a my už půjdeme, že hoši?"

"Půjdu s tebou," probral se Semen. "Projdu se a ráno kouknu na ty filmaře."

Dolil a šli. Blížili se k Jakubově chalupě, když hvězdnatou oblohou najednou prolétlo něco zvláštního. Letělo to dost pomalu, ale blikala na tom barevná světýlka.

"Sakryš," řekl zamyšleně Semen se zvednutou hlavou. "Nejspíš létající talíř."

"Jako v tom filmu?" podivil se Jakub. "Hele, přistává hned za mou stodolou."

"Do háje, ufouni vystopovali agenta Mundeka a teď ho hledají, aby mu strčili do hlavy kovové hovínko!" zneklidněl Semen.

"Má štěstí, že je dobře schovaný. Ubrus sahá až k zemi, takže ho neuvidí, i kdyby čuměli do krčmy okny. A o ufouny se postaráme my."

Rozběhli se. Po chvíli sledovali mezerami mezi deskami plotu, jak světélkující vozidlo přistává na nedalekém pahorku.

"Sakra, docela jako ve filmu," cvakl si exorcista z litrové placatice, kterou měl v záhradě.

"A teď se kolem motají obyčejní lidé. Určitě otroci těch zelenáčů. Vsadili jim do mozku čipy a teď musí plnit jejich rozkazy."

"Kurva," řekl Vandrovec. "Sebranka z vesmíru na mé půdě? S tím je potřeba něco udělat."

Vklouzl do stodoly. Vytáhl ze sena staré vidle na hnůj, Semen popadl starou kosu.

"Ještě vezmeme pytle," navrhl. "Třeba bude nějaká kořist."

Tiše se vnořili do lánu pšenice. Když už byli nablízku, létající talíř zavrčel a odstartoval.

"K sakru," zaklel Jakub. "Zdejchli se, hajzlové."

"Copak tady asi hledali?" broukl starý kozák. "Třeba sem dali nějaký miny, aby na ně šlápli ti filmaři, co tady budou natáčet. Filmují o nich, to se těm zeleným ščórům určitě nelíbí..."

"Našince nikdo do vzduchu vyhazovat nebude," cvakl si zase exorcista. "Musíme nálože najít a zlikvidovat."

Vydali se orosenou travou, když za jedním keřkem narazili na malou zelenou ohavu. Měla dvě ruce dvě nohy a hlavu s nepřiměřeně velkýma černýma očima.

Jakub s kámošem a ufounek na sebe chvíli zírali potom exorcista mávl pytlem, zručně nacpal zelenáče dovnitř a hodil si pytel na záda.

"Mizíme," vyzval zaskočeného kumpána a oba přidali do kroku. Zastavili se u stodoly.

Ufoun v pytli se už zřejmě vzpamatoval, protože začal vřískat.

"Zvláštní řeč," usoudil exorcista. "Drž hubu nebo tě vykastruju jako vepře."

"Je to náký divný," řekl Semen. "Ufouni unášejí lidi, ale že by lidi unesli zelenýho, to jsem ještě neslyšel."

"Vždycky musí být někdo první," prohodil Jakub filozoficky.

Ufoun zřejmě nerozuměl, protože kvílel dál. Přestal teprve po tom, co ho Semen praštil do hlavy lahví. V bezvědomí ho položili ve stodole na stůl, na kterém Jakub obvykle boursal prase při zabíjačce, a dobře ho přivázali.

"A co dál?" zeptal se starý kozák poté, co se pořádně napil přímo z Jakubova destilátoru stojícího v koutě. "Až se vrátí

jeho partáci, podpálí nám to tady!"
"Klídek," uklidnil ho Jakub. "Než se vrátí, nezůstane z něho ani ř."
"Tý, co s ním chceš dělat?"
"Teď zkusí sám, jaké to je, nosit v hlavě kovové srágořy," zvedl exorcista jednou rukou vrtačku a druhou půlku rezavé podkovy.
"Oni dávají mikroprocesory a ne kusy podkov."
"Takže my nesmíme? No, když je to galaktická tradice, můžeme i mikroprocesor."
Vkoutě se válely pozůstatky tranzistoráku. Jakub zvedl hrst odporů.
"Pár mu jich vsadíme."
"Tak do toho."
Zapnul vrtačku a zhaslo světlo.
"Sakra, vyhodilo to pojistky zrovna teď!"
"Co když se ufouni zorientovali a přeřizli kabel? Raději zmizíme."
"Mám zmizet z vlastní stodoly? Toho se ti křiváci nedočkají!"
"Jakube, vzpomínáš si, co udělali ve ,Dni nezávislosti' s Bílým domem?"
"Kuš, to si myslíš, že by mohli i mou stodolu takhle vyhodit do vzduchu?"
"Určitě. Stodolu, chalupu i celé hospodářství."
"Bestie! Postav se ke dveřím a vartuj, jestli neletí."
V tom okamžiku se rozsvítlo. Mimosenzit'an začal kvílet. Vřčení vrtačky se mu zjevně nelíbilo.
"Tý, letí!" křikl Semen. "Mizíme nebo z nás budou škvarky!"
"Hovno!" Vandrovec vytáhl ze sena tarasnici. "Hned uvidíš, co znamená obtěžovat obyvatele Vojslavic. Kryj mě palbou!" podal kámošovi samopal.

##

"Jste podvodník a vyděrač," pustil se režisér do Skorlinského. "To byl ten báječný plenér? Za dva natáčecí dny nám ukradli tři auta, jednoho herce málem upili k smrti. Ubožáka zterorizovali a nechali ho pít vodu po sklenicích, ještěže ho v nemocnici zachránili, žloutenku si v Americe vyléčí... Létařící talíř vyrobený speciálně pro tento film prostřileli jako řešeto. Klika, že nikdo neumřel. A další herec, trepanace lebky. Jacísi zvrhlíci mu vyvrtali do hlavy díry a nacpali tam odpory! Odbory po mně chtějí odškodné..."
Skorlinski pokrčil rameny.
"Já jsem svou část smlouvy splnil," řekl klidně. "Dostanu pětadvacet tisíc, čtyři sta osmdesát tři dolary a patnáct centů."

Tajemství vody

Něco se stalo. Jakub Vandrovec to poznal ihned. Těly rekreantů, polehávajících na oblázkové pláži, proběhla vlna vzrušení. Lidé zvedali hlavy, potom někteří z nich vstali a spěchali za kavárnu. Exorcista zůstal na místě. Přijel si odpočinout, lékaři mu doporučili hodně slunka a málo nervů.
Jim se to řeklo. Městečko se mu nelíbilo. Všechno ho tady dráždilo. Betonové molo s desítkami uvázaných loděk, putyka s názvem "Skličko" nebo tak nějak, ohavný penzion Svazu učitelů osídlený houfem odporných špekounů a stejně odporných buchť, krámk, kde mohl člověk stát dlouhé fronty a stejně nic nedostal. Kromě toho mu doktoři přísně zakázali pít. A navíc ta dieta...
"Až budu zas ve Vojslavicích, hned mi bude desetkrát líp," pronesl do prázdna.
Vstal a popotáhl si zmuchlané džíny. Hleděl na ně s nechutí. Nejlepší se cítil v gatích ruské uniformy a v německé vojenské blůze, ale chodit v nich mezi lidmi se styděl... Jakub zamračeně pohlížel na hladinu přehrady, zvlněnou mírným vánkem. Někde dole byly zatopené domy.
"To nebyl dobrý nápad," řekl sám k sobě.
Potom hned zmlkl. Jednak by ho mohl někdo slyšet, jednak je samomluva příznakem jakési duševní choroby.
Alespoň to tvrdil jeho přítel kněz Wilkowski, jehož dílem byl ostatně i zdejší pobyt.
Dav na konci pláže houstnul.
"K malému se lidé vždycky seběhnou," pronesl opět sám k sobě.
Dávné zvyky nelze jen tak vykořenit. Chtě nechtě se tam vydal také. Minul kavárnu, kde prodávali odpornou zmrzlinu, co se lepila na jazyk a zanechávala pocit mastnoty, zato byla úplně bez chuti. Před kavárnou plulo po hladině hejno labutí a žebalo.
Jakub podvědomě zajel rukou do kapsy, ale nenašel tam jako obvykle smýčku z brzdového lanka. Chvilí teskně pohlížel na ptáky. Byli vypasení jako vepřici.
"Buďte rádi, že je tady tolik lidí," ucedil nenávidně. "Když uvážím, že máte dobrých deset kilo, byla by z vás slušná polívka, a navíc prvotřídní pečinka. K tomu nádivka z jablek, co rostou v opuštěné Mištalovic zahradě, hned za mým plotem, to by byla paráda. A kapka lavorovice..."
Potom si vzpomněl, že Jozef Pačenko přestal doma pálit. Byli tady ovšem i jiní, ale jejich pálenka byla slabá a vyráběná z podezřelých surovin. Na Trušcance sice zůstalo pár zdrojů chutné a levné kořalky, ale i ty rychle vysychaly.
"Upadková doba," sdělil labutím.
Labutím se bláznivý stařík, který jenom žvanil a nic jim neházel, evidentně nelíbil, a začaly na něho syčet. Vyplázl na ně jazyk a šel dál. Dav byl opravdu hustý. Jakub poznal staříka, kterého občas vídal v parku u penzionu. Jak se jmenuje?

Robert. . . Robert Klos. Ale není příbuzný toho Klose, co o něm natočili film. Jakub se ho už na to ptal. Byl učitelem průmyslovky v penzi.

"Co se tady děje?" zeptal se.

Stařík se otočil.

"Á, to jsi ty," zaradoval se. "Utopil se jeden z těch učitelských holobrádků. Zrovna ho poldové vylovili. Vypadá děsně. Celý krk má modrý, jako by ho někdo škrtil. A na těch modřinách má takový zelený šlem. Prostě hnus. Už ho strčili do pytle a čekají na člun. Odvezou ho do Serocku, zřejmě k pitvě."

"Zelený šlem, trochu jako sulc?"

"Bereš mi to z huby. Hnus."

Jakub přivřel oči. Na něco si vzpomněl. Vzpomínka byla mlhavá, kdysi v dětství o něčem takovém slyšel. Co to konkrétně bylo? Poznamenal si to, v noci to promyslí. Stejně nemůže spát. Ale proč vlastně čekat na noc? Šel na molo. Usedl na betonové schůdky, zul se a ponořil nohy do vody. Začal vzpomínat. Už něco takového zažil. V Uchani nebo ve Vojslavicích, ale zřejmě přece jen ve Vojslavicích. Jezírka u zámku. Ale co to bylo? Ze zamyšlení ho vytrhl rozhovor vedený na nedaleké loďce.

"Tvrdím, že to udělal psychopat. A není to první případ."

"Asi sedmý za tři roky," pronesl afektovaně ženský hlas. "Vždycky mladí lidé, a vždycky modřiny na krku, jako po škrceň."

"A všechno pomatlané tím zeleným svinstvem," dodal někdo třetí.

"Nejčastěji hynou po setmění," první hlas. "A nikdy nebyli opilí. Chápu, že opilec může spadnout do vody a už nevylézt, ale proč se utopil ten kluk z jachtařského tábora? Nikdo mi nenamluví, že neuměl plavat."

"A co ten skaut? Zašel do vody po pás a potom zmizel, jako by šlápl do díry. A přitom je tady mělko."

"Lidi to viděli?"

"Ovšem. Půlka jejich družiny, nebo jak tomu říkají. A stejné stopy."

"Nevěřím, že pod vodou řadí sladkovodní žralok."

"Žralok asi ne, ale blázen nebo úchyl s dýchací maskou a bombami na zádech."

"Úchyl, hm. . . to by se poznalo."

"To víš, poldové to nepřiznají. Pokazili by si statistiku. Víc mě zajímá ten zelený šlem."

"Co je na něm zajímavého?" zasáhla opět žena. "Nějaký bahno ze dna."

"Kdepak bahno. Nikdy jsem zelené bahno neviděl."

"Třeba nějaké řasy."

"To už spíš odpady. Chemie, víte?"

"Třeba z těch odpadů zmutovaly řasy."

"Nikdo mi nenamluví, že řasy škrtí lidi."

Jakub pohlédl na hodinky a ulekl se. Do oběda v jídelně chybí patnáct minut a ještě se musí převléknout. Nerad přestal poslouchat a vydal se zpátky. Stihl to. V jídelně všichni komentovali událost, ale nic nového se nedověděl. A hned po obědě ho zdejší doktor Workowski zatáhl do své ordinace.

"Jak se cítíte?" začal.

"Až odtud zmizím, hned mi bude líp," odpověděl Jakub zachmuřeně.

Lékař se usmál.

"Co vám tady chybí?"

"Týráte mě, hned po ránu rozcvička pro zlepšení kondice. Jistě, mávám rukama, nenaříkám, ale proč? Vsadím se, že za rok nebo dva budu potřebovat hůl. To se stává. Ale pořád budu mít dům a koně. Když budu muset nakoupit, sednu na koně a pojedu."

"Jednoho dne se na toho svého koně nevyškrábete, pane Jakube. Co potom? Jistě, doma si můžete přistavit štafle, ale u krámu? Požádáte o pomoc známé?"

"Prdlajs. Ne nadarmo jsem potomek kozáků. Hvízdnu a kůň si lehne. Nasednu, a vstane. Jinak bych ježdění už dávno nechal. Nohy mi našťestí slouží. Možná ne tak dobře jako za války, kdy jsme jako partyzáni kopali do friců tak dlouho, dokud nechcípali, ale sláva Bohu není to nejhorší."

"Změřím vám tlak."

"Jak je libo, ale ten mi vyskočí už při pomýšlení na jeho měření."

"Povězte upřímně: nemáte doktory rád?"

"Co by ne? Jsou v cajku."

"Rozčilila vás dnešní nehoda?"

"Ten kluk, co se utopil? Jistě. Škoda ho. Mohl z něho vyrůst řádný člověk."

"Zajímavý názor. A kdyby vyrostl neřád?"

"To se nedá vyloučit. Ale lidi jsou většinou dobří, tedy statisticky. I když by mě zajímalo, co to měl kolem krku za zeleň."

"Jakou zeleň?"

"Jakýsi šlem."

"Podívám se na to."

"Vy ho budete pitvat?"

"Ne, ale přizvali mě na konzilium."

"Nevěděl jsem, že se konzilia dělají i mrtvým."

"Někdy. Je tady těch případů jaksi moc. Jestli to dělá nějaký blázen, musí ho chytit. Ale tím se netrapte. Není to váš

problém, leda byste vlezl do vody a on zaútočil."

"Nekoupal jsem se už deset let, ale můžu si půjčit šlapadlo a sjet do rákosí u protějšího břehu ulovit vypaseného labuťáka. To by bylo něco," vyklouzlo nečekaně z podvědomí.

"Připomínám, že máte dietu," zavrčel doktor.

"Myslím na ni furt. Až se vrátím do Starého Majdanu, bafnu bajonet, půjdu do lesa, zaříznu divočáka a s kámoši ho zbaštíme. A vám taky pošlu kousek."

"Mockrát děkuji!"

"A co můj tlak, lapiduchu?"

"V pořádku. Hlavně se nerozčilujte, nepijte a dodržujte pokyny. Bude to dobré. A jestli vás labuť dráždí, nechodte se promenovat tam, kde plavou. Co srdce nevidí, to srdce neželí."

Tu noc Jakub vyklouzl ze svého pokoje. Vylezl oknem a sešplhal po hromosvodu. Nebylo to snadné, přece jen má léta, ale podařilo se. Podobně jako přelezení zdi. U vody nikdo nebyl. U kavárny, kde touto dobou bylo pusto, si Jakub půjčil sekeru. Ve svitu měsíce, občas pronikajícím mraky, se hladina nějak divně leskla. Vyšel na molo. Snažil se pohybovat tiše pro případ, že by nějaký noční strážný hlídal loďky. Za chvíli došel na místo, kde už žádné nebyly. Přistoupil k zábradlí a zahleděl se do vody. Nad hladinou se vznášel mlžný opar.

Vytáhl placatci a maličko si lokl. Pro povzbuzení paměti zvetšelé věkem.

"Bílá voda," vzpomněl si.

Vytáhl z tašky malé kukátko a začal se rozhlížet. Po chvíli zahlédl skvrnu podivně světlé, zářící vody.

"Je tam," broukl k měsíci. "Všechno jak má být."

Skvrna rostla. Voda se podobala mléku. Mihotala se, vábila. Jakub si pomalu uvázal kolem pasu důkladný řetěz, jehož oba konce pečlivě připevnil k zábradlí, načež spustil do vody jednu nohu. Bílá skvrna se začala blížit a současně byla pořád nezřetelnější. Jakub čekal. Jen pevněji stiskl topůrko sekery.

Už si myslel, že to vzdá, když ho něco popadlo za nohu a silně ji škube. Ale řetěz vydržel. Tvor ve vodě se tak lehce nevzdal. Škubl znovu. Pocítil kostnaté prsty zaťaté do kůže. Voda zabublala. Těsně před třetím šknutím udeřil sekerou. Ostří se zaseklo do něčeho tvrdého, a o vteřinu později topůrko prasklo silným trhnutím. Stisk na noze pominul.

Stařík vstal, uvolnil řetěz a vracel se na břeh. Už na něj nic neútočilo. Na promenádě rozsvítil na chvíli baterku. Čekal, že bude mít na noze zelený šlem, ale bylo ho tolik, až se vyděsil. Nabral trošku do lahvičky a potom si opláchl nohu v nejbližší louži. Návrat po hromosvodu byl mimořádně obtížný, ale zvládl ho.

Ráno, jakmile jeho spolubydlící odešel, Jakub vytáhl lahvičku a zvědavě do ní nahlédl. Byl v ní nějaký podivný, zelený sliz. Odšrouboval víčko a začichal. Sliz páchl bahnem a ještě něčím povědomým. Jakub se potutelně usmál a postavil otevřenou lahvičku na parapet.

Po obědě se k pokusu vrátil. Voda se odpařila. Na dně byla tenká vrstvička zeleného svinstva.

Jakub k ní přičichl.

"Zelená plíseň," pronesl slavnostně a pak se vydal za doktorem.

Doktor seděl ve ordinaci a něco si prohlížel pod mikroskopem.

"Á, to jste vy," zaradoval se.

"Já. Co jste zjistil na konziliu?"

"Zkoumali jsme tu zeleň. Vite, co to je? Obyčejná zelená plíseň, jenom trošku rozmočená. Ale mám pro vás ještě jednu zajímavou informaci, jenom prosím, abyste ji prozatím nerozhlášoval."

"Jsem jedno ucho."

"Našli toho potápěče."

"Cože?"

"Chlapíka, který plaval pod vodou s bombami na zádech a topil děti. Tentokrát mu to nevyšlo. Poškodil si náustek a utopil se. Našli ho dneska ráno."

"Neměl rozbitou hlavu?"

"Ne. Proč se ptáte?"

"Napadlo mě, že mu mohl někdo při utopení pomoci. Nemá to význam."

Večer zašel Jakub k vodě. Chodil po molu a zamyšleně sledoval hladinu. Labuť na něho zlostně syčely, ale nevěnoval jim pozornost. A uspěl. Potkal svého známého Roberta.

"Vítej, Jakube. Co tu děláš?"

"Nazdar. Ale jen tak."

"Slyšel jsi o tom vyloveném úchylovi?"

"Slyšel."

"Ještě klika, že mu uklouzla noha. Za chvíli bych začal věřit v nečisté síly."

"Nečisté síly?"

"Ano. Když jsem před válkou začínal svou pedagogickou dráhu, ocitl jsem se v jedné víscce na Polesí. Několik let předtím tam byla povodeň. Zaplavila část vesnického hřbitova. Začaly se topit děti a lidé říkali, že řadí vodníci. Jak jsem uviděl ten zelený šlem, přímo to mnou otráslo, protože tenkrát ti utopení ho také mivali. Až po svém odjezdu jsem se doslechl, že sedláci vylovili z vody jakousi potvoru a tvrdili, že je to vodník. Dokonce proběhlo i vyšetřování."

"Nevíš, kdy se ten potápěč utopil?"

"Ten den, co vylovili toho kluka, jak jsme se tehdy potkali. Ležel ve vodě už dva dny."

"Tak to nebyl on."

"Co tím chceš říct?"

"Mám být upřímný?"

"Jistě."

Jakub si povytáhl nohavici a sundal ponožku. Na kůži byly dobře patrné modré otisky prstů, které se sevřely silou kleští.

"Bože! Odkud to máš?"

"Byl jsem v noci tady. Strčil jsem nohu do vody a chytil mě."

"Nežertuješ?"

"Ne. Mám taky trochu té zeleně, co jsem sundal z vlastní nohy."

"Co je to?"

"Rozmočená zelená plíseň."

Bývalý učitel se hluboce zamyslel a Jakub pokračoval:

"Praštil jsem ho sekerou, nejspíš do hlavy. Kdyby to byl ten potápěč, měl by v hlavě díru. Taky musel být pořádně zaklesnutý o dno, když mě mohl tahat takovou silou."

"Žijeme ve dvacátém století."

Jakub si vzpomněl, jak čaroval, jak v temných lesích bojoval s knězi Svantovíta, jak v mauzoleu vrazil Leninovi osikový kůl do hrudi. Život ve dvacátém století byl luxus, který si mohl dovolit jen málokdo. On ne.

"Nevěříš mi?"

"Upřímně řečeno, moc ne."

"Nemůžu svá slova dokázat. Ledaže... Sejdeme se tady v noci."

"Souhlasím. Kdy a kde?"

"U kavárny. V jedenáct."

"Ve třiadvacet. Dobře. Co budeme dělat?"

"Půjdeme na stejné místo a zase zkusíme ponořit nohu."

"A sním se zeptat, kdo bude tak riskovat?"

"Třeba já. Ale můžeme to udělat jinak. Můžeš přinést hák?"

"Nejezdím na dovolenou s hákem."

"Vedle penzionu je bedna s protipožárním náradím. Tam jeden visí."

"To bude krádež."

"Ráno ho vrátíme. Když půjde všechno dobře."

"A když špatně?"

"Pak bude vrácení problémem našich dědiců."

Bývalý učitel se ušklíbl, ale přikývl na souhlas.

#

Klos se poněkud opozdil. Krádež háku bez předběžné přípravy není jednoduchá.

"Už jsem si myslel, že nepřiđeš," řekl Jakub.

"Proč bych neměl přijít?"

"Mohl ses polekat. Už jsem všechno připravil. Jdeme."

Vstoupili na molo. Na jeho konci stála lampa. Nesvítla, vedly od ní vytržené kabely.

"Zatracení vandalové," prohlásil Robert.

"Jistě... vandalové. Vem si holínky."

"Bez nich to nepůjde?"

"Raději ne."

Jakub vytáhl z tašky řetěz.

"Nechceš mě náhodou utopit?"

"Co tě napadá."

Uvázal známého kolem pasu a usadil ho na okraj mola.

"Teď stačí čekat?" zeptal se Robert. "Jak víš, že příplave zrovna dneska?"

"Hastrman má místo mozku vodu, útočí vždycky, když ucítí kořist."

"Dobře. Ještě otázku. Kde se vzal vodník v přehradě vybudované komunisty?"

"To je jednoduché. Zatopili kus údolí. Někde dole musel být hřbitov. Stačilo, aby ho zaplavilo tolik špinavé vody, že zlikvidovala posvěcení. Desakralizace. Vstal z hrobu..."

"Jakube..."

"Ano?"

"Drží mě..."

Ve vodě opravdu probíhal nějaký boj. Bývalého učitele něco silně šhubalo za nohu. Řetěz se napjal a zaříz se mu do břicha. Jakub se pochmurně usmál a potom botou shodil do vody jeden odizolovaný kabel.

Záblesk a zaškvíření. V hlubině to zavířilo.

"Pustil," vytáhl Robert nohu z vody.

Byl bledý jako stěna.

Jakub rozsvítil baterku a sklonil se nad hladinu. Potom prudce ponořil hák a vytáhl na molo něco podivného.

"Rychle na břeh," křikl na Roberta. Stařík shodil holínky a rozběhl se. Jakub se pustil za ním, za sebou vlekl onu věc.

Záhy se ocitli v křoví u pláže. Rozsvítili dvě baterky a v jejich světle užasle zírali na svou kořist. To, co vytáhli z vody,

připomínalo rozmočenou egyptskou mumii, ale bez ob vazů. Hýbala se.

"Utečme," jekal učitel.

"Ne. Zatím je omráčený elektřinou. Musíme s ním skoncovat. Skoč do loděnice a sbal kanystr s benzinem, já ho pohlídlám."

Jakub čekal dlouho, než se Robert vrátil s kanystrem ukradeného benzínu. Druhá krádež v životě a obě jedné noci.

Vodník se svíjel připoutaný řetězem ke stromu.

"Neuvolní se?" zneklidněl Robert a postavil kanystr na zem.

"Přelámal jsem mu hnáty."

Robert polil monstrum benzinem. Vodník děsně zaskřehotal, přestal s pokusy osvobodit se a snažil se oba muže zasáhnout drápy.

"Máš oheň?"

"Mám."

Jakub zapálil smotané noviny a hodil je na vodníka. Vyšlehly plameny. Po několika minutách plamen pohasl.

"Co je s tvou vírou v pověry?" usmál se Jakub.

"Proboha... To bylo neuvěřitelné."

"Na," přistrčil mu placatící. "Kopni to do sebe a jdi spát. Já ještě vypnu kabel a uklidím. A hák vrať zpátky."

"Co když je tam ještě jeden? Radši na molo nechod'..."

"Risknu to."

Učitel zmizel ve tmě. Jakub šel na molo. Holinky svázal provázkem a potom se věnoval drátům vyvedeným z lampy.

Právě uvažoval, který je kladný a který záporný, když za sebou zaslechl zachmuřený hlas.

"Lovíme rybičky elektřinou, dědo? Doklady."

Otočil se a uviděl dva urostlé poldy. Obvinili ho z vloupání do loděnice a z krádeže kanystru benzínu, ničení přírodního prostředí rozléváním benzínu v lese a žhářství, a také z pytláctví.

Naštěstí doktor Workowski požádaný o konzultaci prohlásil, že jeho pacient trpí stařeckou demencí a navíc je náměsíčný. A opravdu, otisky prstů sňaté z kanystru ho zprostitily části obvinění, z ostatního se taky nějak vyhlal. O pytláctví se nedalo mluvit, protože v těchto končinách nikdo neviděl ryby už celá léta.

Uplynulo pět měsíců, než si Jakub uvědomil ještě jednu věc. Oné noci spálený vodník neměl na hlavě díru od sekery.

Pohádečka pro vnoučka

Oheň v kamnech pohasínal. Jakubův syn Marek objal manželku kolem ramen. "Tati?" pronesl.

"Hau?"

"Půjdeme na noční procházku. Uspíš vnuka?"

Starý pytlák se podrbal na hlavě.

"Žádný problém."

Zpod lavice v kuchyni, na které seděl, vytáhl kovářské kladivo a zrohovatělým nehtem z něj seškrábl nějaké hnidy.

"Dám mu čínskou narkózu," navrhl.

Syn odebral staříkovi kladivo a vyhodil je otevřeným oknem.

"Musíš jemně. Znáš toto slovo?"

Jakub po něm loupal vodnatě modrýma očima.

"Jemně. Jistě, rozumím. Je ještě moc malý, aby k uklidnění dostal přes hlavu, hau?"

"Správně."

"Existuje jiná metoda. Opiju ho do bezvědomí."

Snacha omdlela. Stěží ji vzkřísili.

"Promiňte," řekl stařík. "To je jen takový černý humor. Povím mu pohádku. O Červené Karkulce nebo o Jeníčkovi a Mařence. Znáš spoustu pohádek." Trošku uklidnění rodiče odešli a děda zamířil do pokoje, kde ležel jeho šestiletý vnuk.

"Tak co?" zeptal se. "Nemůžeš usnout?"

"Ne," odpověděl Matýsek. "Povíš mi něco?"

"Co bys rád slyšel?"

"To, jak jsi vypouštěl ze skopčáků krev do věder a ta vědra nosil..."

"Na takové historky jsi moc malý."

"Tak jak jsi prokousl krk..."

"Na to jsi taky malý. Povím ti pohádku."

"Nechci pohádku. Radši něco pravdivého."

"Tak dobře. Pravdivý příběh, jak to bylo s Červenou Karkulkou."

"Tu pohádku znám nazpaměť."

"Znáš cenzurovanou verzi," vysvětlil mu děda vážně.

"Co znamená cenzurovaná?"

"Takové, ze které vypustili nejdůležitější věci, aby se dětem o nich nezdálo."

"Jako v těch člancích o tobě, dědo? „Známy parazit ze Starého Majdanu Jakub V.“ Táta pořád říká, že kdyby napsali všechno, nikdo by tomu neuvěřil."

"Cože?" podivil se.

"Táta má celou složku článků místního tisku. „Známy v okolí jako hřbitovní hyena Jakub V..."

"Zatracení pisálci! Nevěř tomu, co píšou. Dobře?"

"Jo. Ale povídej, nebo neusnu."
"To nemůžeš usnout bez povídání?"
"Ne. Chci pohádku. Tedy tu pravdu o Červené Karkulce."
Jakub vytáhl z kapsy placatci, odšrouboval víčko a s potěšením si cvakl sedmdesátiprocentní samohonky.
"To bylo tak. Před dvěma sty léty v hájovně..."
"Ve které hájovně?"
"V té u silnice do Chelmu. V hájovně žila babička. Ve dne bydlela v chalupě, v noci litala nahá na koštěti... Ne, to bylo tak. Žila jedna babička. Jednoho dne cechmistr katovské školy zavolal k sobě žačku..."
"Proč katovské školy?"
"Protože kati nosí červené kapuce. Je třeba trochu myslet."
"Zavolal žačku. Jak se ta žačka jmenovala?"
Jakub se znovu napil pro osvěžení paměti.
"Docela obyčejně. Mařenka."
"Aha. A co bylo dál?"
"Mařenka vzala kyj, železný boxer, pušku..."
"Kecáš, dědo. Tehdy ještě pušky nebyly."
"Když umíš vyprávět líp, tak si to vyměníme."
"Tak ať ta puška zůstane. Jaká byla?"
"Ruský samopal."
"Lepší by byl americký."
"Tehdy ještě Amerika nebyla. Kolumbus ještě nevyplul. Takže šla lesem."
"Měla s sebou košík?"
"Měla."
"A v něm? Co bylo v košíku?"
"Nic zvláštního. Chleba se zapečeným provazovým žebříkem, buchta nadívaná pilníky, sklenice medu a v medu dynamit..."
"Dědo?"
"Ano?"
"Byly v něm léky pro babičku?"
"Jistě. Arzenik, kyanid a strychnin..."
"Něčemu nerozumím. Nač ten pilník a provazový žebřík?"
"Aby mohla babička zdrhnout z basy."
"Ona neseděla v chalupě, ale v base?"
To byl fakticky problém. Jakub vytáhl od kamen láhev piva Perla, otevřel ji o hranu vnučkovy postele a několikrát si lokl. Kvalitní nápoj mu okamžitě rozjasnil mysl.
"Samozřejmě. Tehdy tam nebyla chalupa, ale malý zámček."
"Aha. A arzenik je jed?"
"Aby otráвила ukrutné strážce."
"A kati byli nepřáteli žalávníků?"
Problém byl pořád složitější. Padla celá láhev, než děda vydedukoval správné řešení.
"K pochopení je potřeba vrátit se kousek v čase. Šedesát let předtím došlo k dělení Polska. O tom jsi slyšel."
"Ano. Naši vlast si rozebrali tři okupanti."
"Jsi tuze chytré dítě. Tak babička byla princezna a po smrti jejího otce... hm, krále Stanislava zdědila trůn. Ale okupanti ji uvěznil, aby na něj nemohla usednout. Kdežto kati sloužili bývalému králi a rozhodli se ji dostat z vězení, aby mohla porodit následníka trůnu."
"To mohla ještě родit v tom věku? Vždyť jí bylo šedesát nebo osmdesát let."
"Chceš vědět, co bylo dál nebo zkoumáme rodokmen našich králů?"
"Pokračuj, dědo."
"No, tak Červená Karkulka jde lesem a tu potká velikého vlka v bělogvardějské uniformě."
"Jaká je to uniforma?"
"Uniforma vojáků jednoho z okupantů. Nosívá ji Semen."
"Aha. A proč ji měl vlk na sobě? Vždyť vlci chodí bez šatů."
"S tebou jsou pořád potíže. To byl speciální vlk. Vypěstovaný uměle."
"Radioaktivní mutant?"
"Správně. Začínáš myslet. Vlč tedy vyskočí a ptá se: „Kam jdeš, Červená Kurvičko?“"
"Snad Karkulko?"
"No ovšem, Karkulko, a Karkulka na to: „Jdu ke své babičce do basy.“"
"Dědo?"
"Ano?"
"To není logické. Když byla Karkulka vnučkou princezny, byl její syn následníkem trůnu. Proč na něj neusedl táta?"
"Jejího tátu zlikvidovali bolševici v osmnáctém roce. Karkulka byla moc malá, aby usedla na trůn. Potřebovala babičku jako regentku."
"Co je to regentka?"
"Regentka je taková zástupkyně krále, když je moc malý."

"Aha. A nemohli poslat místo malé princezny někoho míň důležitěho? To bylo nebezpečné."

"Mysleli, že taková malá spíš projde. Neupoutá pozornost."

Vnuk se našťestí nezeptal, proč se princezna stala žačkou v cechu katů, protože pak by se děda asi nevyhlal.

"Aha. Tak pokračuj."

"A kde jsme přestali?"

"Karkulka řekla vlkovi, že jde za svou babičkou do basy."

"Dobře. Vlk se rozběhl a přiběhl k vězení první. Zaklepal na dveře celý, ale uvnitř nikdo nebyl, protože babička měla propustku do Sielce a v hospodě se ožrala namol. Vlk se oblékl do jejích šatů, vzal si její punčochy s podvazky..."

"Co jsou to podvazky?"

"Až vyrosteš, tak se to dovíš. A svalil se na babiččinu pryčnu. Potom přišla Červená Karkulka. 'Babi' zeptala se, 'proč máš tak veliké oči?'"

"Zase šidíš, dědo. Vci mají očka docela malá."

"Vždyť jsme se dohodli, že to byl ten, no... mutant."

"Mutant."

"Správně. 'Babi, proč máš tak veliké uši?' zeptala se Červená Karkulka. 'Abych lépe slyšela, až budeš z vedlejší celý vyťukávat zprávu vězeňskou abecedou...'"

"Oni ji chtěli zavřít?"

"Samozřejmě. Vždyť byla následníkem trůnu."

"Dědo, zase to motáš. Jak mohla být následníkem, když to byla holčička?"

"No jo. A holky vlastně ani ke katům nebrali."

"Jenom jestli si s tím katovským cechem nevymýšlíš. Hrozně kecáš, dědo."

"Tak radši o Perníkové chaloupce?"

"Dokonči tu první."

Jakub otevřel další láhev a napil se. "Dobře. 'A proč máš tak veliké zuby?' zeptala se Karkulka. 'To jsou nádorové změny z používání pasty na zuby.'"

"Co jsou to nádorové změny?"

"Když se často čistí zuby, moc rostou. Já jsem své nikdy nečistil a mám všechny. Některé dokonce ze zlata."

"Ale ty nejsou tvoje."

"Jak to, že ne? Aha, už vím. Namluvili ti, že starý dědek trhá nebožtíkům zlaté zuby? Lži."

"A spolkl vlk Červenou Karkulku?"

"Spolkl."

"Víš co, dědo, pořád mě zaráží, že ve všech těch pohádkách vlk polyká vcelku. Jak je to možné? Vždyť vlk má malou tlamu."

"Viděl jsi někdy vlka?"

"Jasně. V zoo. A viděl jsem, že před spolknutím všechno rozkousal."

O čtvrt flašky později Jakub už věděl, co odpovědět.

"V pohádkách je možné všechno," řekl.

"Ale to měla být pravda. Oklamal jsi mě."

Flaška vyletěla oknem. Prázdna. Od kamen vytáhl další.

"Jistě, pravda. V pohádkách je možné všechno, ale ten vlk byl doopravdy to... mutas."

"Mutant."

"Správně. Takže spolkl Karkulku. Vlk leží na posteli..."

"V base jsou postele? Říkal jsi, že když jsi seděl, byly tam pryčny z prken!"

"Ale to bylo dávno!"

"Dávno nejspíš dávali slámu na holý kámen."

Jakub došel k závěru, že nemá děti rád.

"Slámu dávali obyčejným vězňům, ale babičce dali postel, protože byla šlechtična. Rozumíš?"

"Ano."

"Tak tiše sed' a děda bude vyprávět. Vlk tedy leží a tráví Karkulku, ale Karkulka nebyla hloupá. Zapálila ve vlkově břiše zápalku a hned to bouchlo. Zápalka jí totiž spadla do louže pálenky. Přiběhla babička, protože zaslechla v krčmě výbuch, přestože byla s'atá. Vběhla do cely a vidí: vlk leží a z tlamy se mu kouří. Tak mu nalila kořalku do krku a flaškou praštila o hranu výčepního pultu, aby měla zbraň."

"Moment. Kde se vzal v cele pult?"

"Žalárníci si udělali načerno výčep, který tam schovali před kontrolou. Tedy: babička chtěla střepem rozpárat vlkovi břicho a vytáhnout vnučku, jenže vlk byl rychlejší."

„Zahod' to sklo, stará bréco," řekl a práskl po babičce z revolveru. Přilítl inspektor, v cele mrtvola, vlk opilý, Karkulka v další louži lihu, škrt, ale tentokrát to nebouchlo. Jen to začlo hicovat, takže se vlk rozběhl k řece."

"K té v lukách?"

"Jo. K Vojslavce. A začal pít vodu, aby uhasil oheň."

"A pil tak dlouho, dokud nepraskl?"

"Právě tak."

"A tovaryš přinesl vápno?"

Navzdory omámení alkoholem Jakub pochopil, že něco nehraje. Chvilí napínal mysl.

"Jaký tovaryš?" zeptal se opatrně.

"Ten od brněnského draka."

"To sem nepatří. O drakovi ti povím jindy." Podrbal se na hlavě. Všichni se dali na panický útěk.

"Kde jsme skončili?" zeptal se.

"Jak vlk pukl."

"Aha. Kati vytáhla Karkulku z břicha a koukají, vlka ta voda docela utopila."

"Vždyť vlk pukl."

"Aha. Takže se utopila Karkulka a proto nemáme panovníka," skončil docela vesele.

"A teď další pohádku. O lesní víle."

Lesní víla. Jakub si připomněl jako v mlze hubenou a svárlivou ruskou kapitánku z oddílu rudých partyzánů. Právě tak jí říkali. Nakazila syflem snad sto chlapů.

"Na okamžik," zamířil ke dveřím. Dokonce se do nich trefil.

Když se Marek se ženou vrátili domů, vyšel už měsíc. Jakub ležel před chalupou s'atý na smrt a jeho duše putovala někde daleko.

"Malý spí," řekla žena.

Nešťastnice si nevšimla, že to není její synek, ale figurína z půdy.

"Táta taky, ale toho neuspala pohádka. Zatracený ožrala."

"Ta tvá rodinka je hrozná."

"Naštěstí já jsem docela normální."

"Co s ním uděláme?"

"Hodím na něho deku a ať si spí. Třeba se mu bude zdát něco hrozného."

Mezitím šestiletý Matýsek šel lesem k hájovně. Tu se objevil ohromný, hnusný vlk.

"Kam jdeš, Červená Karkulko?" zeptal se.

"Nejsem Červená Karkulka. Jsem Matýsek Vandrovec," odvětil hošík důstojně.

"Od těch Vandrovců?" poděsil se vlk.

Vzduchem zasvištělo brzdové lanko a ocelový drát obtočil krk zvířete. Než se mu zakalil zrak, ještě postřehl, jak mu mladý pytlák obratným řezem křiváku otevírá aortu. Potom následovala čirá tma.

Proti prvnímu přikázání

Hospodyně vypadala neobvykle. Bylo jí kolem šedesáti, tedy ve věku, kdy už čas začíná stírat nedostatky v kráse, přesto při pohledu na ni se člověk nemohl zbavit nepříjemného dojmu, že má před sebou starou, olýsalou gorilu. Měla vysedlé lící kosti, vyčnívající nadočnicové oblouky, čelo zkosené v neobvyklém úhlu.

"Budete bydlet tady, důstojný pane," otevřela dveře pokoje.

Mluvila nezřetelně, jakoby nosem, a v hlase jí zněl podivný tón.

Kněz Pavel Markowski vstoupil do místnosti a zvědavě se rozhlédl. Pokoj byl vybaven skoro asketicky. Pryčna z nehoblovaných prken, pokrytá slámníkem ušitým zřejmě ze starých pytlů. Jednoduchý pracovní stůl z tlusté pazdeřové desky na důkladných nohách, svařených ze starých vodovodních trubek. V koutě psací stolek plný tlustých svazků vázaných v kůži.

Jediným neobvyklým prvkem byl počítač na stolku u okna. Na podlaze se povalovaly kabely. Jeho předchůdce po sobě zanechal stohy papírů. Volné listy, popsané drobným písmem, tvořily komínek v koutě. Na stole ležela spousta xerokopií. Na stole se tyčil velký kříž s připevněnou figurou z černého dubu. Farář se s úsměvem otočil k hospodyni.

"Co je to za papíry?"

"To já nevím," řekla. "Spalte to, ze psaní nikdy nic dobrého nevzešlo. Já když si přečtu noviny, hned mě bolí hlava. Co chcete k večeři?"

"To je jedno," pokrčil rameny. Odešla někam dozadu. Farář pocítil nečekanou úlevu. Jako by mu spadla ze zad velká tíže. Otočil se, přistoupil k lůžku a položil na ně kufřík. Vyhlédl z okna. Vedlo do luk, měl odtud nádherný výhled. Za loukami se zvedaly nevysoké kopečky k lesu, který současně vymezoval hranici údolí i horizont. Opřel se rukama o okraj lůžka a udělal několik dřepů. Krev mu začala proudit v žilách živěji. Propletl prsty a potom otočil ruce dlaněmi ven. Po několika cvicích pažemi přistoupil k počítači a zapnul jej. Přístup byl zajištěn heslem. To ho trochu zaskočilo.

"No nic, pobavíme se příležitostně," broukl. Zamkl pokoj a vyšel před faru. Před očima se mu objevil kostel. Neveliká, půvabná barokní svatyně, obklopená starými lipami. Usmál se a vykročil k ní.

Zblízka zahlédl poměrně nové praskliny ve zdi, což ho zneklidnilo. Vrata byla zamčená. Měl v kapse klíč. Vložil ho do zámku a otočil. Dveře se zaskřipěním povolily. Vstoupil do předsíně.

Kamenná podlaha se k tomu vnitřku nehodila.

Očekával, že bude vyhlazena nohama věřících a hladká jako zrcadlo, avšak byla dost drsná. Nová.

Strčil do dveří, které vedly do svatyně. Hned na prahu zahlédl náhrobní desku zapuštěnou do podlahy. Ulekaně se zastavil. Tabule byla zhotovena z obyčejného šedého žilkovaného kamene a teoreticky měla být už dávno nečitelná. Pokud se dalo věřit vyrytému datu, ležela zde už tři sta let. Přesto vypadala, jako by ji položili teprve včera. Písmena měla ostré hrany. Všechny detaily erbů byly zřetelné. Vykročil. Po schůdkách vystoupil do presbyteria a minul oltář. Za oltářem se nacházely dvojce dveře. Jedny vedly do sakristie, druhé kryly schůdky do podzemí. Otočil klíčem v zámku. Z otvoru to zaválo vlhkostí a zatuchlinou. Nahmatal na zdi vypínač a otočil. Rozsvítila se řada žárovek. Vstoupil na schody.

Bylo tu čisto a vlhko. Zdi vybilili před několika lety, ale už je stačila zohyzdit zatékající voda. Kolem kabelu povlávaly pavučiny. Sestupoval pořád níž. Schody se zatáčely, až se konečně ocitl v kryptě. Místnost byla nízká, domyslel se, že při nějaké větší povodni sem zřejmě vtrhla voda a bláto potom neodstranili. Mohutné, několik set kilogramů vážící

mramorové sarkofágy stály v dlouhé, pochmurné řadě. V ostrém světle žárovek se leskly zlacené nápisy na kamenných víkách.

Krusewski z rodu Habdank. Číslice vyznačující délku jejich života čas místy setřel. První sarkofágy sem umístili v šestnáctém století. Kostel byl zřejmě přestavěn, krypta však nebyla dotčena. Sarkofágy byly různé. Dva nebo tři zřejmě obsahovaly po dvou rakvích. Když setřel dlani prach z nápisu, přesvědčil se, že tomu tak vskutku je. Několik úplně maličkých skrývalo pozůstatky dětí. Sklonil hlavu a přešel do druhého sálu. Zde bylo sarkofágů několik, zpozoroval je až po chvíli.

Podlahu pokrývalo bláto. Po zdech stékala voda. U jedné zdi stálo několik dřevěných rakví. Povalené jedna na druhou popraskaly a odhalily svůj obsah. Bílé a žluté kosti, zbytky oděvů a obložení. Nejnižší hnily a pokrývala je bílá plíseň jako kožich. Otočil se skoro polekaně. Vedle v přesné řadě stály rakve významných obyvatel městečka. Nebyly na nich žádné nápisy, mohl jen předpokládat, kdo v nich leží.

Kryptu opustil s úlevou. Zamkl dveře a potom kostel. Vrátil se na faru. Svlékl sutanu a oblékl se "civilně" do plátěné blůzy a džínových kalhot. Příslušnost k duchovnímu stavu naznačoval jen kolárek na krku. Ze síně vytáhl kolo. Napumpoval duše a vyjel na projížďku okolím. Kolo jelo ztěžka, ale záhy se ocitl za vesnicí a zamířil do kopce. Nedaleko od cesty se rozkládal hřbitov. Duchovní sestoupil z kola a zavedl je dovnitř otevřenou kovovou bránou. Hřbitov jej zaskočil. Nějakou péčí vykazovalo jen pár hrobů. Místa většiny pohřbů vyznačovaly jen kopečky země, zarostlé trávou se zatlučenými křivými dřevěnými kříži. Usedl na rozviklanou lavičku a sevřel hlavu do dlaní.

Něco tu nehrálo. Hřbitov se nepodobal žádnému z těch, které vídal předtím. Vypadal naprosto opuštěně. Probošt zvedl hlavu a spatřil před sebou čerstvý kopeček země. Přistoupil k němu a prohlédl si tabulku přibitou jedním hřebíkem k trámku. Jeho předchůdce, zdejší farář. Zemřel v šestadvaceti. Jeho jméno mu nic neříkalo, přestože je znal z biskupova dopisu. Pod tabulku někdo připevnil rezavým napínáčkem kousek papíru, který vzdáleně připomínal vizitku. Vizitku vytištěnou dětskou tiskárničkou na šedém balicím papíru a vystříženou tupými nůžkami.

K najmutí.

Nejlepší civilní exorcista země.

Jakub Vandrovec

Pod tím adresa, která proboštovi nic neříkala. Podrbal se na hlavě, potom sundal cedulku z kříže a otočil ji. Strašlivou čmáranicí byla na druhé straně napsána krátká, obsažná informace.

Současnému proboštovi. Zabili ho. Ověř ve spisech. Tam najdeš odpověď.

Strčil lístek do kapsy a vrátil se na faru. Hospodyně mu představila kostelníka, výjimečně nevládného chlapa s výrazem profesionálního vraha. Jeho rysy připomínaly hospodyně tak, že mohli být příbuzní. Rozhovor byl krátký a pochmurný. Kostelník potvrdil, že praskliny ve zdi jsou staré a nic se neděje. Nápad vykopat studnu s cílem odvodnit kryptu ocenil úsměškem a prohlásil, že mu platí jen tolik, aby nezdechl, takže si nebude přidělovat práci. Farář odešel do svého pokoje. Zamkl dveře a zakryl okno. Rozsvítil, odsunul lůžko. Kousek podlahy pod lůžkem šel bez potíží vyjmout. Kněz odkryl masivní dvířka velkého trezoru zapuštěného do podlahy. Kód znal. Po chvíli dvířka povolila. Sklonil se nad tmavým nitrem s kartónovými svazky. Bylo jich kolem stovky. Vyjímá je a ukládal vedle na podlahu. Pod nimi ležela ještě kovová krabice s dokumenty o založení farnosti a váček s něčím těžkým. Vysypal obsah na podlahu. Plastikové taštičky plné zlata, pruty a mince. Obsahovaly štítky vyplněné podle pokynů, které se také učil.

Rezerva pro případ války, rezerva na sirotky v případě války, na běžnou misijní činnost, svatopetrský groš, poplatky kurii. V malém černém sešitku byl pečlivě zapsán každý výdaj. Bude to muset někdy přepočítat. Nasypal zlato zpátky do váčku a vložil ho do trezoru. Ve zvláštní kožené tašce byl tenký balíček kanadských dolarů. Strčil ho zpět do trezoru a pak se pustil do čtení. Jeho předchůdce vedl evidenci velice pečlivě. Spisy byly opatřeny nápisy tužkou. "Rodina vymřela." "Rodina se přestěhovala do..." zde následoval název farnosti.

Rodiny, jejichž členové přestoupili ke Svědkům Jehovovým, byly na spisech označeny fialovými trojúhelníky. Naštěstí nebylo ve farnosti této náklady mnoho.

Na jednom spisu objevil znamení kružítka a úhelníku. Někdo vstoupil ke svobodným zednářům. Občas se vyskytly červené hvězdičky, označující levicové sympatie. Na několika srpy a kladiva (členové vesnické organizace strany). Navíc byly skoro všechny svazky označeny podivnou kresbou v podobě písmena pí a škrtnutou římskou jedničkou. Pokud všechny předchozí symboly znal ze semináře, kde ho naučili kódy pro označování spisů, tyto byly nepochybně nápadem jeho předchůdce. Podrbal se na hlavě a potom jeden z nich rozšněroval. Obsah byl neobyčejně nudný.

Genealogický strom rodiny, evidenční listy všech jejích členů, také šifrované. V papírech bylo všechno. Data prvních přijímání, pozdější četnost přijímání svátostí, konečně datum smrti a počet mší odsloužených za klid duše zemřelého. To poslední chybělo. Hned za datem pohřbu bylo červenou pastelkou zapsáno jiné datum. Červená data obsahovala malý červený otazník. Trošku se podívil. Z trezoru vyňal knihu příjmů a výdajů farnosti. Pohroužil se do četby. Nedělní příspěvky byly minimální. Svatby se prakticky nekonal, většina lidí byla pohřbena bez účasti kněze.

"Co to má znamenat?" podívil se.

Mše za zemřelé se také prakticky nekonal. Četl a divil se pořád víc. Farnost byla celou dobu na pomezí bankrotu. Jediný významnější příjem pocházel z prodeje bezcelně dovážených automobilů. Získané fondy putovaly na opravu střechy kostela, platy varhaníka, kostelníka a pojištění. Shromáždění té špetky zlata za těchto podmínek připomínalo zázrak. Ještě jednou vyňal sešit připojený k rezervě. Prolistoval jej. Většina mincí přišla do váčku ještě před první světovou válkou. Nejnovějším záznamem byly čtyři kusy po deseti gramech. Z porovnání dat vyplývalo, že byly

zakoupeny z peněz za prodaná auta. Prohlédl ještě několik svazků, ale záhadu neobjasnil. Schoval je a trezor zamkl. Usedl na lůžko a na chvíli se opřel o zeď. Najednou ho zamrazilo. Jak ten tajemný Jakub Vandrovec může vědět o spisech? O nich přece neví nikdo. S výjimkou farářů. Evidence věřících je před laiky pečlivě skrývána. Zapnul počítač. Systém se ho zeptal na heslo. Pro začátek ověřil, jestli není zapsané tenkou tužkou na okraji nebo druhé straně klávesnice. Nebylo. Jeho nabídky systém odmítal. Zkusil jméno mrtvého. Psal jména svatých, jejichž obrazy visely v kostele. V zoufalství nakonec napsal jména padlých andělů a významných stranických funkcionářů. Ani to nepomohlo. Ze svého kufříku vyňal systémovou disketu a počítač resetoval. Tentokrát se mu vedlo lépe. Vstoupil do systému. Objevil se seznam adresářů a souborů. Jeho předchůdce udělal onu mravenčí práci spojenou ze zapsáním obsahu farních kronik a knih do paměti počítače. Určitě těch, které se povalovaly všude kolem. Vzdychl a rozhodl se vstoupit do prvního souboru shora.

Systém se ho opět zeptal na heslo a potom automaticky resetoval. Kněz pocítil únavu. Oťel si čelo a vypnul zlomyslný stroj. Poskládal papíry a udělal z nich jednu velkou hromadu. Potom ulehl. Pod polštářem něco podezřele zašustilo. Sáh tam a vytáhl sešit s plátěným obalem. Otevřel ho. Na první stránce byl nápis: Věci k zařízení.

Začal mechanicky listovat. Hned na začátku byla připomenuta střecha kostela. Jako způsob financování bylo uvedeno "automobily". Domyslel se, oč se jedná. Stránka byla červeně škrtnuta s poznámkou "Vyřízeno". Na další byla výměna elektrické instalace na faře a v kostele. I to bylo profinancováno z peněz za něčí pohřeb a z úspor určených na nákup uhlí na zimu. Na další bylo něco o početné rodině, jejíž dvě ratolesti šly studovat. V rubrice "Způsob financování" bylo napsáno "Růžence". Podobná poznámka byla ještě o kousek dál na místě, kam farář zaznamenal nezbytnost zesílení prasklého základu u kapličky.

"Co znamenají ty růžence?" podivil se Markowski. "Poplatek za kuličky růžence?"

Nečekaně mu došlo, o co se jedná. Loni o tom psal levicový bulvární tisk. Skupina nápaditých duchovních vylepšovala rozpočty svých farností prodejem kávy. Aby se vyhnuli clu, psali do spisů, že káva slouží misijním účelům. Ze zrn se měly údajně vyrábět růžence. Prozradilo se to tím, že jeden z účastníků dovezl tirák mleté kávy...

Usmál se. Vyšel z pokoje a vyhledal hospodyně.

"Kolik máme uhlí na zimu?" zeptal se.

"Trošku. Tak půl metráku. Nevystačí."

Zapsal si do sešitu, že je potřeba koupit uhlí. Ukázalo se, že opravu potřebuje i kanalizace. Napadlo ho že by bylo dobré zřídit biočistírnu. Koneckonců církev má kromě duchovních hodnot rozsévat i zrnka civilizačního pokroku. Zaznamenal to na další stránku a vyšlo mu, že deficit už přesáhl čtyři tisíce zlotých. Ztěžka vzdychl. Půjčila by mu kurie, případně dala dotaci? Hodlal jim napsat dopis, ale počítač nefungoval. Blokáda. Usedl a napsal ho rukou. Požádal o dotaci nebo alespoň zaslání uhlí, kdyby se je podařilo někde levně koupit. Navíc požádal o posláni informatika kvůli odblokování počítače.

Povečeřel skromně. Hospodyně zřejmě neuměla vařit. Chléb byl trochu zatuchlý a párky nepochybně pamatovaly jeho předchůdce. Nakonec se přinutil k jídlu jen silou vůle. V duchu opakoval starou, moudrou sentenci: "Ať raději hříšné tělo praskne, než by se promarnily dary Boží." Po jídle šel spát. Pocíťoval únavu.

Uprostřed noci ho probudilo bušení na okno. Vyskočil z postele a otevřel okno. Venku stál malebně oblečený muž v černé esesácké blůze a s rudou papachou na hlavě.

"O co jde?" zeptal se rozespale kněz.

"Umírá můj přítel. Potřebuje kněze. Mám motorku," vysypal ze sebe podivný návštěvník.

"Minutku!" Navlékl si sutanu a vzal malý kufřík s potřebnými věcmi. Zabouchl dveře a vyběhl před faru. Podivný návštěvník seděl na sajdkáře stejně staré a devastované jako byl sám.

"Sedněte si do přívěsu," navrhl.

Farář se usadil a motorka se rozeřvala.

"Je tam přílba," řekl řidič.

"A vy?"

"Nepotřebuju."

Nahmatl něco kulatého a ke svému údivu vytáhl z přívěsu hasičskou přílbu. Nasadil si ji na hlavu. Motorka zvyšovala rychlost.

"Kdo jste?" zajímal se duchovní.

"Říkají mi Jakub Vandrovec."

"Našel jsem váš dopis."

"Později," utonul hlas podivného společníka v ryku mučeného motoru.

Motorka uháněla cestou necestou, přeskakovala příkopy i meze. Když chvilku pádili po nějaké silnici, reflektory protijedoucího auta na chvíli osvitily Vandrovce v oblíčeji. Rýsovala se v něm extáze a šílenství. Jakub přidal plyn. Motorka se nyní řítla takovou rychlostí, až faráři připadalo, že se vznášejí nad zemí. Konečně zaparkovali u polorozpadlé chalupy vysoko na kopci. Jakub seskočil.

Ve dveřích stálo několik osob. Farář se polekal. Vypadaly hrozně. Navlečení do bůhvíčeho, nahrbení, v oblíčeích znamení hříchu. Nikdy si nemyslel, že to může být tak zřetelné. Nepochybně to byla vlastnost typická pro zdejší obyvatelstvo. Všichni měli trochu opičí rysy.

"Copak?" zeptal se nejstarší a plivl Jakubovi pod nohy.

"Přivezl jsem kněze pro Mychajla."

Chlap si odpřel podruhé a udělal sprosté gesto.

"Přeje si to," řekl Jakub důrazně.

"Vypadněte," řekl jeden mladík.

Jakub popadl sekeru, kterou měl za pasem, a z rukávu vytáhl kus kravského řetězu.

"No co je?" pronesl třetí. Jeho obličej připomínal opičí tolik, že se farář podivil, když uslyšel lidský hlas.

"Mychajlo si to přeje," zdůraznil Jakub. Za jeho zády se objevili další dva. Jeden držel v ruce plaňku, ze které trčely dva hřeby. "K zemi," šeptl Jakub knězi. Markowski okamžitě uposlechl. Vandrovec zařval a řetěz opsal vzduchem kruh. Ve slabém světle žárovky zavěšené nade dveřmi zasvítíl jako blesk. Pavel vstal. Tři protivníci leželi na zemi. Jeden si tiskl dlaně na obličej a kvílel. Druhý ležel o kus dál s vlastní tyčkou ve střevech, ale zdálo se, že ne moc hluboko. Třetí se právě pokoušel vstát na všechny čtyři. Jakub ho kopl do obličeje a nepřítel klesl k zemi. Exorcista zvedl ze země sekeru a šel ke dveřím. "Raději otevřte," řekl.

Zevnitř pronikl zvuk posouvání něčeho těžkého. Jakub zavyl podruhé a začal rubat dveře.

"Copak se to smí?" otázal se farář. "Zřejmě nás tady nechťejí."

"Oni ne, umírající ano."

Dveře padly. Za nimi stála těžká almara. Jakub zuřivě rubal a překážku zakrátko odstranil. Rozsvítil baterku a nahlédl dovnitř. Z protějšího pokoje vyhlédl nejstarší z nepřátel s dvojkou v ruce. Exorcista srazil duchovního na zem. Koule jim prolétla nad hlavami. Vytáhl z kapsy otlučený revolver a několikrát střelil dovnitř. Dvojka promluvila znovu. Vyskočil a v okamžiku byl uvnitř. K faráři doléhaly ohlasy prudké rvačky. Vstal, otřepal si sutanu a přikrčen začal couvat k silnici. Zvuky rvačky ustaly a rozlámanými prkny proskočil Jakub.

"Cesta je volná," pronesl hrdě.

"Možná..." začal Markowski, ale oči exorcisty se najednou zúžily do úzkých štěrbin a v ruce mu blýskla zbraň.

"Dovnitř," pronesl jako ke koni, mírně, avšak s důrazem vylučujícím neposlušnost.

Vstoupili. Stařík ležel u zdi a zdálo se, že se pokouší probrat. Potřásal hlavou, ale podle výrazu to nepomáhalo. Jakub kopl do dveří. Byly zamčené. Střelil do zámku a potom kopl ještě jednou. Ocitli se v pokoji. U postele, na které ležel nějaký stařec, stáli tři zamračení muži.

"Vypadněte," vyzval je Jakub.

Místo uposlechnutí na něho skočili. Řetěz dopadl a klesl k zemi. Ostatní zařídil gumáky. Po chvíli přestali jevit známky života. Vyhodil je na chodbu a zamkl dveře. Potom přesunul těžkou skříň a druhou zakryl okno. Přistoupil k muži ležícím v posteli.

"Mychajlo, to jsem já, Jakub."

"Jakube, kámo, už jsem si myslel, že se nedočkám."

"Přivedl jsem kněze."

"Děkuji."

"Vyzpovídejte ho," vyzval duchovního. "Já pohlídám dveře."

Nemocný s námahou pronesl úvod zpovědi. Konečně dospěl k části věnované hříchům.

"Zhřešil jsem proti prvnímu přikázání," pronesl s námahou.

Potom obrátil oči v sloup a zemřel.

"Pozdě," řekl exorcista a doprovodil svá slova kletbou.

"Ne, chtěl se vyzpovídat, bude mu započteno," uklidnil ho farář.

"Pokud tam nahoře," zašilhal exorcista ke stropu, "ho chtějí, nemohli počkat?"

"Není naší věcí to řešit."

"Dobře. Vezmeme tělo a půjdeme."

"Nač nám bude tělo?"

"Abychom je křesťanský pohřbili, pochopitelně!"

"A rodina?"

"Úplně jsem na tu holotu zapomněl, ale jestli se nás pokusí zadržet, vystřelím jim do uší dírky na náušnice."

"Copak se nepostarají o pohřeb?"

"Vždyť jste to viděl sám, k sakru."

"Moment. To, že nás nemají rádi, nic nedokazuje."

Exorcista došel až k němu. Stáli proti sobě.

"Pokoj je příliš malý a slyšel jsem, co řekl. Ostatně jeho hříchy znám."

"Tedy?"

"Porušili první přikázání. Ale nejen oni. Avšak do kostela ho snad přinesou. Můžeme jít."

Duchovní zamířil ke dveřím.

"Tudy ne."

Odstrčil skříň blokující přístup k oknu a pažbou vyrazil sklo.

"Poslyšte," řekl lidem číhajícím v přitní. "Už není důvod, abyste po nás šli. Mychajlo nežije a stačil se vyzpovídat."

Počítám do pěti a potom jdeme. Každý, kdo se ocitne v mém dosahu, umře."

Jako odpověď přiletěl kámen. Zasáhl ho do obličeje, ale jako by to necítil.

"Jedna, dvě, tři, čtyři, pět!" počítal hlasitě, potom vytáhl z kapsy granát, vytrhl pojistku a vyhodil jej oknem. Výbuch ozářil hroustící se chalupy a vytloukl zbytek oken. Jakub proskočil oknem a potom pomohl faráři, který se zapletl do sutany. Pod nohama jim leželo něco měkkého. Zřejmě tělo. Oběhli dům. Motorka hořela.

"K sakru," zavyl Jakub. "Tohle jste přehnali. K zemi," přikázal knězi.

Z váčku u pasu vytáhl několik kousků dynamitu s doutnáky. Byly odborně zastrčené do kovových trubiček. Zapálil první doutnák a hodil nálož vyraženými dveřmi do domu. Výbuch nadzvedl střechu, zdi popraskaly. Další nálož expedoval směrem ke stodole. Složila se jako domek z karet. Nikdo se neobjevoval. "Tak jdeme," přikázal ležícímu.

Rozběhli se. Před nimi se objevil zahradní plot. Úder sekerou nevydržel. Hned za plotem stál starý volkswagen "brouk".

Vandrovec vyrazil sekerou sklo, otevřel dveře, a pod volantem spojil kabely nakrátko. Motor naskočil. "Nasedněte!" "Ale to je krádež. Já..." "Nezhřešíte, protože to bylo z donucení," bleskla znovu tmou odřená hlaveň. Značnou rychlostí projeli dvorem. Cestou Jakub hodil do otevřených dveří jakési kůlny třetí, poslední dynamitovou nálož. Zhasl světla a vyjel na polní cestu. Kůlna přestala existovat. V dálce začalo blýskat modré světlo, které se blížilo. "Zatracení poldové," broukl a přidal plyn. "Můžete mi to vysvětlit?" zeptal se opatrně kněz. "Co je tady k vysvětlování?" podivil se exorcista. "S tou holotou je potřeba jednat tvrdě." "Napsal jste, že všechno je ve spisech. Co to znamená?" "Váš předchůdce moc věděl. Zabili ho." "To jsem slyšel. Nejistilo se, kdo." "Existuje jeden chytrý latinský aforismus. Přesně si nevzpomínám, ale zní asi v tom smyslu, že vinen je ten, kdo má z věci užitek. Dělal jim nepříjemnosti. Proto musel umřít." "A policie?" "Totéž. Na své nesáhnou. Kdybych byl potřeba..." "Mám adresu." "Tam prozatím nebudu. Určitě mě poznali. Radši se někam na chvíli schovám. Kdybyste mě potřeboval, zavolejte Semenu Korčáskovi ve Vojslavicích. Telefon sto deset. Jako v tom enderáckém filmu o poldech." Zastavil před farou. "Na shledanou. Budu k dispozici." "Ale o co se vlastně jedná?" "To se brzy dovíte." Motor zařval a auto zmizelo ve tmě. "Kdyby lidé znali tíhu opravdové víry, bylo by víc ateistů," citoval kněz zamyšleně větu, kterou kdysi slyšel. Potom si vzpomněl, že jeho podivný společník rubal dveře sekerou jen proto, aby se umírající přítel mohl vyzpovídat, a pocítil bezděčnou úctu. Sám by se něčeho takového neodvážil. Zamířil do svého pokoje. Zamkl dveře a otevřel trezor. Hledal složku Jakuba Vandrovice, ale nenašel ji. Teprve potom si připomenul, že Vojslavice patří do vedlejší farnosti. Ještě jednou vzdychl a šel spát. Slepice zobaly zbytky od snídaně. Farář Markowski na ně dojatě hleděl. Noční příhody už pozapomínal. Málem si namluvil, že se jednalo jen o nepříjemný sen. V denním světle vypadala vesnice kouzelně. Hlavní ulice, dlouhá celé kilometry, ležela v údolí. Pole vedla do svahů a končila hustými lesy. Podél silnice rostly topoly. Byl podzim. Po silnici projel nákladák. Sobota. Zítra odslouží první mši. Potěšeně vzdychl. Už měl tuto vesnici rád. Na dvůr přijel policejní vůz. Auto bylo poničené, podvozek držela pohromadě snad jen vrstva rzi. Bylo zablácené a mělo špinavá okna. Vystoupili dva muži, kteří vlastně jako policisté ani nevypadali. Připomínali dva primáty nacpané do uniforem. Byli si podobní jako dvojčata a do jisté míry připomínali lidi, se kterými v noci bojoval Jakub. Měli výrazné nadočnicové oblouky, ploché nosy, vyčnívající lícní kosti a ustupující brady. "Farář Markowski?" ujistil se první. "Jsem zdejší strážmistr. Říkají mi Jožka." "Čím mohu posloužit? Mám vysvětlit strážnici?" "Nepřišli jsme pro hlouposti, ale pro výpověď," vysvětlil druhý pitekantrop. "V noci vás lidi viděli u toho, jak shořela Bardakova chalupa." "Ovšem, dnes v noci jsem vyzpovídal umírajícího v nějaké chalupě v kopcích." "A kdo vás tam zavezl?" "Protože nesmím lhát, využiji klauzuli o svobodě svědomí a odmítám další výpověď," prohlásil důstojně. "Cože?" podivil se polda. "Nechce mluvit," vysvětlil mu první. "Co, nepoví?" popadl druhý pendrek. "Nech toho," zchládl ho Jožka. "Takhle ne. Bude vás potřeba trochu převálcovat," řekl. "Jdeme. Ale až chytíme transport těch vašich růženců, bude průšvih. Uvědomíme celní úřad o vašich výrobcích. Zasraná černá mafie." Nasedli a odjeli. Farář se vrátil do pokoje a zamyšleně začal listovat v sešitě se záznamy finančních machinací. Několik posledních stránek bylo prázdných. Nečekaně postřehl, že jsou v rohu označené maličkým znaménkem v podobě dvojky se škrtnutou vlnovkou. Šifra. Něco je skryto. Očichal sešit. Nepatrná, stěží postřehnutelná vůně cibule pronikala pachem starého papíru. Usmál se. Šťáva z cibule. Nejjednodušší tajný inkoust. Šel za hospodyní a půjčil si žehličku. Stránky pečlivě přezehlil. Čáry nakreslené šťávou rychle ztmavly. Odložil žehličku a ponořil se do četby. Záznam byl opatřen týden starým datem. Ten, kdo jej zanechal, žil ještě dva dny.

Mému případnému nástupci. Případá mi, že vím, o co se jedná. Analyzoval jsem všechny dostupné dokumenty. Tato fara je místo, kam posílají kněze s příliš liberálními názory. Doba pobytu v tomto proboštví činí průměrně jeden rok. Vždycky končí smrtí. Během posledních dvou set let tři výjimky. Pokaždé byla doba pobytu mnohem delší. Od pětadvaceti do čtyřiceti let. Faráři se s tou holotou nepochybně dohodli. Kurie udělala kříž nad tímto místem a těmito lidmi. Je slabá na to, aby nařídila jejich likvidaci, přestože je to jediný způsob, jak se té nákazy zbavit. Cítím, jak se kolem mě stahuje smyčka. Už vím, jak, ale ještě nevím, proč před tím zavírají oči. Fara je ztrátová. Chtějí, aby kostel spadl a bylo ho možné zavřít. V tom se zájmy kurie a jejich shodují. Odvezl jsem fotografie známým archeologům. Tvrdí, že je to vzácné nahromadění recesivních vlastností. Jsou to zkrátka ryzi neandertálci. Ještě nevím, jak je to možné. Je jich sedm

klanů. Vandrovec tvrdí, že starý Mychajlo se liší. Měl bych si s ním promluvit, ale on už nevychází z domu a jít dovnitř znamená jistou smrt.

Tady zápis končil.

"Neandertálci?" podivil se farář. "Opravdu tak vypadají... A znal Vandrovce."

Vytáhl z kapsy mobil a vyťukal číslo penzionovaných kněží v Lublinu. Chtěl k telefonu otce Rogowského.

"Slyším?" ozval se ve sluchátku hlas starého zpovědníka.

"Zdraví Pavel Markowski."

"Vítej, hochu. Jaké problémy tě trápí?"

"Hledám odpověď na několik otázek. Právě jsem dostal vlastní faru..."

"Blahopřeji. Jak to jde?"

"Děje se tady něco zvláštního. Nevím co. Celá ta Dubinka..."

"Jmenovali tě farářem v Dvorské Dubince?"

"Ano."

"Co jsi provedl?"

"Vymítal pankáče v Jarocinu. Víte, co je tady v nepořádku?"

"Slabé slovo. Tam se umírá. Podivně rychle. A málokterý farář zemřel přirozenou smrtí. Když jsem studoval v semináři, a to je přes šedesát let, říkalo se, že je to prokleté místo. Kolik jsi měl v neděli na mši věřících?"

"Ještě jsem ji nesloužil. Teprve jsem přijel."

"To se podivíš. No nic. Musíš si dát pozor na původní obyvatele té díry. Na domorodce."

"Jsou tady nějakí noví?"

"Ano. Přesídlenci od Bugu. Staré rozeznáš ihned. Takoví opičí. Jakoby zaostali ve vývoji. Myslím, že se jedná o chronickou podvýživu a alkoholismus po mnoho generací. Poškození genotypu. Sedm nebo osm rozvětvených rodin. Výjimečně odolní vůči slovu Božímu."

"Mám ještě jeden problém. Je tady nějaký Jakub Vandrovec..."

"Pravda. Vojslavice jsou blízko. Haha. Starý Jakub."

"No právě. Kdo je to?"

"Jakub? Všestranný odborník. Nejlepší občanský exorcista z celé země. Tedy pokud je střízlivý, což se mu moc často nestává. Církev občas potají využívá jeho schopností."

"V čem spočívají? Co dokáže?"

"Existuje takový vtíp o vyhánění čerta ďáblem. Tak nějak tomu je. Zdá se, že temné mocnosti nesnášejí jeho přítomnost. Dva kněží, kteří se ho pokusili vyzpovídat, utrpěli šok."

"To nezní moc lákavě."

"Není to tak zlé. Je to prostě pomatený alkoholik a psychopat. Porušuje všechny možné předpisy z ryzí radosti, kterou mu působí jejich porušování. Ale vlastním neublíží."

"Vlastním?"

"Jestli ti nabídl ochranu, můžeš klidně spát. Z hlavy ti nespadne ani vlasek. A pokud ho poprosíš o pomoc, poskytne ji."

"Hm. Ještě jeden dotaz."

"Vím jaký. O co se vlastně jedná? Ta farnost je poskvřená. Existuje pět set let. Nedávno dospěli k závěru, že se čas naplnil a je třeba se vzdát."

"Nechápu."

"To je všechno, co ti můžu říct."

Ve sluchátku se ozval zvuk, jaký provází přerušování spojení. Policisté se vrátili. Tentokrát měli na střeše připevněnou rakev, stlučenou z prken. Z vozu vylezl Jožka.

"Nu, otče, pochovejte ho po křesťansku," řekl bez úvodu.

"Odneste ho do kostela," vyzval je klidně. "Hned najdu katafalk. Mši zítra ráno?"

"Radši dnes večír," ozval se druhý polda. Mluvil nezřetelně, jako by se mu hlásky lidské mluvy rodily hluboko v krku.

"Zítra je neděle. Nechceme překážet."

Přikývl.

"Co to bude stát?" zeptal se Jožka.

Možná to bylo tónem jeho řeči, ale farář nečekaně pocítil jistotu, že při uvedení přehnané částky ho ty chlupaté packy okamžitě zabijí.

"Ceník neexistuje. Každý platí, co uzná," řekl. "Měly by uplynout tři dny..."

"Máme úmrtní list," řekl druhý. "Navečír zakopat a zapomenout."

"Ale celý obřad..."

"Přijďme všichni," přerušil ho Jožka. "Hodí se v pět?"

"Samozřejmě."

Oba policisté zvedli rakev a odnesli ji do svatyně. Nesli ji bez námahy, jako by nic nevážila. Běžel napřed, otevřel dveře a ze sklepa přinesl katafalk; skládal se z několika částí. Složil je a muži na něj postavili rakev. Vyšli z kostela a hned za branou spustili sirénu. Jako by svolávali své lidi.

Farář opřel hlavu o kamenný kostelní portál.

"Asi jsem přecitlivělý," řekl si.

Zamyšleně pohlédl na zeď stavby. Prasklina pod oknem byla úděsná. Kousl se do rtů. Základy sesedaly. Chce to

vybourat, vložit ocelovou vzpěru a zalít cementem, prasklinu pak zazdít. Jenže za co? Vstoupil dovnitř a zamýšleně se rozhlížel. Nemohl se zbavit pocitu, že něco nehraje.

Přistoupil k jednomu z postranních oltářů a přejel rukou po zčernalém dřevě. Oltář vypadal jako starý, ale dotyk zdání zahnal. Dřevo bylo nové. Nedostatečně ohoblované, mělo otřepy a po namoření bylo navoskované. Prohlédl si gotické sochy oltáře. Nedodržovaly kánon. Padělky. Pod rakví ležela obálka. Vytáhl ji a přepočítal obsah. Průměr. I tak dobré. Bude na uhlí na zimu. Ale opravu základů je potřeba udělat ještě před příchodem mrazů. Bylo by dobré pozvat stavební dozor, aby zjistil rozsah poškození. A nepomohl by krajský památkář? Vzdychl. Zamkl kostel a odešel. Musí se připravit. Do páte nezbývá moc času.

###

Shromáždili se zřejmě všichni. Seděli v lavicích, jako by spolklí tyčky. Zádušní mše je nezajímala. Sice prováděli všechny potřebné úkony a pronášeli příslušné modlitby, ale Pavel se nedokázal zbavit pocitu, že v jejich póze je faleš. Jako by přišli ukázat, že jsou horlivými katolíky. Hleděl na ně se stále větším údivem. Prokletí, znamení hříchu nebo co to bylo, je zasáhlo v různém rozsahu. Oba policisté vypadali skoro normální ve srovnání s některými členy klanu. Nedokázal se zbavit pocitu, že objevil ztracený článek. Hlavně tři mladíci, kteří seděli úplně vpředu, v něm svým vzhledem vyvolali šok. Měli chlupaté pracky velké jako lopaty a z dírek zploštělého nosu jim trčely černé chlupy. Vypadalo to ohavně. Jakmile skončil, několik párů silných rukou popadlo rakev a vyrazilo k východu. Spěchali až moc. Rychle zamkl kostel.

Kostelník někam zmizel.

Kněz je dohonil až u hřbitovní brány. Jáma čekala. Správně by se mělo napsat hrob, ale tohle hrob nebyl. Díra nepravidelného tvaru hluboká dva metry připomínala hladový jícen.

"Hej hop!" křikl stařec a hodili rakev do díry.

Farář málem omdlel při zvuku, jak se pozůstatky v truhle posunuly.

"No tak!" pobízel ho nejstarší muž.

Sotva stačil pronést posvátnou formuli o obracení v prach a posvětit mohylu, když opičáci popadli lopaty a hrob zasypali. Do kopečku země zarazili kříž stlučený z trámků a beze slova se rozešli.

Kněz bezmocně usedl na vedlejší náhrobní kámen... Z křoví vystoupil Jakub Vandrovec. Stav jeho úboru dokazoval, že v tom křoví strávil celou noc.

"Jak se to líbilo?" zeptal se.

"Slyšel jsem, že Svědkové Jehovovi to dělají zrovna tak. Zakopat a sbohem, ale nemyslel jsem..."

"Tady Svědkové nejsou už řadu let. Bojí se."

"Proč?"

"Vzpomeň si, z čeho se zpovídal."

Jakub vytáhl z křoví dva rýče a jeden podal faráři.

"Není čas na vysedávání."

"Moment, co chcete dělat?"

"Pohřbíme ho u kostela. Bude lepší, když tady nezůstane."

"Ale oni..."

"Ti se nepočítají. Jestli ho nevykopeme, v noci se pro něho vrátí. A to snad nechceme."

"Žádám vysvětlení."

"Mají vlastní pohřebiště. A vlastní obřady. Do práce."

"Odmítám. To by bylo zneuctění. Ostatně nejsou důkazy. Sice jsou trochu zaostalí, ale..."

"Tak se tady sejdeme o půlnoci, nebo radši v jedenáct."

"Nepřijdu. Nemám důvod. Byl pohřben. Najdou ho za pět set let archeologové."

Jakub vyprskl. "Myslel jsem si, že poslali mladého a schopného. Spletl jsem se. Nu což, není to prvně."

Zvedl oba rýče a důstojně se vzdálil. Kněz pokrčil rameny a vrátil se na faru. Zapnul počítač. Přístroj se dožadoval hesla. V zuřivosti napsal: VANDROVEC

Spustil se program. Všechny aplikace byly aktivní. Farář vyvolal soubor s názvem ARCHIZPRA.DOC

Architektonická zpráva o kostele v obci Dvorská Dubinka.

K průzkumu stupně poškození základů jsem vykopal čtyři sondy. Přitom jsem objevil tři drenážní trubky uložené způsobem dokazujícím zlý záměr. Trubky místo odvádění vody přivádějí déšť k severní zdi kostela. Nahromaděná vlhkost má poškozovat základy jejich pravidelným podmáčením. Trubky byly uloženy několik dní před mým převzetím farnosti.

Závěry.

Hypotéza A: Místní klany s negativním poměrem k církvi plánují postupné zničení kostela.

Hypotéza B: Systém byl zhotoven na příkaz kurie se stejným záměrem.

Zavřel soubor a otevřel další. Byl to soupis vybavení svatyně. Zpráva potvrzovala jeho pozorování. Veškeré vybavení bylo vyměněno za nové, napodobené. Určitě proto, aby se současně se zničením stavby neztratily cenné památky. Otřel si čelo a otevřel další soubor.

Deník Basila Svojíka

12. března 1834

Asi už vím, o co se tady jedná, přestože mám jen jednu nitku, jež spojuje mizení mrtvol ze hřbitova s kopcem. Je zvláštní, že nikdo nikdy neproověroval, co doopravdy obsahují rakve v podzemí kostela a proč jsou hroby na hřbitově prázdné...

Vyskočil jako uštknutý. Hroby na hřbitově jsou prázdné. Co říkal Vandrovec? Že ho přijdou v noci vykopat? Rakve v podzemí kostela. Popadl klíč a vyběhl z místnosti. Stmívalo se. Kostel stál tichý a mlčenlivý. Otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Rozsvítil. Chvilí se trápil se dvěma krypty, potom otočil vypínačem a velkými skoky seběhl po schodech dolů. Vešel mezi sarkofágy. Uchopil víko prvního a zatáhl. Hned to však vzdal. Kamenné víko zřejmě vážilo několik set kilogramů. Šel až tam, kde se jedna přes druhou válela hromada rakví. Jednu shodil na zem. Při nárazu z ní odpadlo víko. Kostra vypadala docela normálně. Otevřel další a potom ještě jednu. Nic. Otočil se tam, kde ve vyrovnané řadě stály rakve místních notáblů. Zkusil otevřít první, ale víko bylo důkladně přibité. Nahmatl v kapse lovecký nůž. Vrazil jej do spáry a zapáchil. Dřevo zaskřípalo a povolilo. V rakvi nebylo tělo, ale několik kamenů zabalených do hadrů.

"Aby odpovídala váha," řekl si. "To zjistil?"

Otevřel další. V ní byl pro změnu pytel písku. Ve třetí staré cihly. Ve čtvrté kostra v bohatém oděvu. Na pozůstatcích se dál držela látka. Kněz se sklonil a vyňal z rakve lebku. Chvilí ji obracel v rukou. Lebka měla silně vyznačené nadočnicové oblouky. Lícni kosti trčely skoro jako boule. Čelist končila náraz. Zátylek směřoval hodně dozadu. Otočil lebku, aby si ji prohlédl ze strany. Čelo tohoto muže mělo výjimečně ostrý, opičí úhel. Odložil ji, zamkl kostel a rozběhl se na hřbitov. Jakub pracoval a při pohledu na něho nepřestal. Kříž se opíral o strom. Hrob obklopoval násep vykopané půdy. Vandrovčova lopata už narážela na víko rakve.

"Jakube..."

"Tak co? Přišels k rozumu?"

"Myslíš, že tam ještě je?"

Anatérský exorcista vrazil špičku rýče pod víko a silně dupl. Několika dalšími údery otvor rozšířil. V rakvi ležela do hadrů zabalená osa z traktoru.

"Odkud to víš?" zeptal se, když vylezl nahoru.

"Díval jsem se do rakví v podzemí kostela a v jedné jsem našel něco divného..."

Jakub si otřel pot z čela, potom vytáhl z kapsy placatci a několikrát si lokl, pak ji podal knězi. Pavel se napil a málem se zalkl. Než vstoupil do semináře, pil nejrůznější věci. Alpu, jabčák, nejrůznější vynálezy svých spolužáků, ale něco takového v životě neokusil. Bylo to horší než politura. Sice netušil, jak politura chutná, ale nepochyboval, že mnohem lépe.

"Omlouvám se," poklepal ho Jakub po zádech. "Je to asi silné?"

"Co je to? Ředidlo?"

"Ne, moje pálenka."

Vstal a šel s rýčem k vedlejšímu hrobu, kde měly spočívat pozůstatky předchozího probošta. Vytáhl kříž a pečlivě ho vetkl do země vedle, potom začal kopat.

"Je to nutné?" zneklidněl Pavel.

"Nezbytné. Navíc zajímavé."

Rakev byla uložena mělce. Odkryl ji a delší dobu zkoumal víko, než pod ně vrazil rýč. Rakev byla prázdná. Odhodil rýč na zem.

"Asi jsme na řadě," řekl.

"Co uděláme?" zneklidněl duchovní. "Musíme ty rakve zakopat."

"Nechce se mi. Musíme jet. Už dlouho je třeba s tím skoncovat."

Jakub ho bez ceremonií uchopil v podpaží a odváděl. V křoví za hřbitovem stál fekální vůz připojený k traktoru. Kolem smrděla nafta. V kabině někdo seděl a kouřil. Při pohledu na přicházející muže vysedl na druhé straně a zmizel ve tmě.

"Mohl jsi vyletět do vzduchu," zařval za ním Jakub.

"Kdo to byl?" zeptal se farář.

"Kamarád. Nechce se ukazovat. Jedem."

Farář usedl nepohodlně na blatník. Jakub dal jedničku a vyjeli po silnici. Po chvíli zahuli do lesa. V lese byl kopeček a na něm uschlý strom a neveliká kůlna. Kolem ní parkovalo osm automobilů včetně policejního vozu. Jakub odjistil revolver.

Vešli do kůlny. Byla prázdná. Jen v koutě prosvítala z podlahy slabá záře. Jakub zvedl poklop a po žebříčku sestoupili dolů. Bylo tu elektrické osvětlení. Kněz udiveně mlčel a prohlížel si stěny. Byly zhotoveny z velkých kamenných desek pokrytých vytesanými vlnkami.

"Viděl jsem takové ve Francii," řekl.

"Megality, ne? Říká se tomu tak?"

"Ano, ale..."

"Jdeme dál."

Vykročili. Záhy se ocitli v příčné chodbě. Na zemi ležely tisíce kostí. Vytvářely hromady. Postupovali dál a zastavili se na prahu velkého sálu. Uprostřed na kamenné desce o průměru pěti metrů dohořovalo ohniště. Kolem se válely kosti, láhve od piva a alkoholu. Všichni účastníci spali, zmoření žranicí a alkoholem. Kněz jen zíral. Na stěnách byly olejovými barvami nakresleni mamuti. Jakub se ho dotkl. Vycouvají.

"To není možné," šeptal kněz. "Stavitelé megalitů žili třicet tisíc let po vyhubení mamutů. A o sedmdesát tisíc let později než neandertálci..."

"Zřejmě si to tady vymalovali podle fotografií v knihách," řekl Jakub. "Ale to není důležité. Důležité je, že jsou tady všichni. Včetně dětí."

Vyšli z kůlny. Exorcista sundal z fekálního vozu hadici a připojil ji k vypouštěcímu kohoutu.

"Co chceš dělat?" podivil se kněz.

"Vypálím je. Za svého sežraného kamaráda a pro obecné blaho lidstva."

"Ale to nejde."

"Proč?"

"Vždyť je zabiješ."

"No a? Vždyť to nejsou lidi. To jsou neandertálci. Nevím, jak se jim podařilo tak dlouho přežít, ale teď je s tím konec.

Kříží se mezi sebou. Mají vlastní náboženství. Požírají se. Patří jim to, přinejmenším za tvého předchůdce."

Otevřel kohout. Dolů vyteklo tisíc litrů nafty.

"Ale opravdu..."

Jakub odjistil revolver a strčil mu ho k nosu.

"Z hlediska církevní nauky neexistují. Proto se nic nestane."

Spustil zbraň a narovnal zalomení plátěné hadice.

Farář se sklonil a zvedl půlku cihly; ta opsala vzduchem krátký oblouk. Jakubovi vykvetl před očima ohňostroj jisker. V prvním okamžiku se polekal, že fekální vůz s naftou vybuchl, ale potom klesl k zemi a veškeré věci vezdejší ho přestaly zajímat.

#

Když se probral, už svítalo. Rukou si sáhl na bolavý zátylek. Fekální vůz byl pryč. Auta také. Nahlédl do kůlny. Díra do svatyně byla zasypaná. Sešel do vesnice. Vypadala jako po vymření. Po obyvatelích ani stopy. Pouze nejrůznější haraburdí dokazovalo, že své domy opustili v šíleném spěchu. Zašel ke kostelu.

Vrata svatyně byla dokořán. V bráně se na důkladném provaze houpala mrtvola faráře Markowského.

"Opíči vděčnost," zamručel. "Odešli. Ale vrátí se. Pořád se vracejí. Za deset, dvacet let..."

Sáhl na kostelní zeď. Pohlédl na prasklé stěny. O této svatyni bylo v každém případě rozhodnuto. "Počkám na ně," slíbil Pavlovi.

Tělo se ve vánku třásl. Mlčelo.

O autorovi:

Andrzej Pilipiuk se narodil v roce 1974, vzděláním je archeolog, zálibou spisovatel, publicista, nezávislý historik a hledač meteoritů. Debutoval v roce 1996 povídkou Hyena, kterou zahájil cyklus povídek o osudech a dobrodružstvích Jakuba Vandrovce, špinavého degeneráta, paliče samohonky a exorcisty. Během pěti let vzniklo už přes čtyřicet povídek o tomto svérázném hrdinovi. Napsal rovněž řadu povídek mimo cyklus. Podílí se na pokračování dobrodružství Pana Auťáka, která původně psal Zbigniew Nienacki. Dvakrát nominován v literární soutěži Janusze A. Zajdela v kategorii Nejlepší povídka roku. Více informací na stránce <http://www.pilipiuk.w.pl/>

Vojslavice 6. 9. 1985

DŮVĚRNĚ

Protokol o zadržení

Jméno: Jakub

Příjmení: Vandrovec

Narozen: Kolem roku 1900.

Přesné datum si nepamatuje.

Bydliště: Starý Majdan, obec Vojslavice.

Vzdělání: 3 třídy obecné školy (ještě za cara). Nyní podle vlastního tvrzení negramotný (druhotný analfabetismus).

Původní povolání: Žádné údaje.

Zadržený odmítl vypovídat.

Současné povolání: Příživník notoricky odmítající práci. Stíhán za pytláctví a pálení kořalky, dále za ničení majetku vyšetřovacích orgánů.

Známi:

Semen Korčaško: ruský monarchista,

Josef Pačenko: výrobce domácí kořalky,

Pavel Markowski: kněz.

Poměr ke společenskému zřízení: Krajně negativní.

Důvod zadržení: Rozkopání hrobu na farním hřbitově za účelem zneuctění pozůstatků pomocí osikového kůlu. Zadržen při činu.